NOVUS GRÆCORUM EPIGRAMMATUM ET POEMATΩN DELECTUS,

CUM

NOVA VERSIONE ET NOTIS.

Operâ THOMÆ JOHNSON, A. M.

In Uſum Scholæ ETONENSIS.

EDITIO DECIMA emendatior.

Lucian. de Gymnaſiis, *Pag.* 283. *Edit. Græv.*

Προϊῶσι δὲ ἤδη σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ, καὶ λόγους ὠφελίμους, ἐν μέτροις, καλλικοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονύσιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐλοῖς.

LONDINI,
Impenſis JOSEPHI RICHARDSON, in vico vulgo dicto Pater-noſter Row.
MDCCLVII.

Folix Jobson Esq: of
the Excise office London

T. J

The right Reverend honourable Mr Martin
~~Smith Esqr~~

~~Your~~
~~Lent York~~

BENEVOLO
LECTORI.

Deficiente jam Farnabiana Epigrammatum Editione, novum procurare Delectum ſatius omnino viſum eſt, quam veterem prelo reddendum commendare: ſuam enim provinciam non ubique feliciter adminiſtraverat Farnabius; ut qui, nonnullis perquam elegantibus omiſſis, plurima tamen vel inepte παράδοξα, vel miſere argutula, vel Puerorum denique mentibus non ſine periculo credenda aſciviſſet. Nugis igitur hujuſmodi ablegatis, alicunde reſarcienda erat jactura. Proinde inſanum illud epigrammatum Volumen, a Brodæo editum, perlegere decrevi: ter, quater perlegi quanta potui diligentia; at, ſi molem ſpectes, tenui, fateor, cum fructu. Anacreontis itaque nonnulla adjicere non dubitavi: at quæ modeſta cultu, nec a noſtro propoſito aliena. Inde Theognidem excutere placuit; quem prætermiſſum diu queſti ſunt docti viri: igitur ex illo, nimis parce vereor, quædam tamen habes excerpta. At ſic faci-

faciendum erat, ne in nimiam hoc opus excreſceret molem. Namque Aurea Pythagoræ Carmina, Moſchi Fugitivum Amorem, paulo licet prolixiora, mihi præterire Religio erat. Atque ita concinnatus, quem tibi, Lector, exhibemus librum, prodit. Quod ſi faſtidioſior hos tenues abjeceris labores, ut tuo palato minus gratos,

Diſcipulorum inter jubeas plorare Cathedras,

neque me pigebit, ſatis beatum, ſi, quæ Pueris ſcribuntur, in Puerorum cedant commodum: Quibus adeo inſervire ſtudui, ut, quæ alias non aſpernatus forem, cautus rejecerim, & quæ vix ullo apud me loco futura eſſent, illorum gratia una forſan aut altera vice cooptaverim. Hac quoque potiſſimum de cauſa Latinam ſuſcepi Verſionem: qua in Verſione id mihi unice laborandum duxi, ut Latina Græcis ad amuſſim reſponderent; ne, quos errores uſque huc erraverunt, porro Tyrones errare pergerent. Si qui ullam omnino Verſionem damnant, ut ineptum puerilis ignaviæ patrocinium, ſciant velim me nullo modo poſſe illorum ſententiæ accedere, tum quia aliter idoneis deſtituerentur adminiculis, qui in limine tantum Græcæ Linguæ hærent: tum quia ipſi ſuæ alicunde negligentiæ fulcimentum minus commodum invitis omnibus

pararent. Non fieri igitur poteſt quin credam, multo ſatius eſſe ut quocunque modo Puerorum erroribus obviam eatur, quam ut vix unquam dediſcendos imbibant errores.

Adjeci præterea Notulas quaſdam, ut novam, ubi opus eſt, interpretandi rationem aliquo modo confirmarem: & ſicubi recepta uſque huc lectio loco movetur, ne ſine cauſa loco motam crederes. Vulgatis uſus ſum Codicibus, Epigram. Editione Brodæana, *Callimacho* Annæ Tanaquil. Fabri filiæ, *Anacreonte* Tanaquil. Fabri, *Poëtis Minoribus* Cantab. *editis.*

De Quinta Editione nihil ultra eſt quod te monitum velim, niſi me maturiori adhuc ductum conſilio, & novis adjutum auxiliis, prioribus quadringentis in Secunda Editione inſertis non contemnendam verſuum optimorum acceſſionem feciſſe, ex eodem Menandro, Philemone, aliiſque, quorum ope auctior olim prodiit & commendatior hic Delectus. Habes etiam adjectam Vavaſſoris *Diſſertationem de Epigrammatum collectoribus, doctam illam, & dignam quæ ubique legatur, huic autem loco perquam accommodam.*

Fave, ſi potes, & vale.

FRAN-

FRANCISCUS VAVASSOR
DE
Collectoribus Epigrammatum Græcorum.

COllegerunt apud Græcos Epigrammata ſuorum viri inſignes, & ipſi poëtæ, primum Meleager, deinde Philippus, tum Agathias, ad extremum, ſed longo poſt temporis intervallo, propiusque a nobis, Maximus Planudes.

Ac Meleager quidem, homo natione Syrus, & oppido Gadarenus; quem Seleuco VI. Syriæ Rege ultimo, vixiſſe ferunt, incoluiſſe urbem Tyrum, in Co Inſula mortem obiiſſe; ex diverſis totius Antiquitatis ſex & quadraginta Scriptoribus Epigrammatum decerpſit flores, & inde coronam texuit, atque ita inſcripſit: cum ſuum cuique florem poëtæ attribueret, ipſe pro parte aliquid in textum illud ſuave ac ſpecioſum conferret. Digeſtum opus, ac diſpoſitum pro ordine Literarum, unde ſinguli poëtæ initium ducerent nominis; non autem, quod fuit fortaſſe ſatius, pro tempore, quo quiſque vixiſſet. Sed hoc, credo, quia facilius, & cujuſvis, neglectum; illud, quia varium magis, & artificii eſſe alicujus videretur, uſurpatum. Quanquam hunc ordinem Meleagri dicitur confudiſſe Conſtantinus neſcio quis Cephalas, nec jam Nominum aut Perſonarum habuiſſe rationem, ſed res modo ſpectaſſe præcipuas, de quibus in Epigrammatis ageretur, & in diverſa quædam capita diſtribuiſſe, ἤλεγεν ἐρωτικὰ ἰδὼς, καὶ ἀναθηματικὰ, καὶ ἐπιτύμβια, καὶ ἐπιδεικτικά. Certe videre licet etiamnum Manuſcriptos Codices, in quibus iſte retineatur quadripartitus & conſervetur ordo. De patria vero Meleagri, deque habitatione non una quod dixi, facile intelligitur, cum ex præclaro Epigrammate libri Anthologiæ tertii, in quo ipſe de ſe loquitur, Ἀτρέμας, ὦ ξένε, βαῖνε. tum ex altero iſto nondum edito, quod eadem habet omnia, præter clauſulam, atque etiam diſtinctiora.

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα,
Ἤνδρωσεν δ' ἱερὴ δεξαμένα με Τύρος,
Εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβην, καὶ δῖα τρέψεν ἐμὲ ἡ Κῶς,
Καμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐληλύθει. Μῦσαι

Μῶσαι δ' εἰν ὀλίσοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
Παῖδα, μελιτλείοις ἠγλαΐσαν Χάρισι.

Prima mihi Gadarenorum inclyta civitas patria fuit: Deinde quæ me ſacra excepit Tyros, educavit virum: Poſtquam autem ad ſenectutem perveni, divina me Cos aluit: & adoptivum Meropum civem id ætatis fovit: Ac Muſæ in paucis Meleagrum me, Eucratis filium, per mellitas exornârunt Gratias.

Sed rem, quæ hic agitur, maxime continet carmen verſuum prope ſexaginta, quod proœmii loco coronæ Meleager ſuæ affinxit, ubi & Poëtæ nominatim & flores appellantur, atque, ut ſuus cuique aſſignatus flos eſt, inter ſe junguntur: quod ego carmen, in tam multis Meleagri jam editis, miror nondum vulgatum à quoquam fuiſſe. Præterquam quod enim ſuavitate quadam dictionis & numerorum ubique delectet; quædam nos, quæ nuſquam alibi extent, docere poteſt; ut illud, qui viri epigrammata, quæ feminæ, primum fecerint: ut hoc quoque, ſtatim initio, Meleagrum, quod Sertum legerat, Diocli amico obtuliſſe, & ſui apud illum μνημόσυνον, hoc eſt, amoris pignus & monumentum, eſſe voluiſſe.

Μῶσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις πάσκαρπον ἀοιδάν;
Ἢ τίς ὁ κὴ τεύξας ὑμνοθέτας στέφανον;
Ἄνυσε μὲν Μελέαγρος, ἀριζάλῳ δὲ Διοκλεῖ
Μνημόσυνον ταύταν ἐξεπόνησε χάριν.

Muſa dilecta, cuinam defers carmen hoc omnino frugiferum? aut quis Poëta coronam texuit? Confecit Meleager, ac præclaro Diocli, quod amoris monumentum foret, hoc expoliviſ munus:

Πολλὰ μὲν ἐμπλέξας Ἀνύτης κρίνα· πολλὰ δὲ Μυρὼς
Λείρια· κὴ Σαπφῦς βαιὰ μὲν, ἄλλα ῥόδα.
Νάρκισσόν τε χορῶν Μελανιππίδι ἵσκυον ὕμνον
Καὶ νέον οἰναίθης κλῆμα Σιμωνίδεω.
Ἓν δ' ἀναμὶξ πλέξας μυρόπνοον εὐάνθεμον Ἶριν
Νοσσίδος· ἧς θελκὶς κηρὸν ἔτηξεν ἔρως.
Τῇ δ' ἅμα κὴ σάμψυχον ἀφ' ἡδυπνόοιο Ῥοδοῦς
Καὶ γλυκὺν Ἡρίννης παρθενόχρωλα κρόκον.

Multa innexuit Anytes lilia: multa Myrus lilia: Sapphus vero perpauca quidem; ſed roſas. Narciſſumque hymnum Melanippidæ choreis fertilem: Et novum œnanthes palmitem Simonidis. Ac plexuit ſimul odoratum & ſuavem irin Noſſidis;

dis; cujus blandus ceram mollivit amor. Unà cum iſta ſampſuchum à ſuaviſſimo Riano; & dulcem Herinnæ crocum, puellis colore ſimilem.

Ἀλκαίᾳ τε λάλαθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον,
Καὶ Σαμίᾳ δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐν δὲ Λεωνίδεω θαλερὰς κισσοῖο κορύμβους,
Μνασάλκᾳ τε κόμας ὀξυπόρᾳ πίτυος.
Βλαισήν τε πλαλάνισ ον ἀπέθρισε Παμφίλᾳ οἴνης,
Σύμπλεκλον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος.
Τύμνεώ τ' ἐυπέταλον λεύκην, χλοερόν τε σίσυμβρον
Νικίᾳ. Εὐφήμᾳ τ' ἀμμότροφον πάραλον.

Ἐν δέ.] Subaud. πλέξας. | ſexto, & decimo ſexto, viceſimo, &c.
ἐμπλέξας. Sic verſu abhinc

Et Alcæi inter lyricos loquacem hyacinthum, & Samiæ ramum lauri nigricantibus foliis. Prætereà Leonidæ teneros hederæ corymbos, & Mnaſalci comas acutæ pinus, flexilemque platanum defregit ex Pamphili vite, ramis implexam nucis, quæ Pancratis eſt. Et Tymnæ frondoſam populum albam, & viride ſiſymbrium Niciæ, & Euphemi litoralem paralum.

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτᾳ ἴον μέλαν· ἡδύ τε μύρλον
Καλλιμάχᾳ, συφελῇ μεγὸν ἀεὶ μέλιλος.
Λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος· ὁ δ' ἐν μύσησιν ἀμείνων,
Ὃς Διὸς ἐκ κυρῶν εἶχεν ἐπωνυμίην.
Τῇσι δ' ἅμ' Ἡγησίππᾳ ἐνέπλεκε μαιάδα βότρυν,
Πέρσᾳ τ' εὐώδη σχοῖνον ἀμησάμενος·
Σὺν δ' ἅμα κῆ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμᾳ,
Καὶ ξοινῆς ἄνθη πρῶτα Μενεκράτεος.

Ac Damageti violam nigram, ſuavemque myrtum Callimachi, plenam ſemper denſati mellis. Et lychnidem Euphorionis; hic verò inter Muſas eximius, qui Jovis ex puellis nomen habuit. Atque his Hegeſippi implicuit racemum, qui agat in furorem, & Perſei juncum odoratum excerpſit. Unà cum his etiam dulce malum è ramis Diotimi, & punicæ flores primos Menecratis.

Σμυρναίᾳ τε κλάδας Νικαινέτε, ἠδὲ Φαέννᾳ
Τέρμινθον· βρωτὴν τ' ἀχράδα Σιμίεω.
Ἐν δὲ κῆ ἐκ λειμῶνος ἀμωμήτοιο σέλινα,
Βαιὰ διακνίζων τ' ἄνθεα Παρθενίδος.
Λείψανά τ' εὐκαρπευλα μελισσάκλων ἀπὸ Μυσῶν,
Ξανθὰς ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω γάχνας.
Ἐν δ' ἄρ' Ἀναχρειονλείᾳ γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
Νέκλαρος, εἰς δ' ἐλέσθαι εὔσπορον, ἀνθέμιον.

Myr-

Myrrhæque ramos Nicæneti, Phaennique terebinthum, & veſcam achrada Simiæ. Tum ex prato fertili apia, exiguos carpens flores Parthenidos. Tum reliquias frugiferas à Muſis mel ſtillantibus, flavas è culmo Bacchylidis ſpicas. Inde Anacreontici cantionem illam dulcem nectaris, & fœcundum elegis anthemium

Ἐν δὲ καὶ ἐκ φοβερῆς σκολιότριχος ἄνθος ἀκάνθης
Ἀρχιλόχου, μικρὰς σταγόνας ἀπ' ὠκεανοῦ.
Τοὺς δ' ἅμ' Ἀλεξάνδρου νέους ὄρπηκας ἐλαίης,
Ἠδὲ Πολυκλείτου πορφυρέην κύανον.
Ἐν δ' ἄρ' ἀμάρακον ἧκε Πολυστράτου ἄνθος ἀοιδοῦ.
Φοίνισσάν τε νέην κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου.
Καὶ μὲν καὶ Ἀρίαν στάχυότριχα θῆκε νάρδου,
Ὑμνοθέταν Ἑρμοῦ δῶρον ἀειδόμενον.

Ἀλεξάνδρου.] Ἀλεξάνδρειο forte, vel Ἀλεξάνδρου τε. Sic enim conſtat verſus.

Atque etiam ex horribili criſpaque acantho florem Archilochi parvas ex Oceano guttas. Et Alexandri novos ſurculos oleæ, & Polycleti purpuream cyanum. Tum verò amaracum immiſit, Polyſtrati florem Poëtæ, & phœnicium novum liguſtrum ab Antipatro. Nec non Ariam ſpicam nardi poſuit, Poëtam Mercurii donum canentem.

Ἐν δὲ Ποσειδιππόν τε καὶ Ἥδυλον ἄγρι' ἀρύσσῃς,
Σικελίδεώ τ' ἀνέμους ἄνθεα φυόμενα.
Ναὶ μὴν καὶ χρύσειον ἀεὶ θείοιο Πλάτωνος
Κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπόμενον.
Ἄστρων τ' ἴδριν Ἄρατον ὁμοῦ βάλε, οὐρανομάκευς
Φοίνικος κείρας πρωθογόνους ἕλικας.
Λώτου τ' εὐχαίτην Χαιρήμονος, ἐν φλογὶ μίξας
Φαιδίμου, Ἀλαγόρου εὐστρόφου ὄμμα βοός.
Τάν τε Φαλακραῖον Θεοδωρίδεω νεοθαλῆ
Ἕρπυλλον· κυανῶν τ' ἄνθεα Φανίεω.

Poſidippumque, Hidylumque, raphanos ſylveſtres terræ, Siceliqueæ anemonas. Quin & chryſeum ſemper divini Platonis ſtirpem, vi ſua ex omni parte fulgentem. Qui aſtrorum ſcientem Aratum eodem conjecit, & proceræ palmæ totondit cauliculos primos, qui lotum comantem Chæremonis, flammeæ admiſcuit Phædimi, Antagoræ tortilem buphthalmum, ac Phalacræum Theodori recens natum ſerpyllum, & cyanorum flores Phaniæ.

Ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόσραφα, τοῖς δ' ἅμα Μούσης
Καὶ σφετέρης ἔτι πω πρωΐμα λευκοΐα.
Ἀλλὰ φίλοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἔστι δὲ μύσταις
Κοινὸς ὁ τῶν Μούσων ἡδυεπὴς στέφανος.

Multaque aliorum germina nova addidit, ſimul & cum iis, Muſæ ſuæ, quæ citò oriuntur, leucoia. Cum autem hoc amicis defero munus, tum poëticæ cultoribus communis hæc Muſarum ſuavis corona.

Altera eſt à Philippo Theſſalonicenſi corona contexta, eademque Camillo cuidam delata, inſtituto & exemplo Meleagri. Secutus quoque rectam ſeriem literarum Philippus, ut Meleager, ad Poëtas ſingulos, ſingulas vel plantas, vel flores, vel arbuſculas, explicandi & diſtinguendi cauſa, aut ornandi adjunxit. Hoc diſſimile, quòd quatuordecim numero tantum Poëtas recenſuit, quos ejuſmodi ſuis inſtruxit inſignibus ; alios aliis, quibus quiſque vellet, deſignandos floribus permiſit. Sed iſta dici quid neceſſe eſt pluribus, quæ ipſe breviter Philippus complexus eſt? Sic enim loquitur præfatione ſua, quam, ineditam quoque adhuc, non patiar ampliùs deſiderari :

Ἀνθεά σοι δρέψας Ἑλικώνια, καὶ κλυτοδένδρου
Πιερίης κείρας πρωτοφύτους κάλυκας,
Καὶ σελίδος νεανῆς θερίσας στάχυν· ἄντα ἔπλεξα
Τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις.
Ἀλλὰ παλαιοτέρων εἰδὼς κλέος, ἐσθλὲ Κάμιλλε,
Γνῶθι καὶ ὁπλοτέρων τὴν ὀλιγοστιχίην.

Cum flores tibi excerpſerim Heliconios, & inclytæ arboribus Pieriæ totonderim teneros calyces ; cumque librorum recentium legerim ſpicas ; nexui quoque Meleagri ſimile quiddam coronæ. Qui vero antiquorum noſti decus, optime Camille, noſce & recentiorum in ea arte tenuitatem.

Ἀντίπατρος πρέπει στεφάνῳ στάχυς· ὡς δὲ κόρυμβος
Κριναγόρας· λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος·
Τύλλιος ὡς μελίπλωτον· ἀμάρακον ὡς Φιλόδημος·
Μύρτα δ' ὁ Παρμενίων ὡς ῥόδον Ἀντιφάνης.
Κισσὸς δ' Αὐτομέδων· Ζάνας κρίνα· δρῦς δὲ Βιάνωρ·
Ἀντίσσους δ' ἐλάτη, καὶ Διόδωρος ἴον.
Εὐήνῳ δάφνην συνεπέπλεκε. Τοὺς δὲ πιερισσοὺς
Εἵκασον οἷς ἐθέλοις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις. *Anti-*

Antipater aptabitur coronæ pro ſpica; ut racemus Crinagoras: lucebit ut uva Antiphilus. Tullius, ut melilotus: Philodemus, ut amaracus: pro myrto Parmenion, pro roſa Antiphanes, Hedera erit Automedon, lilia Zonas, quercus Bianor, Antigonus olea, Diodorus viola. Evenum lauro implicuit, reliquos Poëtas confer cum floribus quibuſlibet novis.

Videſne, Lector, quid ſibi Philippus hic velit, quidve ſe profiteatur feciſſe? Ait à ſe collectos Poëtas recentiores; cum quidem Meleager antiquos maximè, ut ejus ex proœmio perſpicitur, collegerit. Sed quia, Philippo qui recentiores, iidem non modò nobis eſſe poſſunt antiquiſſimi, ſed aliis etiam Poëtis compluribus Græcis; plurimùm autem intereſt ad bonitatem & præſtantiam, epigrammata eſſe à vetuſtioribus profecta, quod poſterius tempus priori multum ſcribendi laude concedat: inveſtigandum videtur quo Philippus tempore, novorum epigrammatum collector, floruerit; nè ſua ei novitas fraudi ſit, aut minori certè in pretio & honore habeantur, quæ collegit. Inter epigrammata Philippi amplius quinquaginta, eſſe video tria omninò, quæ admoneant nos, imò certiores faciant, quibus is temporibus extiterit: quanquam aliud alio manifeſtius aperiat. Primùm; concinnum ſine dubio & vetere Græcia dignum, eſt ejuſmodi, quod nos è Græco libentèr propter elegantiam & venuſtatem argumenti, ut & alia duo, convertimus.

Φοῖβον ἀνηναμένη ποτὲ Δάφνη, νῦν ἀνέτειλε
Καίσαρι ἐκ βωμοῦ κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐκ δὲ Θεοῦ Θεὸν εὗρεν ἀμείνονα. Λητοΐδην γὰρ
Ἐχθήρασα, φιλεῖ Ζῆνα τὸν Αἰνεάδην.
Ῥίζαν δ' οὐκ ἀπὸ γῆς μηλέη βάλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης.
Καίσαρι μὴ τίκτειν αὐδὲ λίθος δύναται.

Phœbum alias Daphne ſprevit: nunc Cæſaris ultro
Ex ara ramos protulit alma ſuos.
Ecce Deo inventus melior Deus. Oderat olim
Latoïdem: Æneadum nunc amat illa Jovem.
Saxo radicem, non terra matre, profudit.
Non potis Auguſto non parere ipſe lapis.

Tenemus igitur ſæculum Philippi, qui ſic imperatori

Cæſari victorias & lauros gratuletur, ut ejus honoris cauſa fœcundum velit eſſe vel lapidem, quo nihil ſit ſterilius in rerum natura. Sed cùm felix hoc augurium de lauro ſive de palmâ, ex altari Cæſaris enatâ, alii prodiderint eveniſſe Julio Cæſari, alii Octavio Auguſto: nondum ſatis conſtat, utrius ſit Philippus cum ætate conjunctior. Leve diſcrimen, ut vides, Lector; ſiquidem alter alteri ſucceſſit imperator deinceps, tollendum tamen; cum ſecundo tertiove epigrammate tolli poſſit. Secundum epigramma ita habet:

Ψίτταϰος ὁ βροϰόλογηρυς, ἀφεὶς λυϲοτευχέα ϰύρϐον,
Ἤλυθεν εἰς δεμνὰς ἀνθοφυεῖ πλέϑρῳ.
Αἰεὶ δ' ἐϰ μελέων ἀσπάσμασι Καίσαρα ϰλεινὸν,
Οὐδ' ἂν ὄρη λήθην ἤγαϲεν ὀνόμαϲ.
Ἐδραμε δ' ὠϰυδίδαϰϲ ἅπας οἰωνὸς, ἐρίζων,
Τὶς φθῆναι δύναται Δαίμονι, χαῖρ', ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν ὄρεϲιν· ἐς δέ σε, Καῖσαρ,
Νῦν ἀϰέλευϑ' ἅπας ὄρνις ἀναϰρέϰελαι.

E caveâ in ſylvas pictis effugerat alis,
Humano doctus Pſittacus ore loqui.
Sæpe ſalutato recolebat Cæſare voces:
Celſa nec oblitus per juga nomen erat.
Accurrere aliæ, ſubito didicere, volucres,
Certatimque ſonant gutture: Cæſar, ave.
Flexit voce feras Orpheus in montibus. At te
Vocales, Cæſar, ſponte loquuntur aves.

Tertium eſt illud:

Οὐϰ ἔτι πυρϲοθεὶς ὁ φαλαγϲομάϰας ἐπὶ δῆριν
Ἀσχελὲς ὁρμαίνει μυριόδους ἐλέφας.
Ἀλλὰ φόϐῳ ϲείλας ϐαθὺν αὐχένα πρὸς ζυγοδέσμους
Ἀνυϲα διφρηλάτει Καίσαρος ἡνίοις.
Ἔϲτω δ' εἰρήνης χὠ θὴρ χάριν· ὄρϲανα ῥίψας
Ἄρεος, εὐνομίης ἀνανάϲει πολέα.

Non elephas turritus adhuc, junctuſque catervis,
In conferta ruit prælia dente truci.
Sed juga, ceu metuens, pronâ cervice ſubivit,
Cæſareo Latium quo vehat axe ducem.
Commoda jam pacis ſentit fera: projicit arma
Martia, fert juris pro quibus illa patrem.

Cui dubium nunc eſſe poteſt, quin uterque, & Pſittacus, & Elephantus, ad Auguſtum Cæſarem pertineat, in eumque unum duo hæc epigrammata cadant, fruſtra conferantur in alium? Eſt auctor Macrobius, reverſum Cæſarem, quaſi ſublimem Actiaca victoria, ſalutatum à Pſittaco, ad id officii genus inſtituto, cùm garriret illud identidem, Ave, Cæſar, victor, imperator. Eundem verò Cæſarem, invectum aliquando triumphali curru, quem juncti elephanti ſubierint, etſi nulli ſuo loco hiſtorici ſcriptum reliquerint: tamen magna mihi orta ſuſpicio ita rem habere, vel ex eo quod decretus defuncto à ſenatu in circenſi pompa currus elephantorum. Quid ſi, vivo Cæſare Auguſto, tunc aderat Romæ Philippus? Quid ſi ex Græculorum numero erat, qui porrigendis epigrammatis interpellarent, vel onerarent potius imperatorem? Quid ſi is erat, cujus daturi epigramma, epigrammate dando prævenit, ut illuderet poëtæ? à quo tamen ipſe feſtivo facto jocularique dicto eluſus eſt: ut ſeſtertia centum millia ab optimo Principe, ſummoque ingeniorum amatore, blandiſſimus poëta expreſſerit. Quanquam nihil hic affirmo. Sed divinatio placet. Simul & admonere volui, ſi qui rem non noſſent, adirent locum Macrobii, aut etiam ſi noſſent.

Sequitur tertius conquiſitor epigrammatum & collector Agathias, Aſianus & Myrinæus, idemque ſcholaſticus appellatus. Cui non jam viſum coronam ullam plectere, aut ſingulos poëtas comparare ſingulis floribus, ut ſuperiores fecerunt duo: ſed propriè & ſimpliciter in unum aggregare locum nova quædam epigrammata, ad quæ ſymbolam ipſe contulerit. Hunc autem quingentis circiter poſt annis ætas tulit Juſtiniani, idem Conſtantinopoli vixit, & ſuum hoc opus ad Theodorum decurionem τὸν Κόσμα conſcripſit, ut videri debeant omnia inferioris notæ, quæ ſerius nata ſint quodammodo, & creverint non optimis temporibus. Palladam certè invadit Henricus Stephanus & exagitat, vel ut plagiarium, ſi quid affert quod tolerabile nec

contemptum videatur; vel, ſi quid profert de ſuo, ut ineptum. Contumelioſius etiam Joſephus Scaliger, qui ineptiſſimum, quotquot ante fuerunt, non Poëtam, ſed literatorem appellet. Dure ab eodem Scaligero acceptus & Lucilius, apud quem eſſe jocos ait complures frigidiſſimos, & Græcanicas ineptias, ubi ſtomachum vix teneat. Gravis omnino & atrox: at juſta fortaſſe reprehenſio duorum. Sec hoc nihil eſt ad illud, quod in Paulo Silentiario condemnat ſæculum totum, dum Paulum aſſerit, ſui vitio ſæculi, ſive morbo laborare. Quod autem vitium, qui morbus? Strepitus inanis verborum, ambitus ſententiarum confragoſus, compoſitio dithyrambis audacior: quod uno verbo exponi poterat, maluiſſe binis aut ternis verſibus producere: dum ſe fœcundum atque uberem præſtet, nihil, præter verborum ſonitum & ampullas, attuliſſe.

Verumtamen quid hæc ad me cenſura duorum Criticorum? quid ad rem noſtram pertinet? Eo ſpectavi, Lector, hoc intelligi placuit: cùm poſterius illud Græcorum poëtarum ſæculum tantum degenerarit à prioribus; ſatius futurum fuiſſe, ſi ipſi à ſe poëtæ non diſcerperentur, nec aliorum aliis admixta epigrammata, nec mala cum bonis propemodum alternis confuſa eſſent. Sic namque fore manifeſtum vel ex tempore, quanti quiſque faciendus poëta, quis honos cuique habendus; cùm excellentes à mediocribus ſecernerentur, ab utriſque deterrimi: tutam imitationem juniorum futuram, quorum rudis ætas tam facilè malis nunc quidem & infructuoſis, quam bonis & utilibus adhæreſcat; nec voluptati non ducendum, noſſe gradus & incrementa ōperum aut decrementa: cùm pretium indicare pauci queant, pauci, quid ſibi optimum ſit, eligere. Hæc porrò confuſio & perturbatio duplex: altera, cùm recentes poëtæ admiſceantur antiquis: altera, cùm epigrammata nova novis quidem intertexta, priſca priſcis: ſed diverſorum ſcriptorum: non autem ponuntur continentèr indiviſi poëtæ & indiſcreti.

Pæne præterii quod tacendum non videtur fuiſſe: quemad-

quemadmodum Meleager & Philippus præpoſuerunt operi ſuo quædam, ſic Agathiam ſuo quoque ſcripto & collectioni affinxiſſe procœmium, imò etiam procœmia; qui & iambicis præfatus eſt, & hexametris. In quibus utriſque jam tum agnoſcas licet pompam inanem illam, & fucatam ſpeciem, & copiam nimiam, quæ in tempus potius, quam in hominēs confertur. Hæc procœmia vero, quanquam non edita ante hanc diem, omitto tamen propter longitudinem, quam mihi ſtatui eſſe vitandam. Paululum quiddam delibare placuit, ex quo percipiatur, quod nunc habemus opus in manibus collectorum epigrammatum, non novo more, nec nullo exemplo, ſeptem in partes ſeu libros diviſum: ne quis fortè primum ita diviſiſſe Planudem exiſtimet.

Πρῶτα δὲ συλλέξαιμι, παλαιγενέεσσιν ἐρίζων,
Ὅσσαπερ ἐγράψαντο γένης γενεῆρες ἀοιδῆς.
Ὡς προλέροις μακάρεσσιν ἀνειμένα· καὶ γὰρ ἐώκει
Γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
Ἀλλὰ πάλιν μιλεκεῖνα παλαίτερον εὖχος ἀείρει,
Ὅσσαπερ ἡ γραφίδεσσι χαραξαμένη τινὶ χώρῳ,
Εἴτε κὴ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε κὴ ἄλλης
Τέχνης ἐρλοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.
Καὶ τριλάτην βαλβῖδα νεηνίδος ἔλλαχε βίβλῳ
Ὅσσα θέμεν τύμβοισι, τάπερ Θεὸς ἐν μὲν ἀοιδῇ
Ἐκτελέειν νεύσειεν, ἐν ἀτρεκίῃ δὲ διώκειν.

Ac primum colligam, æmulatus antiquos, quæ ſcripſerunt novi conditores carminis, ut majoribus Diis conſecrata. Etenim conveniebat veterum ſcriptorum præclarum exemplar retinere. Deinde etiam antiquum decus attollunt quæcunque Poëta ſtylo incidit quovis loco, ſive in ſtatuis affabrè factis, ſive in alterius artis laborioſæ diverſis monumentis. Ac tertium ſpatium novi ſortita ſunt libri quæcunque poſuimus in ſepulcris, quæ quidem Apollo tum verſibus perficere annuerit, tum & vero perſequi.

Ὅσσα δὲ κὴ βιότοιο πολυσπερέεσσι κελεύθοις
Γράψαμεν, ἀγαθέος τε τύχης σφαλερῇσι τάλαντοις,
Δέρκεό μοι βιβλίῳ παρὰ κεφαλῖδα τελέσθην.
Καὶ τάχα κὴ πέμπτοιο χάρις θέλξειεν ἀέθλου,
Ὁππόθι κεχρομένοιες ἐπισβόλον ἦχον ἀοιδῆς

Γράψα-

Γράψαμεν· ἐκλαῖον δὲ μέλος κλέπτουσα κυθήρη
Εἰς ὀαρὲς ἑλίσσοιο παρατρέψειε πορείην,
Καὶ γλυκερὲς ἐς ἔρωτας· ἐν ἑβδομάτῃ δὲ μελίσσῃ
Εὐφροσύνας Βάκχοιο, φιλακρήτας τε χορείας,
Καὶ μέθυ, καὶ κρητῆρα, καὶ ὄλβια δεῖπνα νοήσεις.

Quæ vero & de vitæ multiplici ratione ac via ſcripſimus, & de inconſtantis fortunæ fallacibus momentis, aſpice, libri circa ſedem quartum. Ac delectare poteſt forſan quinti venuſtas libri, ubi irridentes convivia & probroſum carmen ſcripſimus. Sextum volumen ſurripiens cithara, in feminas elegorum deflexerit copiam, atque in dulces amores. Septimo denique in florilegio ſive apiario gaudia Bacchi, & amicas meri chorcas, & vinum, & pocula, & lauta convivia cogitabis.

Calamo porrò notatos codices, ex quibus horum quædam eruta, & indicavit Ægidius Menagius, vir in paucis doctus, & commodavit nobis : ut hoc ei, præter cætera, ſtudioſi literarum acceptum referre debeant.

Reſtat ut de Maximo Planude, collectore poſtremo epigrammatum, quod promiſi, perſolvam. Is anno ſupra milleſimum trecenteſimo octogeſimo, Romæ, Urbano VI. Pontifice maximo, Conſtantinopoli Nilo Patriarcha, cùm ibi floreret in cœnobio, multaque, vir Græcis & Latinis literis excultus, ſcriberet; temporis aliquid impertivit epigrammatis Græcorum veterum recolligendis. Ac diſtribuit ille quidem librum in ſeptem volumina, ut Agathias : ſed non eadem, quæ Agathias, in quodque volumen retulit : id quod ex fragmento ſuperiore illo Agathiæ ſatis adparet, ſi quis cùm eo Planudis opus totum conferat. Habentur autem quolibet volumine certa capita rerum, certæ ſic tanquam per communes locos inſcriptiones; idque ordine ſervato quodam elementorum. In quo ſe & religioſum videtur præbuiſſe, honeſtique amantem, reſecandis turpibus quamplurimis; diligentem ac ſedulum, accerſendis undique & comportandis epigrammatis : & ſatis prudentem, diſponendis atque ordinandis.

INDEX

ALPHABETICUS,

Secundum Numerum

EPIGRAMMATUM

CONCINNATUS.

A.

Εἰς Ἀγάλματα τινα
Εἰς Ἀγῶνας καὶ Ἀγωνιστὰς
Ἀγρὸν
Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα
Ἄμπελον
Ἀνακρέοντα
Ἀνακρέοντος Μίλη τινὰ
Εἰς Ἀναπήρους
Ἄνδρας ἀγαθοὺς
Ἄνδρας οὐκ ἐπισήμους
Ἀνδρίαν καὶ ἀνδρείους

Num.
IN Statuas quasdam 175, &c.
In Certamina 1, 2
Agrum 226
Alexandrum Macedonem 144
Vitem 3
Anacreontem 159
Ex Anacreonte Carmina quædam 228, &c.
In Mutilos 4
Viros bonos 112 ad 118
Viros obscuriores 128
Fortitudinem & Fortes 5, 6, 118, 128, 129, 130

INDEX.

Εἰς Ἀνθρώπινον βίον	In Vitam humanam	21 ad 23
Ἀνταπόδοσιν	Retributionem	10
Ἀπειλὴν	Minas	11
Ἀρετὴν	Virtutem	12,198
Ἀρτέμιδος ναὸν	Templum Dianæ	58
Ἀρχίλοχον	Archilochum	155,156
Ἀσκληπιοῦ ναὸν	Templum Æſculapii	181
Ἀστρόλογον	Aſtrologum	91
Ἄσωτον	Intemperantem	13
Αὐλητὴν	Citharœdum	14
Αὐτάρκειαν	Sufficientiam	15 ad 20
Ἀφροδίτης ἄγαλμα	Statuam Veneris	176, 177
Ἀφύλακτον	Domum incuſtoditam	98, 99
Ἀχαρίστους	Ingratos	41, 42, 43

B.

Βίωνος	Bionis	240, 241
Εἰς Βρέφος	In Puerum	33

Γ.

Εἰς Γέροντα	In Senem	136, 137, 138, 139, 140, 141
Γῆρας	Senectutem	34
Γραῖας	Anum	92, 93
Γραφίδα	Calamum Scriptorium	35
Γυναῖκα	Uxorem	135

Δ.

Εἰς Δένδρα	In Arbores	36, 37
Δία	Jovem	224
Διογένην	Diogenem	168
Δοῦλον	Servum	142
Δυσειδεῖς	Deformes	94, 95, 96
Ἐν Δυσκόλῳ	In Moroſo	220
Εἰς Δυσπραγίαν	In Infelicitatem	38

INDEX.

E.

Εἰς Ἔαρ	In Ver 234
Ἕκτορα καὶ Αἴαντα	Hectorem & Ajacem 143
Ἐπαινοι	Laudes 39
Ἐπίκτητον	Epictetum 170, 171
Ἑρμίαν	Hermiam 199
Ἑρμοκράτειαν	Hermocrateam 161, 162
Ἑρμῆ ἄγαλμα	Statuam Mercurii 178
Ἔρως δραπέτης	Amor fugitivus 237
Ἔρωτα	Amorem 40, 229, 231, 232, 233, 236
Περὶ Εὐγενείας	Nobilitatem 78
Εἰς Εὐριπίδην	Euripidem 157, 242
Εὐχήν	Preces 44

Z.

Εἰς Ζηνοφίλαν	In Zenophilam 187 ad 190

H.

Εἰς Ἡράκλειτον	In Heraclitum 167, 169
Ἥρας θηλαζούσης ἄγαλμα	Statuam Junonis lactantis 179
Ἡσιόδου	Heſiodi 197
Ἡχοῦς ἄγαλμα	Statuam Echûs 175

Θ.

Εἰς Θαλῆν	In Thaletem 164
Θάναλον	Mortem 46, 47, 48, 49
Θεμιστοκλέα	Themiſtoclem 119, 126, 127
Θεόγνιδός τινα	Ex Theognide quædam 200
Εἰς Θεούς	In Deos 50, 51
Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας	In eos qui ad Thermopylas occubuerunt 120 ad 125
Θουκυδίδην	Thucydidem 55

INDEX.

I.

Εἰς ἰξευτὴν	In Aucupem	146
Ἱπποκράτην	Hippocratem	145

K.

Εἰς Καιρῆ ἄγαλμα	In Statuam Temporis	82
Κλέπτας	Fures	97
Κόλακας	Adulatores	53, 54
Κρησφῶντης	Creſphontes	242

Λ.

Λαΐδος ἀνάθεμα	Laidis carmen votivum	196
Εἰς Λυχνὸν	In Lavacrum ſeu Balneum	83, 84, 85
Λύραν	Lyram	228

M.

Εἰς Μένανδρον	In Menandrum	30, 101, 217, 220, 227, 243
Μενέστρατον Κυνικὸν	Meneſtratum Cynicum	111
Μεσοτήτα	Mediocritatem	56, 57
Μιλτιάδην	Miltiadem	165, 166
Μύρωνος βοῦν	Myronis Bovem	173

N.

Εἰς Ναυαγήσαντας	In Naufragos	47 ad 53
Ναυτιλίαν	Navigationem	59, 86
Νεμέσεως στήλην	Nemeſis Columnam	80
Νιόβην	Nioben	31
ἀεὶ Νοσοῦντας	Semper Ægrotos	52

O.

Εἰς Οἶκον ἀφύλακτον	In Domum incuſtoditam	98, 99
Ὅμηρον	Homerum	56
Ὀρφέα	Orpheum	154

Εἰς

INDEX.

Π.

Εἰς τὴν Παλλάδος λουτρὰ	In Lavacrum Palladis	225
Παραμυθίαν	Solatium	63
Πατέρα ἑαυτοῦ	Patrem ſuum	160
Πατρίδα	Patriam	64
Πλουσίους	Divites	61, 62
Πρόνοιαν	Providentiam	68
Πτωχὸν	Pauperem	163
Πυθαγόρου χρυσᾶ ἔπη	Pythagoræ dicta aurea	238

Ρ.

Εἰς Ῥήτορας	In Oratores	100, 101
Ῥώμην	Romam	7

Σ.

Εἰς Σιωπὴν	In Silentium	67
Σόλωνός τινα	Solonis quædam	216
Σοφίαν	Sapientiam	69
Σοφοκλῆν	Sophoclem	158
Σωφροσύνην	Temperantiam	70

Τ.

Εἰς τόρευμα Ταντάλου ἐν ποτηρίῳ	In Poculum ſigillo Tantali ornatum	174
Τέττιγα	Cicadam	45, 235
Τίμωνα	Timonem	132, 133, 134
Τύχην	Fortunam	71 ad 77

Υ

Εἰς Ὑβριστὰς	In Contumelioſos	102, 103, 104, 105, 172
Ὑγίειαν	Salutem	88

Φ.

Εἰς φειδωλοὺς	In Parcos	106 ad 110

Φθόνον

INDEX.

Φθόνον	Invidiam	79, 80, 81
Φιλαργύρως	Avaros	82
Φιλημόνος	Philemonem	241, 244, 245
Φιλίαν	Amicitiam	83, 84, 85
Φρόνησιν	Prudentiam	86
Φρονίδας	Curas	87

X.

Εἰς Χελιδόνα	In Hirundinem	60
Χρόνον	Tempus	89, 90
Χρυσᾶ Ἔπη	Aurea Carmina	238

ERRATA.

Pag. 28. Epigr. 88. poſt Εἰς Ὑγίειαν ſubjunge,
Ἀρίφρωνος Σικυωνίου ἄσμα.
29. l. 9. pro πέλει lege ἔφυ.

BRITISH 27 AUG 94 MUSEUM

ΕΠΙ-

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. Εἰς Ἀγῶνας καὶ Ἀγωνιστάς.

ΑΡΧΙΟΥ.

Τέσσαρές εἰσιν Ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱροί·
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων·
Ζηνὸς, Ληϊοΐδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο,
Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

Hos *Ang. Politiani* verſus, quia rem præſentem illuſtrant, adhærere paſſus ſum.

Ζηνὸς Ὀλύμπια νικῶντες φέρον ἀγριέλαιαν,
Μῆλα δ' Ἀπόλλωνος Πυθικὸς ἦρεν ἀγών.
Ἰσθμιακὴν δὲ πίτυν πόρεν Ἰνὼος Μελικέρτας,
Σὺ δὲ σέλιν' ἐτίθεις, Ἀρχέμορ', ἐν Νεμέᾳ.

2. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἴσθμια, καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
Ἄλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Ἴσθμια] Repone Ἰσθμοῖ. eo conſimilem locum, Ælian. Var. Hiſtor. l. IV. c. 15. ſub finem. Τῇ ἑξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμέᾳ δὲ καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ. Ita Lucian, Vol. II. p. 272. Edit. Græv. & pag. 277. in fine: alioquin inconcinne erit duplex ellipſis τῆ κατὰ, & diverſus in eadem re loquendi modus.

Πυθοῖ.] Dativus adverbialiter poſitus. Πυθὼ autem vetus Delphorum nomen, ubi certamina Pythica celebrabantur.

3. Εἰς Ἄμπελον.

Ἄδηλον.

Τίς ποτ' ἀκηδέσως οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχου
Ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν;
Χείλεα δὲ συφθεὶς χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὀδίταις
Εἴη νεισομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον·
Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος, οἷα Λυκόργῳ,
Ὅτλι μιν αὐξομένην ἔσβεσεν εὐφροσύνην·
Τῶδε γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματος ἢ πρὸς ἀοιδὰς
Ἦλυθεν, ἢ γοεροῦ κήδεος ἔσχε λύσιν.

4. Εἰς Ἀναπήρους.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ νεωτέρου.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγὴς
Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

5. Εἰς Ἀνδρίαν καὶ Ἀνδρίους.

ΠΑΛΛΑΔΟΥ.

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν· ὑπαυλιάσασα δὲ μήτηρ
Εἶπε, καλὰ στέρνων ὄρος ἀναχομένη,
Ζώων μὲν σέο μαλερὸ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπλεις,
Καὶ κραλερὰς Σπάρτας πάτρια θεσμὰ λύεις·
Ἢν δὲ θάνῃς παλαμῇσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲν ἀκόσω
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ παλίδι σωζομένᾳ.

Σωζομένᾳ.] In mea patria conſervata : quod animo verè magno ſummum eſt miſeriæ privatæ ſolatium.

6. Ἀπὸ

6. Ἀπὸ Ὑπάρχων Αἰγυπτίᾳ, ὅμοιον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Μήτηρ ἥ πα λιπόντα μάχην μετὰ πότμον ἑταίρων
Ἔκλανεν, ὠδίνων μνῆσιν ἀνηναμένη.
Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα διακρίνει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαρναμένων, ἠὲ γενεῇ Βρεφέων.

7. Εἰς Ῥώμην.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οὐδ' ἦν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρῃ,
Οὐδ' ἠν Γερμανίη Ῥῆνον ἄπαντα πίῃ,
Ῥώμης ὀδ' ὅσσον βλάψει σθένος, ἄχρι κε μίμνῃ
Δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέη.
Οὕτω καὶ ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζαις
Ἑσᾶσιν, φύλλων δ' αὖα χέασ' ἄνεμοι.

Καίσαρι.] Nempe Germanico; qui, poſt amiſſam oceano claſſem, fudit Germanos. Vid. Tacit. Annal. Lib. II. Sect. 25. *Invictos & nullis caſibus ſuperabiles Romanos prædicabant* (Germani) *qui perdita claſſe, amiſſis armis, &c. eadem virtute —— irruptiſſent:* ita omnia erunt concinna. Hujus igitur Epigrammatis titulus ſit oportet: In *Cæſarem Germanicum.*

8. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Τὸν γαίης κὴ πόντε ἀμειφθείσαισι κελεύθοις,
Ναύτην ἠπείρε, πεζοπόρον πελάγευς,

Ναύτην.] Xerxem intelligit, qui Athо montem perfodit, ut claſſi iter pateret: & Helleſpontum junxit, qua exercitum tranſmitteret.

Ἐν τρισσαῖς δορά̣των ἑκα̣ο̣ν̣τά̣σιν ἔσεγεν Ἄρης
Σπάρ̣ης· αἰχύνεσθ' ὥρεα κ̣ὴ πελάγη.

8. ΑΛΦΕΙΟΥ Μιλυληναίου.

Κλεῖε, Θεὸς, μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου,
Φρούρει, Ζεῦ, ζαθέαν αἰθέρ̣ο̣ ἀκρίπολιν.
Ἤδη γὰρ κ̣ὴ πόν̣τ̣ο̣ ὑπέζευκ̣αι δορὶ Ῥώμης,
Καὶ χθών· οὐρανίη δ' οἶμ̣ο̣ ἔτ' ἐς ἄβα̣τ̣ο̣.

Ὑπέζ-] Eleganter. Mare ponte jungi ſignificat; terram ſubjugari. vim enim utramque habet.

10. Εἰς Ἀν̣απόδοσιν

ΕΥΗΝΟΥ.

Κ̣ἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

Ovid. Faſt. Lib. I. ver. 358.

Rode, caper, vitem; tamen hinc, cum ſtabis ad aram,
In tua quod fundi cornua poſſit, erit.

11. Εἰς Ἀπειλήν.

ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἃ Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν
Τίματ', ἢ τὸν Ἔρον ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ σωμύλα
ταῦτα.
Ἡμῖν δ' ὐ πέταλαι τοῦτο τὸ παιδάριον·

Ἔρον.] Ultima producitur ob ſequens aſpiratum.

12. Εἰς

12. Εἰς Ἀρετήν.

ΠΑΥΛΟΥ Σιλεντιαρίου.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κυφίζεο ῥοίζῳ,
Μήτε σέο γναμψῃ φρονὶς ἐλευθερίην.
Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀταθέεσσι βίου πολεμίζεται ὕραις,
Τῇ κὴ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ ταθερόν τι κὴ ἄτροπον· ἧς ἔπι μάνης
Κύματα θαρσαλέως πονλοπόρει βιότυ.

Ἐλευθε-] Subaud. τῦ πλῦ. Horat.

Cautus horresces, nimium premendo
Littus iniquum.

Rectius vives, Licini, neque altum
Semper urgendo, neque, dum procellas

Πολεμ-] Rectius πολεμίζεται, κινεῖται, σείεται Sic. Hom.

Ἧς ἔπι] Ut ἐπὶ νεώς, ad allegoriam apposite.

13. Εἰς Ἄσωτον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὸν παλικὸν πλοῦτον νέου ὧν Θήρων ὁ Μενίππου
Αἰσχρῶς εἰς ἀκράτεις ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἀλλά μιν Εὐκλήμων, παλικὸς φίλος, ὡς ἐνόησεν
Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, κὴ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πόλλ' ἐπιμειλία δός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἦλυθε πλοῦτος,
Αὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις·
Οὕτω μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κύμα παλιρρόθιον.
Εὐκλήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον οὐκ ἔτι κεῖνον,
Ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς πρόϊκα τε κὴ θάλαμον·
Ἔγνω δ' ὡς οὐκ ἔστι, κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιστὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

14. Εἰς Αὐλητήν.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἴμερον αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν,
Εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοίβῳ ἐπὶ Γλαφύρᾳ,
Μαρσύη, ἐψεύσω τεὸν εὕρημα, τὰς γὰρ Ἀθήνης
Αὐλὰς ἐκ Φρυγίης ἔτρεν ἑλὼ Ὀλυμπος.
Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις τοῦ' ἐνέπνεες, ἦκ ἂν Ὄλυμπος
Τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

Ἑλὼ Ὀλυμπος.] Ἑλὼν, acquisivit, potitus est: ita Hesiodus quoque alicubi. Ὄλυμπος.] Pater Marsyæ.

15. Εἰς Αὐτάρκειαν.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ Μακεδόνος.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· ἠδὲ τραπέζαις
Δουλεύσω, μυσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
Μισῶ πλοῦτον ἄνευ, κολάκων τροφὸν, ἠδὲ παρ' ὀφρὺν
Στήσομαι· οἶδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

Παρ' ὀφρύν.] Nec vultum serviliter accommodabo: ita vertere visum est, quoniam παρίσασθαι significat, sistere aliquid, ut quis conscendat; παρίσασθαι ἵππον.

16. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἐλπίδος ἠδὲ τύχης ἔτι μοι μέλει, ἠδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἦλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ.
Ὕβριν τὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

17. ΛΟΥ-

17. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μή σύγ' ἀλλοῖρίης, ὦ 'νθρωφ', ἴζοιο τραπέζης,
Ψωμὸν ὀνείδειον γαστρὶ χαριζόμενος·
Ἄλλοτε μὲν κλαίουσι, καὶ ἐσυνωμένῳ ὄμμα
Συγκλαίων, κ' αὖθις σύγ' γελόωνσι γελῶν,
Οὔτε σύγε κλαυθμοῖο κεχρημένος, ὅτε γέλωτος·
Καὶ κλαίω Μιλίῃ, καὶ γελάω Μιλίῃ.

ὦ 'νθρωφ'.] ὦ ἄνθρωπε.

Συγ.] Disjungas σὺ, neceſſe eſt: pertinet enim ad ſequens γελῶν, ſenſu poſtulante: præceſſerat συγκλαίων.

Μιλίῃ.] Uxori nempe meæ. Hic Scholiaſtes peſſime ſe dedit, Epigrammatis menti contradicens.

18. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθηξόμενος, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε·
Ὡς δὲ βιωσόμενος, φείδεο σῶν κλεάνων.
Ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς ὅστις, ὃς, ἄμφω ταῦτα νοήσας,
Φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

19. ΚΡΑΤΗΤΟΣ τοῦ φιλοσόφου.

Χαῖρε, Θεὰ δέσποινα, ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα,
Εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε Σωφροσύνης.
Σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

20. ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν, ἀκ εὔχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

21. Εἰς Ἀνθρώπινον Βίον.

Ἄδηλον.

Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺ πλέον, ἢπερ ὅτ' ἔζης,
Δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἐλεεινότερος·
Τὸν βίον ἄρτι γέλα, Δημόκριτε, τὸ πλέον, ἢ πρίν·
Νῦν ὁ βίος πάντως ἐστὶ γελοιότερος.
Εἰς ὑμέας δὲ κἠ αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ
Πῶς ἅμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω,

Πάντως.] Ita ſenſus commodior fiet: olim πάντων.

Ὑμέας.] Duarum eſt ſyllabarum per Συνίζησιν.

22.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, οἱ δὲ, ΚΡΑΤΗΤΟΣ τοῦ Κυνικοῦ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
Νείκεα, κἠ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Φρονλίδες. ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος,
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος·
Ἔσσεαι· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερον·
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἄπαις βίος· αἰνεότηλες
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀθρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖν δισσοῖν ἑνὸς αἵρησις, ἢ τὸ γεγέσθαι
Μηδέποθ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

Ξείνης] Subaudi γῆς.

Ἐρημότ-] Subaudi βίον.

Πολιαὶ] Τρίχες.

23. Ἐκ τῦ ἐναντίου ποιητοῦ.

23. ΜΗΤΡΟΔΏΡΟΥ.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον· εἰν ἀγορῇ μὲν,
Κήδεα, καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς, φύσις χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Κέρδος ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας· ἔχεις γάμον; οἶκος ἄρις·
Ἔσσεαι. ἀ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθος· ἄφρονις ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
Ῥωμαλέαι. πολεαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν. πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίᾳ.

24. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ̃.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
Ἢν δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

25. ΠΑΛΛΑΔΑ̃.

Γῆς ἐπέβην γυμνὸς γυμνός θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι.
Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος;

26. Τῦ αὐτῦ.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

27. Ἀδηλον.

27. Ἄδηλον.

Πολλὰ μεταξὺ τέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.

28. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἡδέα πάντα κέλευθα λάχεν βίος· ἄσχετι μέσσῳ,
Εὐχος, ἑταιρεῖαι· κρυπτὰ δόμοισιν ἄχη·
Ἀγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος. ἀλλοδαπὴ χθὼν
Γνώσιας· ἐκ δὲ γάμων οἶκος ὁμοφρονέει·
Τοῖς δ' ἀγάμοις ἄφρονις ἀεὶ βίος· ἔρκος ἐτύχθη
Παιδί, τέκος· φρὸς τοῖς ἀγόνοισι φόβος.
Ἠνορέην νεότης, πολιὴ φρένας οἶδεν ὀπάζειν·
Ἔνθεν θάρσος ἔχων, ζῶε, φύτευε γένος.

Πολιή] Sub. θρὶξ, sic *cani*, Latinè sine Substantivo *capilli*.

29. Ἄδηλον.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γάρ σευ
Λυγρά. καὶ ὅτε φυγεῖν εὐμαρὲς, ὅτε φέρειν.
Ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλά· γαῖα, θάλασσα,
Ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου·
Τἄλλα δὲ πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κἤν τι πάθῃ τις
Ἐσθλὸν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

30. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Ἀπάντα τὰ ζῷ' ἔστι μακαριώτερα,
Καὶ νῦν ἔχουσα μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.
Τὸν οἶνον ἐρᾶν ἔξεστι πρῶτα τοῦνί.

Μακαριώτερα.] Ita enim emendavi pro μακαριώταλα, postulante sensu. Grotius.

Οὔτ-

Οὔτ᾽ κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογημένως.
Τ᾽ τῷ κακὸν δι᾽ αὐτὸν ᾠδὲν γίνεσθαι,
Ἃ δ᾽ ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ᾽ ἔχει.
Ἡμεῖς δὲ, χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν,
Αὐτοὶ παρ᾽ αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
Λυπούμεθ᾽, ἂν πάθῃ τις· ἂν εἴπῃ κακῶς,
Ὀργιζόμεθ· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
Φοβούμεθ· ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν.
Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
Ἅπαντα ταῦτ᾽ ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

31. Ἄδηλον.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν·
Πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γιγνόμενα.

32. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι·
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

33. Εἰς Βρέφος.

ΑΡΧΙΟΥ.

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ἐπὶ κρημνῷ παῖς ἕρπων,
Ἀσυνακλείης ἔρχετο δυσμορίης.
Ἡ δὲ μεθωδήγησεν, ἀπὸ σέρνων προφέρουσα
Μαζὸν, τὸν λιμῷ λύτορα καὶ θανάτου.

Ἀσυ-] Astyanax, Hectoris filius, quem Danai præcipitem è turre dederunt.

34. Εἰς

34. Εἰς Γῆρας.

ΜΕΝΕΚΡΆΤΟΥΣ.

Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δέ ποθ' ἔλθῃ,
Μέμφεται. ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

35. Εἰς Γραφίδα.

Ἥμην ἀχρεῖον κάλαμον φυτόν. ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ', ἀ μῆλον φύεται, ἀ σταφυλή.
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
Χείλεα, κ' σεινὸν ῥᾶν ὀχεύσαμενον.
Ἐκ δὲ τοῦ, εὖτε ποιοῖμι μέλαν πολὸν, ἔνθεν οἷα,
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

Ἥμην ἀχρεῖον.] Auctoris nomen, cui hoc Epigramma debetur, apud Brodæum non extat, niſi & hoc Tzetzis ſit, uti prius diſtichon à Suidâ eidem Auctori aſcribitur.

Ἑλικω-] Heliconi ſacram, & Muſarum aſſeclam: Adjectivum eſt unius terminationis & fœminini generis, qualia ſexcenta; congruit cum με, nempe γραφίδα.

Ἐκ δὲ τοῦ,] χρόνῳ.

Ἀφθεγκ-] Active ſumitur, pro eo, *quod non loquitur*, licet paſſivæ ſit originis; ſic poſt λιθοβλήτῳ.

36. Εἰς Δένδρα.

ΑΝΤΙΠΆΤΡΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΆΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
Παισὶ λιθοβλήτῳ παίγνιον εὐσοχίης·
Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε κ' εὐθαλέας ὀροδάμνους
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χέρμασι βαλλομένη·

Δένδρεσιν

Δένδρεσιν εὐκάρποις ὀδὲν πλέον. ἦ γὰρ ἔγωγε
Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

Παύλα.] Subaudi καλά. | Δέν-] V. Ovidii Nucem.

37. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυὸς, εὔσκιον ὕψος
Ἀνδράσιν ἄκρηλον καῦμα φυλασσομένοις.
Εὐπέταλοι, κεράμων σεσανώτεροι, οἰκία φωλῶν,
Οἰκία τετλίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,
Καὶ μὲ τὸν ὑμεναίοισιν ὑποκλινθέντα κόμῃσι
Ῥίσασθ', ἀκλίνων ἠελίου φυγάδα.

Φωλῶν.] Merito ſanè diſplicuit amico meo iſtud φωλῶν, adeoque mutari debere ratus φωλεῶν conjeci, συνιζήσει non infrequenti: ut verò *nidus* Latinè pro ipſis avibus, cur non & φωλεός?

38. Εἰς Δυσπραγίαν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πλὴν Ἀρισείδῃ δάμαλις μία, ἣ τριχόμαλλος
Ἦν ὄϊς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἥμερος δ' ἀμφοτέρων. ἀμνὴν λύκος ἔκλανεν, ὠδὶς
Τὴν δάμαλιν· πενίης δ' ὤλεσε βουκόλιον.
Πηρὸς ἐτῷ δ' ὀγ' ἰμάντι καθ' αὐχένος ἄμμα λυγώσας,
Οἰκτρὸς ἀμυκλήτῳ κάτθανε παρὰ καλύβῃ.

39. Ἔπαινοι.

Ἄδηλον.

Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας καλόν. αἰσχρὰ δὲ δεινόν·
Κἂν ὦσιν τούτων ἄξιοι ὧν λέγομεν.

Ἐσθ. πάν-] Nota duplicem Accuſativum poſt λέγειν. | Ὧν.] Atticè pro ᾧ.

40. Εἰς

40. Εἰς Ἔρωτα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐκ ὀ Ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
Ψύχαις ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ Ἔρως προφάσις.

41. Εἰς Ἀχαρίστους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὠκεῖαι χάριτες, γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

42. Ἀδέσποτον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, καθ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσαι.
Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

43. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἀπάσας
Ἀνθρώπων τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

44. Εἰς Εὐχήν.

Ἄδηλον.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
Ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

45. Εἰς

45. Εἰς Τέτλιγα.

Ἄδηλον.

Τίπτε με τὸν Φιλέρημον ἀναιδέϊ, ποιμένες, ἄγρῃ
Τέτλιγα δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων;
Τὴν νυμφῶν παροδῖτιν ἀηδόνα, καύματι μέσῳ
Οὐρεσι καὶ σκιεραῖς ξυθὰ λαλεύντα νάπαις·
Ἠνὶ δὲ καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον· ἠνὶ δὲ τόσσας
Ψαρας ἀργυρίης ἅρπαγας εὐπορίης.
Καρπῶν θηλητῆρας ἐλεῖν θέμις· ὄλλυτ' ἐκείνους.
Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου;

Ξυθά] Subaudi μίλη, vel λαλήματα.

46. Εἰς Θάνατον.

ἈΓΑΘΙΟΥ.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τὸν ἡσυχίης γενετῆρα;
Τὸν παύοντα νόσους, καὶ πενίης ὀδύνας;
Μὴν ἄπαξ θνητοῖς παραγίνεται, οὐδέ ποτ' αὐτὸν
Εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον.
Αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
Ἐρχόμεναι θνητῶν, καὶ μεταβαλλόμεναι.

Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον] Ut vim hujus locutionis assequaris, sciendum est verba geminari oportere. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, Oratio elliptica est, ita Amore fugitivo. ἀλλοτ' in ἄλλους ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκα ἐπ' passim.

ς, &

47. Ἄδηλον.

47. Ἄδηλον.

Χαίρει τις Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
Χαιρήσει. θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

48. Ἄδηλον.

Εἰς ἀΐδην ἰθεῖα καλήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
Στείχεις, εἴτε νέκυς νείσεαι ἐκ Μερόης,
Μή σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἄπο τῆλε θανόντα.
Πάντοθεν εἷς ὁ φέρων εἰς ἀΐδην ἄνεμος.

49. Ἄδηλον.

Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μενεῖς δέ τε κἠ σὺ τὶν' ἄλλον·
Πάντας ἐμῶς θνητοὺς εἰς ἀΐδης δέχεται.

Μενεῖς.] Sic supra χαιρήσει. malè olim μένεις.

Δέχεται.] Alludit ad πανδοκεῖον. Omnes communi tanquam hospitio excipit Orcus.

50. Εἰς Θεούς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις, ἄτοπόν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις δὲ Θεούς, οὐδὲ λογιζόμενος.

Λογιζόμενος.] Ἄτοπόν τι ποιεῖν, vel λανθάνειν. Lucian Edit. Græv. Vol I. p. 731. Ἀνθρώπους μὲν ἴσως ἐξαπαλῆσαι ῥᾴδιον, Θεοὺς δὲ διαλαθεῖν ἀδύνατον.

51. Εἰς

51. Ἀδέσποτον.

Ζεὺς, Κύκνος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς, δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

52. Εἰς τὰς ἀεὶ Νοσούσας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὰς καλὰς λείψανας γλυκερὸν φάος οὐκ ἔτι θρηνῶ,
Τὰς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζώσας ἀεὶ θανάτου.

53. Εἰς Κόλακας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
Ἀνθρώπου καθαρὰν ψευδομένου φιλίην.
Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
Ὡς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

Πλείονα.] Κρεῖττον πλείονα προάγμαθα.

54. Ἄδηλον.

Πλασὸν ἔχεις τὸν Ἔρωτα· φόβῳ δὲ φιλεῖς τὸ ἀνάγκῃ,
Τὸ δὲ φιλεῖν ὅτως οὐδὲν ἀπιστότερον.

55. Εἰς Θουκυδίδην.

Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμπαν
Νηΐς ἔφυς Μουσέων, ῥίψον ἀὶ μὴ νοέεις.
Εἰμὶ δέ γ' ὑ πάντεσσι βαλός· παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κεκροπίδην τὸ γένος.

Μουσέων] Duarum eſt Syllabarum.

Γένος.] Καλά.

56. Εἰς Μεριότητα.

Ἄδηλον.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιὸς,
Ὡς ἡ τὸ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

57. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οἶκος ἡ πάτρη βιότου χάρις· αἱ δὲ περισσαὶ
Φροντίδες, ἀνθρώποις ὑ βίος, ἀλλὰ πόνος.

58. Εἰς Ἀρτέμιδος Ναόν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅμασι τεῖχος,
Καὶ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ Ζῆνα καθυγασάμην,
Κάπων τ' αἰώρημα, ἡ Ἡελίοιο Κολοσσὸν,
Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον,

Ζῆνα] Jovis Templum.

Μυᾶμά

Μνᾶμά τε Μαυσώλοιο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
Ἀρ[τ]εμιδ[ος] νεφέων ἄχρι θεούσα δόμον,
Κεῖνα μὲν ἠμαύρω[τ]ό τε, κἠν ἴδε, νόσφιν Ὀλύμπ[ου],
Ἄλι[ος], ἀδὲν πω τοῖον ἐπηυγάσα[τ]ο.

59. Εἰς Ναυ[τ]ιλίαν.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγὲ, σὺ γὰρ δρόμον ἤυρας Πόν[τ]ου,
Καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθισας,
Οἷον ἐτεκ[τ]ήνω δόλιον ξύλον, οἷον ἐνῆκας
Ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδ[ος] ἐλεγχόμενον.
Ἦν ὅπ[τ]ως μερόπων χρυσέον γέν[ος], ἅγ' ἀπὸ χέρσου
Τηλόθεν, ὡς Ἅϊδης, Πόν[τ]ῳ ἀπεβλέπε[τ]ο.

Χέρσου] Γῆς.

60. Εἰς Χελιδόνα.

Ἄδηλον.

Ἄ[τ]θι κόρα, μελίθρεπ[τ]ε, λάλ[ος] λάλον ἁρπάξασα
Τέ[τ]ιγ', ἀπ[τ]άνοις δαῖτα φέρεις τέκεσι.
Τὸν λάλον ἀ λαλίεσσα· τὸν εὔπ[τ]ερον ἀ πε[τ]ερόεσσα·
Τὸν ξένον ἀ ξείνα· ἀρινὸν ἠερινά.
Οὐχὶ τάχ[ος] ῥίψεις; ἀ γὰρ θέμις, ἀδὲ δίκαιον
Ὄλλυσθ' ὑμνοπόλως ὑμνοπόλοις κόμασι.

Τέτιγ', ἀπτάνοις] Olim τέτιγα, πτανοῖς. male ἀπτήν[ος], implumis, ab α privativa, & πτηνὸς, Dorice πτανός.

Quo enim pullis jam alatis escam afferret?

Τάχος.] Καλά.

61. Εἰς Πλοῦτον.

Ἄδηλον.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν, πλούσιός εἰμι.
Ὦ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὅς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότ' οὐδὲν εἶχον·
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

62. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχει αὐτὴ πείονα τῶν κτεάνων.
Τὸν δὲ πολυκτέανον κὴ πλούσιόν ἐστι δίκαιον.
Κλήζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις καταληκται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος,
Οὗτος, ὁποῖα μέλισσα πολυρρήτοις ἐνὶ σίμβλοις,
Μοχθήσει, ἑτέρων δρεψομένων τὸ μέλι.

63. Εἰς Παραμυθίαν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Προσδοκίη θανάτου πολυώδυνός ἐστιν ἀνίη·
Τοῦτο δὲ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
Μὴ τοίνυν κλαύσῃς τὸν ἀποιχόμενον βιότοιο·
Οὐδὲν γὰρ θανάτου δεύτερόν ἐστι πάθος.

64. Εἰς Πατρίδα.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ὀδυσσεὺς ἐπιβὰς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκη, μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης,
Ἀσπασίως σεὸν ὄδας ἱκάνομαι, ὄφρα νοήσω
Λαέρτην, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἱέα μᾶνον.
Σὸς γὰρ ἔρως καλέθελξεν ἐμὸν νόον· οἶδα καὶ αὐτὸς,
Ὡς ἄδεν γλυκιόν γ' ἢς πατρίδος, ἠδὲ τοκήων.

65. Εἰς Ὅμηρον.

ΑΛΦΕΙΟΥ Μιτυληναίου.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρῆνον ἀκούομεν, εἰσέτι Τροίην
Δερκόμεθ' ἐκ βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην,
Καὶ μόθον Αἰάντειον ὑπὸ σφέτερσι πόλησι,
Ἠδὲ τὸν ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον,
Μαιονίδεω Διὸς Μῶσαν. ὃν ἁ μία πατρὶς ἀοιδὸν
Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

66. Εἰς Μένανδρον.

Ἄδηλον.

Αὐταί σοι σοφάτεσσιν ἀνηρείψαντο μέλισσαι,
Ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι.

Αὐταὶ κ᾽ Χάριτές σοι ἐδωρήσαντο, Μένανδρε,
Στωμύλον εὐσοχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
Ζώεις δ᾽ εἰς αἰῶνα· τὸ δὲ κλέος ἐστὶν Ἀθήναις
Τ᾽ οὐκ σέθεν ἠρανίων ἀπλόμενον περάτων.

Τ᾽ ἠκ] Τὸ δὲ κλέος τὸ ἐκ σεῦ ὂν ταῖς Ἀθήναις ἐστὶν ἀπτόμενον, ἄπτεται ἠρών. περ.

67. Εἰς Σιωπήν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων ὡς πάθος αἰσχρότατον.

68. Εἰς Πρόνοιαν.

ΘΕΟΔΕΚΤΟΥ.

Ὅσις δ᾽ ἐθηλῶν μέμφεται τὰ Θεῖ᾽, ὅτι
Οὐκ εὐθὺς, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ, μελέρχεται·
Τὰς μὴ δικαίας, φρόφασιν εἰσακουσάτω.
Εἰ γὰρ παραυτίκ᾽ ἦσαν αἱ τιμωρίαι,
Πολὺς ἂν φόβος, κ᾽ οὐ δι᾽ εὐσεβῆ τρόπον
Θεοὺς ἂν εὔξαιτ᾽· νῦν δ᾽ ἧς τιμωρίας
Ἄπωθεν ἔσης, τῇ φύσει χρῶνται βροτοί·
Ὅταν δὲ φωρασθῶσιν, ὀφθέντες κακοὶ,
Τίνουσι ποιναὶς ὑστέροισιν ἐν χρόνοις

Πολύς.] Ita repoſui pro πολλοὶ ob id quod ſequitur εὔξαιτο. Grotius. Videtur fuiſſe Gloſſema τῶ πολύς.

69. Εἰς

69. Εἰς Σοφίαν.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι
Φροντίδας ἐκ στέρνων τὰς πολιοκροτάφους.
Πλεῖστον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον. ἡ δὲ περισσὴ
Θυμὸν ἀεὶ καλέδει χρυσομανὴς μελέτη.
Ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις
Καὶ πενίην πλέτου, καὶ θάνατον βιότου.
Ταῦτα σὺ γιγνώσκων, κραδίης ἴθυνε κελεύθους,
Εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴν Σοφίην.

70. Εἰς Σωφροσύνην.

Ἄδηλον.

Σωφροσύνη καὶ Ἔρως, καλεναυλίον ἀλλήλοισιν
Ἐλθόντες, ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφότεροι.
Φαίδρην μὲν κλείνεν πυρόεις πόθος Ἱππολύτοιο,
Ἱππόλυτον δ' ἀγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.

71. Εἰς Τύχην

Ἄδηλον.

Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη· μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν· παίζετε τὰς μετ' ἐμέ.

Τὰς] Ἐρχομένας.

72. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδα γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππα·
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρα βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτ' οὐκ ἐθέλω· καὶ πάλιν ἄλλος
Οἴεται. εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ Τύχης.

73. Ἄδηλον.

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς Τύχης ἔχει φόβον·
Καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ.
Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένει,
Ὃ περιέτρεψεν ἢ χρόνος τις, ἢ φθόνος,
Ἐπὰν ἐπ' ἄκρον τις τὸ καλῶς πράττειν δράμῃ.
Ἡ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα·
Τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς Τύχης
Μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
Κἂν γὰρ πέσῃ τις ἐξ ἐλάττονος μέτρου,
Εὐπερικάλυπτον ἔσχε τὴν δυσπραξίαν·
Ὄγκος δὲ μεγάλου πτῶμα γίνεται μέγα·
Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
Σφάλλει δ' ἐκείνους, ὅς ἂν ὑψώσῃ Τύχη.

Τῷ] Mihi videtur omnino legendum τὸ, & cum φέρεσθαι jungendum.

74. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Γριπεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἔχθυσι, τὸν δ' ἐσιδοῦσα
Εὐκλέαν κούρη θυμὸν ἔκαμνε πόθῳ.

Καί μιν θῆκε σιώλυνον· ὁ δ' ἐκ βιότοιο πενιχρῦ
Δέξαλο πανλοίης ὄγκον ἀγηνορίης.
Ἡ ἢ Τύχη γανίωσα παρίσαλο, κ᾽ ποτὶ Κύπελν,
Οὐ τεὸς ὅτος ἀγὼν, ἀλλ᾽ ἐμός ἐσιν, ἔφη.

75. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀνιχθὶς ὁ Γελᾶος ἐπ᾽ ποτὲ τῦτο θυγαλὶ
Εἶπεν, ὁ ἦν ἤδη νεύμεν᾽ εἰς αἴδην.
Παρθένε καλλιπάρῃε, κόρη δ᾽ ἐμὴ, ἴσχε σιωεργὸν
Ἡλακάτιν ἕλκειν, κλῆμα πένηλι βίῳ·
Ἦν δ᾽ θίκῃ εἰς Ὑμήσιον, Ἀχαιίδ᾽ ἤθεα μητρὸς
Χρησὰ φύλασε, πόσει πρωΐκα βεβαιάτιν.

Νεύμεν᾽] Νεόμεν᾽.

76. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πολλὰ τὸ Δαιμόνιον, δικάζ᾽, κἀν ᾖ πρόξοξα·
Τὰς μικρὰς ἀνάγει, τὰς μεγάλας καλάγει.
Καὶ σᾶ τιν ὀφρυῖ κ᾽ τὸν τῦφον καταπαύσει,
Κἂν πολαμὸς χρυσᾶ νάματά σοι παρέχῃ.
Οὐ θρύον, ἀ μαλάχην ἄνεμός πολε, τὰς ἦ μεγίσας
Ἡ δρύας, ἢ πλατανὰς οἶδε χαμαὶ καλάγειν.

77. Τᾶ αὐτᾶ.

Μὴ πλαίων φίλ᾽ εἶ θνηλοῖς, φίλος εἶ μακάρεσι,
Καί σ᾽ ῥηϊδίως ἕκλυον ὠξαμένᾳ.
Ἂν πλαίσῃς, ἀδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ᾽ ἅμα πάντα
Ἔχθρα, Τύχης τε ῥοπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

78. Περὶ

78. Περὶ Εὐγλοίας.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ.

Ἀπολεῖ με τὸ γλῶ, μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμὲ,
Μῆτερ, ἐφ' ἑκάστῳ τὸ γλῶ. οἷς ἂν τῇ φύσει
Ἀγαθὸν ὑπάρχει μηδὲν οἰκεῖον προσὸν,
Ἐκεῖσε καταφύγωσιν, εἰς τὰ μνήματα,
Καὶ τὸ γλῶ, ἀριθμοῦσίν τε τὰς πάππους, ὅσοι.
Οὐκ ἔνα δ' ἔχοις ἰδεῖν ἂν, ὃς εἰπεῖν ὅτῳ
Οὐκ εἰσὶ πάπποι. πῶς γὰ ἐγλοῦντ' ἄν τοι;
Οἱ μὴ λέγειν δ' ἔχωσι τοῦτο, ἀλλά τινα
Τόπον μεταβολλῶ, ἢ φίλων ἐρημίαν,
Τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγλύεροι;
Ὃς ἂν εὖ γεγονὼς ἢ τῇ φύσει πρὸς τἀγαθὰ,
Κἂν Αἰθίοψ ἦ, Μῆτερ, ἐστὶν εὐγλής.

Ὅσοι.] Subaud. εἰσί.

79. Εἰς Φθόνον.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ, κἢ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων.
Οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον.
Τοὺς ᾠκτιαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἀλλά τις εἴην
Μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
Ἡ μεσότης γὰ ἄριστον, ἐπεὶ τὰ μὲ ἄκρα πέφυκε
Κινδυνους ἐπάγειν, ἔκτοθεν δ' ὕβριν ἔχει.

80. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσι δαμάζει.

81. Ἄδηλον

81. Ἄδηλον.

Ὁ Φθόνος ἐστὶ κάκιστον, ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ,
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

82. Εἰς Φιλαργύρους.

17. ΣΤΑΤΥΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ Λύρων ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
Ὃν λίπεν, ἐκ Λύρων, ἦψεν, ὃν εὗρε, βρόχον.

83. Εἰς Φιλίαν.

Τῶ αὐτῶ.

Θησαυρὸς μέγας ἐς' ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
Τῷ καὶ τηρῆσαι τὸν ὑπισαμβύῳ.

84. Ἄδηλον.

Εἴ με φιλεῖσθαι φιλεῖς, διπλῆ χάρις· εἰ δέ με μισεῖς,
Οὐ τόσον μισεῖς, ὅσον ἐγώ σε φιλῶ.

Not. Hoc Epigramma Franciscus Vavasor in quarto suorum Epigrammatum libro primus edidit.

85. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μή μ' ἀδίκει σύ,
Ἀρχαῖον τὸ βλάπτειν τοῦ φιλίην θέμεν.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρείσσονα φημὶ
Τὴν φανερὰν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίης.

Φασὶ

Φασὶ ἢ ἢ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χερείας
Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν πιλάδων.

86. Εἰς Φρόνησιν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἡ βραδύπους βουλὴ μέγ' ἀμείνων· ἢ ἢ ταχεῖα
Αἰὲν ἐφελκομένην τοὺ μελάνοιαν ἔχει.

87. Εἰς Φρονλίδας.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Τοὺ σαὐτῆ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων ἢ πολιτῶν
Ἄλλός τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Εἰς Ὑγίειαν.

Ὑγίεια πρεσβίσα Μακάρων,
Μελά σε ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.
Σὺ δέ μοι πρόφρων σωοικος εἴης,
Εἴ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
Τᾶς εὐδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιληίδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσιν θηρεύομεν,

Πρεσβίσα.] Ita p. 117. in Stobæi excerptis. Πρεσβυλάτας τε Θεῶν Ὑγιείας, μειλιχοδώρε.

Μακ.] Subaud. Θεῶν.

Εὐδαίμονος.] Alit. ἰσοδαίμονος. rectè. Reges enim Διὶ ἰσοβάλανοι audiunt.

Ἡ

Ἢ εἴτις ἄλλα θείθεν ἀνθρώποις τέρψις,
Ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανϑ'.
Μετὰ σεῖο; μάκαιρα Ὑγίεια
Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει χαρίτων ἔαρ.
Σέθεν δὴ χωρὶς ὄδεὶς εὐδαίμων πέλοι.

πέφανται.] Solenne verbum Homero, ubi inſperata ſalus ſe offert.

Οὐδείς.] Forte, ὄδ' ἂν εὐδαίμων.

89. Εἰς Χρόνον.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
Οὔνομα, καὶ μορφὴν, καὶ φύσιν, ἠδὲ τύχην.

90. Ἄδηλον.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον. ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

91. Εἰς Ἀστρόλογον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τῷ παλεί μοι τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρόγηρων
Πάντες ἐμανθάνανθ' ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος.
Ἀλλ' Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε προμοιρον,
Εἶπε δ', ὅτ αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκκομίζομεθα.

92. Εἰς

92. Εἰς Γεφίαν.

Τῆ αὐτῆ.

Τὰς τείχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἃς σὺ μελαινοπάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπέχω.

93. Τῆ αὐτῆ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας ὃ σὸν ἄπτε βάψεις,
Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκλανύσεις.
Μὴ πίνων τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ καταπλάττε,
Ὡς προσωπεῖον κἀκὶ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐσί· τί μαίνεαι; ἄπτε φύκῳ
Καὶ ψίμυθῳ τεύξει τὴν Ἑκάβην, Ἑλένην.

Ὡς τε] Ita legendum proculdubio, olim ὡς τί.

94. Εἰς Δυσιδεῖς.

Τῆ αὐτῆ.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικέ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσε, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἀναργὲς,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

Ἐν ὄρει.] Brodæus ἐνόρῃ, pro ἐνόρα, legendum censet; tu nihil muta, mons enim imprimis cavendus erat Olympico, ne inde se præcipitem daret.

95. Τῆ

95. Τῦ αὐτῦ.

Ψευδὲς ἔσοπτρον ἔχει Δημοσθενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
Ἔβλεπεν, οὐκ ἂν ὅλως ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

96. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἠγόρασας πλοκάμους, φῖκι, μέλι, κηρὸν, ὀδόντας
Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

97. Εἰς Κλέπτας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν πτηνὸν Ἑρμῆν, τὸν Θεῶν ὑπηρέτην,
Τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βουλάτην,
Ἑστῶτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
Ὁ νυκτοκλέπτης Αὐλε εἶπε βασάσας,
Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων.

98. Εἰς Ἀφύλακτον Οἶκον.

Τῦ αὐτῦ.

Κερδαλέως δίζεσθε δόμους, λῃστορες, ἄλλους·
Τοῖσδε γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἔμπεδος ἡ πενίη.

99. Τῦ αὐτῦ.

Βουκόλε τὴν ἀγέλην πόρρω νέμε, μή σε Περικλῆς
Ὁ κλέπτης αὐταῖς βουσὶ συνεξελάσῃ.

100. Εἰς

100. Εἰς Ῥήτορα.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πένητε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ Κάρκαιρε, καὶ εἰ Κοναβεῖ, τό, τε Σίζει,
Καὶ Κελάρυζε, λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νῶν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις.

Κάρκαιρε, Κοναβεῖ, Σίζει, Κελάρυζε, verba sunt materi- | aliter sumpta.

101. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Εἴπερ τὸν ἀδικοῦντ' ἀσμένως ἠμύνετο
Ἕκαστος ἡμῶν, καὶ συνηγωνίζετο,
Ἴσως νομίζων ἴδιον εἶναι τὸ γεγονὸς
Ἀδίκημα, καὶ συνέπραττον ἀλλήλοις πικρῶς·
Οὐκ ἂν ἐπὶ πλεῖον τὸ κακὸν ἡμῖν ἤυξετο
Τὸ τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ παρατηρούμενοι
Καὶ τυγχάνοντες, ἧς ἔδει, τιμωρίας,
Ἦτοι ἀπάνιοι σφοδρ' ἂν ἦσαν, ἢ πεπαυμένοι.

102. Εἰς Ὑβρισάς.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πολλὰ λαλεῖς, Ἄνθρωπε, χαμαὶ ᾗ τίθη μετὰ μικρόν.
Σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἔτι τὸν θάνατον.

103. Τῦ αὐτῦ.

Ἥλιος ἀνθρώποις αὐγῆς Θεός· εἰ δὲ καὶ αὐτὸς
Ὕβριζεν φαίνων, ἀδὲ τὸ φῶς ἐπόθεν.

104. Τῦ αὐτῦ.

Αἰνίζειν μὲν ἄριστον· ὁ δὲ ψόγος ἔχθεος ἀρχή.
Ἀλλὰ καλῶς εἰπεῖν Ἀτθικόν ἐστι μέλι.

Καλῶς εἰπεῖν.] Lusus non invenustus in ambiguo sensu τῦ καλῶς εἰπεῖν; cui opponitur ὀνειδίζειν, βλασφημεῖν, & barbare loqui. Bene de aliis loqui, id demum est sermonis vera elegantiâ, id est, Atticum mel.

105. Τῦ αὐτῦ.

Εἰ πένομαι, τί πάθω; τί με μισεῖς ἀκ ἀδικοῦντα;
Παῖσμα τόδ' ἐστὶ τύχης, ἀκ ἀδίκημα τρόπων.

106. Εἰς Φειδωλάς.

Ἄδηλον.

Πλατεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι·
Χρῆσις γὰρ πλάτυ μάλλυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μελέχῃς αὐτῶν σὺ, σὰ γίγνεται· ἂν δὲ φυλάττῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἀλλότρια.

Ἀπὸ νῦν.] Ἀπὸ τῦ νῦν χρόνυ.

107. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Τῦ γάρ τις ἄλλυ, πρὸς Θεῶν περ, ἕνεκα
Εὔξαιτο πλυτεῖν, εὐπορεῖν τε χρημάτων,
Ἢ τῦ δύνασθαι παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
Σπείρειν τὲ καρπὸν Χάριτος ἡδίστης Θεῶν;
Τῦ μὴ πιεῖν γὰρ κὴ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
Ἔχομεν ὁμοίας· ἀχὶ τοῖς λαμπροῖσι γὰρ
Δεῖπνοις τὸ πεινῆν παύεται.

108. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πλῦτον μὲν πλείονα ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος.
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

109. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
Καὶ, τί ποιεῖς, φησὶν, φίλτατε μῦ, παρ' ἐμοί;
Ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, Μηδὲν, φίλε, φησὶ, φοβηθῇς·
Οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρήζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

110. Ἄδηλον.

Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφυ ταναὸν χρόνον, ἢ κορώνης,
Συγγνώμη πλεῖονα πλῦτον ἀγειρομένῳ.
Εἰ δέ τις ἐστι βροτῶν ὃς αὐτίκα γῆρας ἀπτεται,
Μὴ σέ γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἔλῃ κτεάνων.
Μὴ σὺ μὲ ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσῃς,
Χρήσων δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδην.

111. Εἰς Μενέστρατον Κυνικόν.

Τῷ αὐλῷ.

Εἶναί μὲ κυνικόν σε, Μενέστρατε, κἀνυπόδητον,
Καὶ ῥιγῶν, ὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου·
Ἂν ᾖ παραρπάζῃς ἅρπας κ᾽ κλάσματ᾽ ἀναιδῶς,
Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, κ᾽ σὲ λέγουσι Κύνα.

112. Εἰς Ἄνδρας ἀγαθούς.

ΚΑΡΦΥΛΙΔΟΥ.

Μὴ μέμψῃ παριὼν τὰ μνήματά μου, παροδῖτα,
Οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον ὐδὲ θανών.
Τέκνων τέκνα λέλοιπα· μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
Συγχήρου· τριτοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
Ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
Οὐδενὸς οἰμώξας ὐ νόσον, ὐ θάνατον.
Οἵ με καταπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνον
Κοιμᾶσθαι χώρην πέμψαν ἐπ᾽ εὐσεβέων.

113. Ἀδέσποτον.

Μὴ σύ γε θνητὸς ἐών, ὡς ἀθάνατός τι λογίζου·
Οὐδὲν γὰρ βιότου πιστὸν ἐφημερίοις.
Εἰ κ᾽ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἥδε θανόντα,
Ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτου.

114. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ἦν δίζῃ Τίμαρχον ἐν Ἄϊδος, ὄφρα πύθηαι
Ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεται,
Δίζεσθαι Φυλῆς Πτολεμαΐδος, ἡέα παλιὸς
Παυσανίᾳ· δήεις γ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

Ἄϊδος.] Subaud. δόμῳ.
Δίζεσθαι. Subintel. χρὴ vel δεῖ.
Εὐσεβέων.] Subaud. χώρᾳ, quod ſupra expreſſum habes verſu abhinc nono.

115. Τῦ αὐτῦ.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται· θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

116. Τῦ αὐτῦ.

Τῶν αὐτῦ τις ἕκας ἀπολλυμένων ἀνιᾶται,
Νικόδικον ἤ φίλοι ἡ πόλις ἥδε κλάει.

Τῶν] Ἕνεκα.

117. Τῦ αὐτῦ.

Σύλλομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ κὴ τάφος· ἀ μακρὰ λέξω,
Θῆρις, Ἀρισταίᾳ, Κρὴς, ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν.

Μακρά] Ῥήμαλα.
Δολιχόν.] Supple νικέσας, inquit Fabri filia: potius χρόνον· δολιχὸς χρόνος alibi.

Sententia hæc eſt: ille quidem brevis eſt, at longo tempore ſub me jacebit. Tumulus loquitur.

118. Εἰς Ἀνδρείας.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, ὅν τόδε σᾶμα.
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

119. Εἰς Θεμιστοκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Ἀνδὶ τάφῳ λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα, θὲς δ' ἐπὶ ταύτᾳ
Δάιδαλα, βαρβαρικᾶς σύμβολα ναυφθορίας·
Καὶ τύμβῳ κρηπίδα περίγραφε Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Ξέρξην· τούτοις θάπτε Θεμιστοκλέα.
Στάλα δ' ἃ Σαλαμὶς ἐπικείσεται, ἔργα λέγουσα
Τἀμά. τί με σμικροῖς τὸν μέγαν ἐνίθετε;

Τύμβῳ.] Doricè pro τύμβῳ.
Σμικροῖς.] Τάφοις.

120. Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὦ ξεῖν' ἄγγελον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

121. Ἄδηλον.

Οὔνομά μοι· τί δὲ τοῦτο; παλὶς δέ μοι. ἐς τί δὴ τοῦτο;
Κλεινὸς δ' εἰμὶ γένος. εἰ γὰρ ἀφαυρὸς ἄτυ;

Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον· εἰ γὰρ ἀδόξως;
Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν. τίς, τίνι ταῦτα λέγεις;

122. Ἄδηλον.

Ζωὴν συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις,
Οὐ θάπτεις. τοίῳ κ' αὐτὸς ὄναιο τάφῳ.

123. Ἄδηλον.

Κἦν με καλακρύπτῃς ὡς ὀδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος,
Ὄμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

124. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κύζικον ἦν ἔλθῃς ὀλίγων τόνγε Ἱππακὸν εὑρεῖν,
Καὶ Διδύμην· ἀφανὴς ὅτι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲ ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα ἰὼν λέξον
Τῶθ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

125. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῇ ἤδ' ἐβόησε πόλις.
Οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
Ἡνάρισε συγερῇς ἐν προφάλιγι μάχης.

126. Εἰς Θεμιστοκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Τῶτο Θεμιστοκλεῖ κενὸν ἠρίον εἵσατο Μάγνης
Λαὸς, ὅτ' ἐκ Μηδων πατρίδα ῥυσάμενος,

Κένον.] Non hic idem valet, quod κενόταφιον, Themistocles enim hic situs erat: at φαῦλος vilis, nec respondens meritis tanti viri.

Ὀθνείην

Ὀθνείην ὑπέδυ χθόνα, καὶ λίθον. ἤθελεν ἄτως
Ὁ φθόνος. αἱ δ' ἀρεταὶ μεῖον ἔχυσι γέρας.

Μεῖον.] Lege Μεῖζον. Sensus postulat, nisi malignius etiam cum virtutibus, quam cum corpore, egit livor.

127. Ἀδέσποτον, οἱ δὲ ΝΕΡΩΝΟΣ.

Ἐμῷ θανόντι, γαῖα μιχθήτω πυρί·
Οὐδὲν μέλει μοι· τἀμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

128. Εἰς Ἄνδρας ἀκ ἐπισήμους.

Ἄδηλον.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύνλιχον ἔνθεο κόλποις,
Πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεσήριξεν ἐλαίης,
Πολλάκι καὶ Βρομίῳ κλήμασιν ἡλάϊσεν,
Καὶ Δηοῖ ἔπλησε, καὶ ὕδατι αὔλακας ἕλκων,
Θῆκε μὲ ἐυλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
Ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα καλὰ κρύπτοις πολιοῖο
Κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

129. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
Ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

130. ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον, ἠνίκα κἠ σὲ,
Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν· ἀδὲν ἐκεῖνο
Εἶδε ταλὴς Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

Ὀφθαλ.] Scio quidem hæc verba ſic capi, Charmida nempe vivum & valentem verſatum fuiſſe coram oculis noſtris: nequeo tamen non putare & hoc ſignificari, eum charum quoque fuiſſe & oculorum noſtrorum delicias.

Ἑτέρῃ.] Ἡμέρᾳ.

131. Εἰς Νιόβην.

ΑΝΤΙΠΆΤΡΟΥ.

Μάναν σὺν τέκνοις, νεκυοστόλε, δέξο με, πορθμεῦ,
Τὰν λάλον, ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Τανταλίδας.
Πληρώσει γαστὴρ μία σὸν σκάφος· εἴσιδε κώρας
Καὶ κώρας, Φοίβα σκύλα κἠ Ἀρτέμιδος.

132. Εἰς Τίμωνα.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ πάρελθε.
Οἰμώζειν εἴπας πολλά, πάρελθε μόνον.

133. Εἰς τὸν αὐτόν.

ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

Τίμων (ἀ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι φάος, ἢ σκότος,
ἐχθρόν;
Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

Ὑμέων.] Diſſyllabum.

134. ΛΟΥ-

134. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενθαέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις, ἐπεὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, ἐπεὶ πάντων τῶν βιότοιο κακῶν.

135. Εἰς Γυναῖκα.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δάκρυά σοι, καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς, Ἡλιοδώρα,
Δωρῶμαι, σοργᾶς λείψανον εἰς ἀΐδην·
Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
Σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἶ, αἶ, πῶς τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅδας,
Ἥρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Ἀλλά σε γνώμαι, Γᾶ πανδροφε, τὰν πανόδυρτον
Ἥρεμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναλκάλισαι.

Δάκρυα.] Haud dubiè Meleager, omnium Epigrammatariorum vetuſtiſſimus, hoc Epitaphium in ſuam ipſius uxorem compoſuit. *Vincentius.*

136. Εἰς

136. Εἰς Γέροντα.

Ἀδέσποτον.

Ἐξηκονταετὴς Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεύς, μὴ γήμας· αἴθε ἢ μηδ' ὁ πατήρ.

Παΐης.] Subaud. εἴημεν ἄν.

137. Ἐκ τῶν εἰς Γυναῖκας.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ Αἰγυπτίου.

Αὐτὴν Θεοδότην ὁ ζωγράφος· αἴθε ἢ τέχνης
Ἥμβροτε, ἢ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

Αὐτὴν.] Ita Epigram. 182. αὐτὴν μιμεῖται, veram, vivam: non picturam, at revera ipsam: pendet autem hic accusativus à verbo ἐζωγράφει subaudito.

138. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος.
Ἃς ἢ ἀποφθιμένας, πᾶσαι νεοθηγέϊ χαλκῷ
Ἄλικες ἰμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Κόμαν.] *Nec dubium de morte ratæ, Cadmëida palmis*
Deplanxere domum, ſciſſæ cum veſte capillos.
Ovid. Met. lib. IV.

139. Ἄδηλον.

Ὁρᾷς πρόσωπον Κασσίης τῆς σώφρονος,
Εἰ ἢ τέθνηκε. ταῖς ἀρεταῖς γνωρίζεται
Ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τὸ σῶμα τὸ.

140. ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισαμένην καλὰ παίζειν,
Δίζυσαι Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἡδίσαν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

Καλά.] Παίσμαλα.
Ἡδίσαν.] Lege ἠδίσην. Hoc enim Epigramma non Dorice scribitur.

141. ΗΡΑΚΛΕΊΔΟΥ.

Ξεῖν', Ἀρεθημιάς εἰμί· πάτρα Κνίδος. Εὔφρονος ἦλθον
Ἑσλέχος, ὠδίνων ἐκ ἄμορος γενόμην.
Διστὰ δ' ὁμῶς τίκτουσα, τὸ μὴ λίπον ἀνδρὶ πόθηγὸν
Γῆρως. ὃ δ' ἀπάτω, μνημόσυνον πόσις.

Ξεῖν.] Hoc Epigramma desumptum est ex tertio Epigrammatum libro p. 340. non quidem integrum; quatuor enim priores versus, utpote frigidiores, amputavi.
Διστὰ.] Subaud. τέκνα.

142. Εἰς Δᾶλον.

72. ΔΙΟΣΚΟΥΡΊΔΟΥ.

Δᾶλος ἐγώ, ναὶ δᾶλος, ἐλευθερίῳ δέ με τύμβῳ,
Δεσπότα Τιμάνθη, τὸν σὸν ἔθευ τροφέα.
Εὐαίων', ἀσινῆ τείνοις βίον· ἦν δ' ὑπὸ γήρως
Πρός με μόλῃς, σὸς ἐγώ, δεσπότα, κἦν ἀΐδῃ.

143. Εἰς

143. Εἰς Ἕκτορα καὶ Αἴαντα.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Ἕκτορι δ' Αἴας
Ζωστῆρ'. ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

144. Εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.

ΑΡΧΙΟΥ.

Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάθανεν, αὐδ' ἔτι χεῖρας
Ἀνῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις.
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο· παῖδες ἄρα
Ἀνδράσιν, αὐ παῖδες ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

145. Εἰς Ἱπποκράτην.

Ἄδηλον.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῷος γένος, ἐνθάδε κεῖται,
Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γεγαώς,
Πλεῖστα τρόπαια νόσων σήσας ὅπλοις Ὑγιείης,
Δόξαν ἐλὼν πολλὴν αὐ τύχῃ, ἀλλὰ τέχνῃ.

Τέχνῃ.] Nota priorem ſyllabam corripi; ita in τέκνον, σαθμὸς, ὕπνος, σέψω· hæc autem enumero, ne forte Lectori imperito injiciant ſcrupulum.

146. Εἰς Ἰξευλήν.

ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Ἰξῷ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἤερος αὐτὸν ἔφερβεν
Εὔμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ.

Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἔκηλι.
Τῦτο τρυφὴν κείνῳ, τῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνην,
Τρὶς ἓξ τριηκοσὸν ζήσας ἔτος, ἐνθάδ' ἰαύει,
Παισὶ λιπὼν ἴξον, κὴ πλερὰ, κὴ καλάμυς.

147 Εἰς Ναυαγήσαντας.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγὸ τάφος εἰμὶ, ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργό.
Ὡς ἀλὶ κὴ γαίῃ ξυνὸς ὕπες' αἰδης.

148. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· ἀ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδα Σώπολιν ἐσένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲ εἰν ἁλί πος φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνυ
Οὔνομα κὴ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

149. Τῦ αὐτῦ.

Νάξιος ὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα κὴ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὤ μὲ ἐν ὑγρῇ
Νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως ὄνομα τύμβος ἔχων
Κηρύσσω παναληθὲς ἔπος τόδε. Φεῦγε θαλάσσῃ
Συμμίσγειν Ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

Ὑγρῇ.] Θαλάσσῃ. | Ἐρίφων.] Nimbosi enim Hœdi.

150. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Στυγνὸς ἐπ' Ἀρκτούρῳ ναύταις πολός. ὐκ ἔβαρείης
Λαίλαπος Ἀπαισίῳ πικρὸν ἔτευξε μόρον,

Οὗ

Οὖ σείχεις παρὰ τύμβον, ὁδοιπόρε· σῶμα δὲ πόντῳ
Ἔκρυψ', Αἰγαίῳ ῥαινόμενον πελάγει.
Ἠϊθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάττῃ
Πλεῖσα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλίης.

151. Ἄδηλον.

Ναυτίλε, μὴ πεύθου τίνος ἐνθάδε τύμβος ὅδ' εἰμί,
Ἀλλ' αὐτὸς πόντου τύχανε χρησοτέρου.

152. Εἰς Νέας.

ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

153. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠῷοι Μενάλιππον ἐθάπτομεν, ἡνίκα δὴ
Δυομένου Βασιλῶ κάτθανε παρθενικὴ
Αὐτοχερί. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη· δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακόν
Παρθὸς Ἀριστίπποιο· καλήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸν εὐτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

154. Εἰς Ὀρφέα.

ΑΝΤΙΠΆΤΡΟΥ.

Οὐκ ἔτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρυὰς, οὐκ ἔτι πέτρας
Ἄξεις, ἃ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας.

Οὐκ

Οὐκ ἔτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, ἀχὶ χάλαζαν,
Οὐ νιφετῶν συρμὸς, ἀ παλαιεῦσαν ἄλα.
Ὤλεο γάρ· σὲ ἦ πολλὰ καταδύραντο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
Τί φθιμένοις σοναχεῦμεν ἐφ' ἡσίν, ἀνίκ' ἀλαλκεῖν
Τῶν παίδων αἴδην ἀδὲ θεοῖς δύναμις;

155. Εἰς Ἀρχίλοχον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχυ περαπόντιον, ὅς ποτε πικρὴν
Μῶσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
Αἱμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἤμερον. οἶδε Λυκάμβης,
Μυρόμενος τριστῶν ἄμματα θυγατέρων.
Ἠρέμα δὴ παράμειψον, ὁδοιπόρε, μή ποτε τῶδε
Κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

156. Εἰς τὸν αὐτόν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀρχίλοχον, κὴ σᾶθι, κὴ εἴσιδε τὸν παλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν Ἰάμβων, ὃ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκλα, κὴ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μῶσαι κὴ ὁ Δάλιος ἠγάπευν' Ἀπόλλων.
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγενο κἠπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

157. Εἰς Εὐριπίδην.

Ἴωνος.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἔς, Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τῦδε.
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχει.

158. Εἰς

158. Εἰς Σοφοκλῆν.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
Ἑρπύζοις, χλοερὰς ἐκπροχέων πλοκάμους.
Καὶ πέταλον πάσῃ θάλλοι ῥόδα, ἥτε φιλόῤῥωξ
Ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος· ἣν ὁ μελίγηρυς
Ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

159. Εἰς Ἀνακρέοντα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ. Σιδωνίου.

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφί σε κισσὸς,
Ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.
Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος·
Εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ·
Ὀφρά κέ τοι ποδιή τε καὶ ὀξέα τέρψιν ἄρῃ·
Εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνη.

160. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ Πατέρα.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὅς τις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
Ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην·
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὁ μὲν πολὺ παλρίδος ὅπλων
Ἦρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.

Οὐ

Οὐ νέμεσις· Μῶσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὁμμαλὶ παῖδας,
Ἄχρι βίου πολίους ἐκ ἀπέθεντο φίλους.

161. Εἰς Ἑρμοκρατέαν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἴκοσιν Ἑρμοκρατέα καὶ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα,
Οὔθ' ἑνὸς, ὅτε μιῆς ἠυγασάμην θανάτου.
Οὐ γὰρ ἀπωΐξευσεν ἐμοὺς ὑγιὰς Ἀπόλλων,
Οὐ βαρυπενθήτας Ἄρτεμις εἵλε κόρας.
Ἔμπαλι δ' ἀ μὲν ἔλυσεν ἐμῶν ὠδῖνα μολοῦσα,
Φοίβῳ δ' εἰς ἥβαν ἄρσενας ἠγάγετο
Ἀπολλωνίοισιν· ἰὼ ὡς νίκημι δικαίως
Παισί τε καὶ γλώσσῃ σώφρονι Ταναλίδα.

Ἑρμο-] Lego Ἑρμοκράτεια. | enim vocatur & Εἰλείθυια, quæ
Βαρυπ-] Forte Βαρυπενθήτης. | parturientibus adeſt. Eadem
Μολοῦσαι] Eleganter. Diana | vis participio μολοῦσα.

162. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Θύρσις ὁ κωμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
Θύρσις, ὁ συρίζων Πανὸς ἴσον δύναχι,
Ἔνδιος, οἰνοπότης, σκιερὰν ὑπὸ τὴν πίτυν εὕδει.
Φράζεῖ δ' αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκχρον Ἔρως.
Ἆ Νύμφαι, Νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθάρσῆ
Βοσκὸν, μὴ θηρῶν κύρμα γένηθ' ὁ Ἔρως.

163. Εἰς Πτωχόν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, ἤτέ τι δεινὸν
Ῥέζων, ἤτ' ἀδικῶν ἄδεια, Γαῖα φίλη,

Μίκυλ☉. εἴτι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κόφη
Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι Δαίμονες, οἵ μ' ἔχελε.

Εἰς Πενίαν.

Πρὸς ἅπαντα δειλὸς ὁ πένης ἐστὶ πράγματα,
Καὶ πάντας αὐτὸν καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει.
Ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέστερον
Ἅπαντα τἀνιαρὰ, λαμπρία, φέρει.

Καταφρο-] Hoc planè est quod *Terentius* dicit, *Ad contumeliam omnia accipiunt magis.*

Περισκε-] *Moleſtius, ægrius, gravius* ſignificare multis probat *Gatakerus* noſtras ad *Antoninum.*

164. Εἰς τὸν Θαλῆν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἦρ' ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες
Τῷ πολυφρονίστῳ τῷδε Θαλῆι ὄρη.

165. Εἰς Μιλτιάδην.

Ἄδηλον.

Πάντες, Μιλτιάδη, ταλαρηΐα ἔργα ἴσασιν,
Πέρσαι τ' Μαραθὼν σῆς ἀρετῆς τέμνω.

Ταλαρ-] Fortè τὰ σ' ἀχρήϊα.

166. Ἀδέσποτον.

Υἱὸν παῖδε τόδε σῆμα, τὸ δ' ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον·
Ἦν ἡ δικαιοσύνης ὁ φθόνος ὀξύτερος.

Υἱὸν παῖδε.] Epigramma vetus Latinum:

Quod decuit natam patri præſtare ſepulto,
Hoc contrà natæ præſtitit ipſe pater.

Subauditur autem ἔθηκε poſt παῖδε.

167. Εἰς

167. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ Λαερτίου.

Ἡράκλειτε ἐγώ. τί με ὦ κάτω ἕλκετ', ἄμυσοι;
Οὐχ' ὑμῖν ἐπόνευν, τοῖς δέ μ' ἐπισαμένοις.
Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος, τρισμύριοι· οἱ δ' ἀνάριθμοι,
Οὐδείς· ταῦτ' αὐδῶ κἠ ὧδε Περσεφόνη.

168. Εἰς τὸν Διογένη.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βάκτρον, κἠ πήρη, κἠ διπλόον εἶμα σοφοῖο
Διογένευς, βιότου φόρτος ὁ κυφὸς ἐτάφος.

169. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
Ἦγεν· ἐμνήσθην δ' ἐσσάκις ἀμφότεροι,
Ἥλιον ἐν λέσχῃ καταδύσαμεν· ἀλλὰ σὺ μέν που,
Ξεῖν' Ἁλικαρνησσεῦ, τετράπαλαι σποδιή.
Αἱ δ' τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἧσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴς Ἅιδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

170. Εἰς Ἐπίκ[η]τον.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Δοῦλος Ἐπίκ[η]τος γενόμην, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος·
Καὶ πενίην Ἴρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Φίλος.] Εὐδαίμων, *felix.* Vide *Grævii* Not. in Hesi-|odum. *Solus es quem diligunt Dii.*

171. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶπας, ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβρο[τ]ος ὡ 'μβρακιώτης,
Ἧλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Ἀΐδην,
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τ' περὶ Ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

Εἰς Ἀΐδην.] Ex verbis *Ciceronis*, lib. 1. *Tuscul.* Quæst. | satis constat pro Ἀΐδην legendum esse ἅλαδε. *Vincent.*

172. Εἰς Ὑβριστάς.

Ἄδηλον.

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε, πανσὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
Μῶμος, ὃν οὐχ ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

Ἐπ'.] Ἐπὶ pro ἔπεσι.

173. Εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Βουκόλε, τοῖ προθέειν με κιάζεαι; ἴσχεο νώτων·
Οὐ γάρ μοι τέχνη τόδ' ἔδωκεν ἔχειν.

174. Εἰς

174. Εἰς τόρευμα Ταντάλου ἐν πολιρίῳ.

ΓΑΛΛΟΥ.

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος, ἄτης ὁ νηδὺν
Πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
Νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρει· ἡ φθονερὴ ὑὸς
Κρᾶσις ἀεὶ χείλευς ἐστὶ ταπεινοτέρη.
Πίνε, λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς·
Οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Ταῦτα.] Subaud. κολάσματα.

175. Εἰς Ἄγαλμα Ἠχοῦς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, οἱ δὲ ΑΡΧΙΟΥ.

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾶς, φίλε, Πανὸς ἑταίρην,
Ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ἀσομένην,
Παντοίων στομάτων λάλον εἰκόνα, τοιμέσιν ἡδὺ
Παίγνιον. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιθε.

Πανὸς ἑταίρην.] Polyænus, l. 1. c. 2. de hac locutione apposite — ΑΝΤΗΧΗΣΑΝ δὲ αἱ πέτραι. καὶ τὸ κοῖλον τῆς πάπης ἦχον πολλῷ μείζονα δυναμεως τοῖς πολεμίοις ἐνεποίησεν. οἱ μὲν δὴ φόβῳ πληγέντες ἔφευγον· τὸ δὲ Πανὸς τὸ στραπήγημα τιμῶντες, τὴν ΗΧΩ τῷ ΠΑΝΙ ΦΙΛΗΝ ἀδόμην.

176. Εἰς Ἄγαλμα Ἀφροδίτης τῆς ἐν Κνίδῳ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον οὐδὲν ἔχων.

177. Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ̂.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον ἔειπεν ἰδοῦσα,
Κύπρι, θέλεις ὅτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀνλίον αἴρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

Ἀπαλ'] Ἀπαλὸν γελάσαι, Od. ξ'. Mollitèr ridere.

178. Εἰς Ἄγαλμα Ἑρμοῦ.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἑρμείῃ ξυλίνῳ τις ἐπηύχετο, καὶ ξύλον ἦεν.
Εἶτά μιν ἀείρας χαμάδις βάλε· τοῦ δ' ἀπὸ χρυσὸς
Ἐρρύησεν καλαγέντος· ὕβρις πόρε πολλάκι κέρδος.

179. Εἰς Ἄγαλμα Ἥρας Θηλαζούσης Ἡρακλέα.

Αὐτὴν μητρυιὴν τεχνήσατο· τέκνα μαζὸν
Εἰς νόθον ὁ πλάσσας ἀ προσέθηκε γάλα.

180. Εἰς Στήλην Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχεϊ, τῷ τε χαλινῷ,
Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

181. Εἰς Ναὸν Ἀσκληπίου.

Ἄγνὸν χρὴ ναοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
Ἐμφάμεν· Ἀγνεία δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια.

182. Εἰς Ἄγαλμα τῦ Καιρῦ.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τίς, πόθεν ὁ πλάσης; Σικυώνιος. ὄνομα δὴ τί;
Λύσιππος. σὺ δ', τίς; Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; ἀεὶ τροχάω. τί δὲ ταρσὼ
Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ἵππαμ' ὑπηνέμιος.
Χειρὶ δ' ξεξιφέρῃ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δεῖγμα
Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
Ἡ δὲ κόμη τί κατ' ὄψιν; ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι.
Νὴ Δία τἀξόπιθεν πρὸς τί φαλακρὰ πέλει;
Τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶν
Οὔ τις ἔθ' ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
Τοῖον ὁ τεχνίτης με διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
Ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

Τἀξόπ-] Subaud. μέρη.

183. Εἰς Λῆρόν.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἦ τοῖον Κυθέρειαν ὕδωρ τέκεν, ἢ Κυθέρεια
Τοῖον ἔτευξεν ὕδωρ, ὃν χρόα λησαμένη.

184. Εἰς ἕτερον Λῆρὸν μικρόν.

ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κἄρ Ἔρως.

185. ΚΥΡΟΥ.

Κύπρις σὺν Χαρίτεσσι καὶ ἠΐεϊ χρυσοβελέμνῳ,
Ἐνθάδε λυσαμένη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

186. Ἀπὸ Ναυηγῶν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμοθρῃξι Θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λυκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

187. Εἰς Ζηνοφίλαν.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἡδὺ μέλος, νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις,
Ζηνοφίλα λίγεια, καὶ δὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντῃ με περισσείχυσιν ἔρωτες,
Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.
Ἢ γάρ μοι μορφὴ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μοῦσα,
Ἢ χάρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

Πόθον] Olim πόθεν, nullo sensu.

Ἢ τί λέγω;] *Grotius* punctum interrogationis post πάντα ponit, & sic interpretatur, *Omnia quid verbis persequor? ignisego.*

188. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον, Ἔρως, ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Πρόσθες. ἵν' ἢ λύσῃς τὸν πόθον, ἢ κεράσῃς.

Tibullus Lib. iv. Eleg. 5. appositè,

Neu tu sis injusta, Venus; vel serviat æquè
Vinctus uterque tibi, vel mea vinc'la leva.

189. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη, γηράσκομεν; ἀ προεφώνει,
Ἤξουσιν ταχέως αἱ Διαλυσίφιλοι;
Νῶν ῥυτίδες, καὶ θρίξ πολιὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
Καὶ στόμα τὰς πρόσθεν οὐκ ἔτ' ἔχον χαρίτας.
Μή τις σοι, μελέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύων
Λίσσεται; ὡς ἦν τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα.

190. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιὴ, καὶ κωτίλον ὄμμα, καὶ ᾠδὴ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι καταρχόμενον,
Ὦ ψυχὴ, φλέξει σε· τὸ δ' οὐκ τίνος, ἢ πότε, καὶ πῶς,
Οὐκ οἶδα· γνώσῃ, δύσμορε, τυφομένη.

191. Τῆ αὐτῆ.

Ἠράσθης πλουτῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
Οὐκ ἔτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.

Ἡ

Ἡ δὲ πάρος σε καλέσσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἀδώνιν,
Μηνοφίλα, νυῦ τοι τέκνομα πυνθάνε᾽.
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἢ μόλις ἔγνως
Τέτ᾽ ἔπος, ὡς ἀδεὶς ἀδὲν ἔχοιμι φίλος.

192. Τῆ αὐτῆ.

Πέμπω σοὶ, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι πλέξας,
Αὐτὸς ὑφ᾽ ἡμετέραις δρεψάμενος παλάμαις.
Ἐσὶ κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ᾽ ἀνεμώνη,
Καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυανανγὲς ἴον.
Ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα.
Ἀνθεῖς, καὶ λήγεις, καὶ σὺ, καὶ ὁ στέφανος.

193. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μή ποτ᾽ ἐκείνης
Ἕξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.
Ὤμοσεν· ἀλλὰ λέλοιπεν ἀληθέα, τὸς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν κατ᾽ ἐς Ἀθανάτων.
Νῶϊ δ᾽ ὁ μὲ ἄλλης δὴ θέρεϊ πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, ὀλίγος, ὀδ᾽ ἀριθμός.

Ἄλλης.] Κόρης.

194. Ἰσλιανῦ ἀπὸ Ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Στέφος πλέκων πόθ᾽ εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
Καὶ τῶν πλερῶν καλαχὼν,
Ἐβάπτισ᾽ εἰς τὸν οἶνον.

Λαβὼν

Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν·
Καὶ νωῖ ἔσω μελῶν μι
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

195. Ῥάφι Δομεστίκι.

Πάντα σέθεν φιλέω· μᾶνον δὲ σὸν ἄκριτον ὄμμα
Ἐχθαίρω, συγεροῖς ἀνδράσι τερπόμενον.

196. Τὸ τῆς Λαΐδος Ἀνάθεμα.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡσυχαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐρώντων
Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαὶς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲ ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω, οἵη δ' ἦν πάρος, ἃ δύναμαι.

197. ΗΣΙΟΔΟΥ.

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ,
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρηίος ἀνήρ.

Μήτ' ἄλλου ἀκούων.] Ex versione Latinâ & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? *Neque alium audiens id in animum admittit.* Notissimus Hellenismus omnes fugit. Ἀκούων ἐν θυμῷ βάλλεσθαι, est ἀκούειν ἐν θυμῷ βάλλεσθαι. *neque alii parere vel auscultare in animum inducat,* Graevius.

198. Εἰς

198. Εἰς Ἀρεθήν.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἥρα, ἀποθεωθείσης Ἡρακλέους.

Σῆς ἀρεθῆς ἱδρῶτι καλὴν ἀπέδωκεν ἀμοιβὴν
Σὸς γενέτης, Ἡρακλες· ἐπεὶ πόνος ἄπτερον εὐχος
Ἀνδράσιν οἶδεν ἄγειν, μετ' ἀπείρονα κύκλον
ἀέθλων.

199. Εἰς Ἑρμείαν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ.

Ἀρεταὶ πολύμοχθε,
Γένει Βροτείῳ
Θήραμα κάλλιστον βίῳ·
Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζηλωτὸς Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὰς τ' ἀκάμαντας·
Τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
Καρπόντ' ἀθάνατον,

Ἀρεταὶ.] Olim legebatur uno tenore

Ἀρεταὶ πολύμοχθε γένει βροτείῳ.

Menagius ad *Laertium* ex uno duos constituit Versus, quem sequor. Sic *Athenæus*, Lib. XV.

Βίῳ.] Pro βίῳ Dorice. olim βίῳ malè.

Ἑλλάδι.] Apud *Stobæum* & *Grotium* in præponitur Ἑλλάδι.

Καὶ πόνους.] Variè legitur hic Versus apud *Athenæum*,

Καὶ πόνους τλῆναι μαλέρους ἀκαμάντας, τοῖον.

apud *Scaligerum* dicto loco,

Καὶ πόνους τλῆναι μαλέρους ἀκάμαντας, τοῖον.

Χρυσᾶ

Χρυσῦ τε κρείσσονα ϗ γονέων,
Μαλακαυλητοῖο θ' ὕπνυ.
Σῦ δ' ἕνεκ' ἐκ Διὸς Ἡρακλῆς
Λήδας τε κοῦροι
Πολλ' ἀνέτλασαν,
Ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν.
Σοῖς ϗ πόθοις Ἀχιλλεὺς,
Αἴας τ' ἀίδαο δόμυς ἦλθον·
Σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίυ μορφᾶς
Ἀλαρνέως ἔνδροφ⊙
Ἀελίυ χήρωσεν αὐγάς.
Τοίσαρ ἀοίδιμ⊙ ἔργοις.
Ἀθάναλοί τε μιν αὐξήσυσι Μῦσαι
Μνημοσύνας θύγατρες,
Διὸς ξενίυ σέβας αὔξυσαι
Φιλίας τε γέρας βεβαίυ.

Κρείσσονα.] Κρίσσω. Athenæus.

Μαλακαυλητοῖο.] Pro μαλακαυλητῦ, quod pro μαλακαλγητῦ, à μάλασσω, *lenio*, & ἄλγ⊙ *dolor*.

Σῦ δ' ἕνεκ'.] Athenæus σεῦθ' ἕνεκεν ὁ Διῖ⊙ Ἡρακλῆς.

Σὰν ἀγορεύοντες.] Conjunctim legitur ἀναγορεύοντες & ἀγρεύοντες.

Δόμυς.] *Grotius* πύλας, nullâ auctoritate nixus.

Ἀταρνέως.] Ἀταρνεὺς τὸ τῦ Ἑρμείυ τυραννεῖον, regia Hermiæ Tyranni. *Strabo*.

Ἔνδροφ⊙.] Alii ἔνδροφον, malè.

Χήρωσεν.] Viduavit lumen Solis. Elegantèr; quasi Sol ipsum amisisset, non ille Solem.

Αὐγάς.] Sic Athenæus; non αὐγᾶς.

Πολλ' ἀνέτλασαν.] Athenæus πολλὰ ἀνέτλασαν.

Τοίσαρ.] Alii πολῖ γὰρ, malè.

Ἀοίδιμ⊙.] Subaud. ἐσί.

Αὔξυσαι.] Quidvis malo, quia præcesserat αὐξήσυσι, αὐδῶσαι, vel ἄδυσαι.

Βεβαίυ.] Athenæus βεβαίας, apud Stobæum & Grotium non comparet hic versus.

200. Θεόγνιδος τινά.

Μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἔς' ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο κῆ ἄτης,
Οὔτέ κεν ἐσθλὸν ἔχων, τῷ μεταδῶν ἐθέλει.
Δειλὸς δ' εὖ ἔρδοντι μαλαιοτάτη χάρις ἐστίν·
Ἶσον κῆ πείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον πείρων βαθὺ λήϊον ἀμῶς,
Οὔτε κακὸς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἢν δ' ἐν ἁμάρτῃς,
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέτριον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, κῆ χάριν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος κῆ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν δὲ πανδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Ἐν] Ἀμάρτημα. | Ποιεῖ-] Subaud. χρῆ.

201.

Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλεῖν, ἀδίκως χρήματα πασσάμενος·
Ἐν ᾗ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν Δαίμων κῆ πακάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

Βούλεο.] Frequens est ἔλλειψις τοῦ μᾶλλον ante hoc verbum.

Τίκτει

Τίκ]ει τοι κόρ(ος) ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβ(ος) ἕπη)
Ἀνθρώπῳ, ϗ ὅτῳ μὴ νό(ος) ἄρι(ος) ἦ.
Μήπο]έ τοι ϖενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς,
Μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν ϖρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαν]ον ἐπιῤῥέπει ἄλλο]ε ἄλλῳ·
Ἄλλο]ε μὲν ϖλού]ειν, ἄλλο]ε δ' ὀδὲν ἔχειν.
Μήπο]ε, Κύρν', ἀγορᾶσθαι ἔπ(ος) μέγα· οἶδε γὰρ ὀδεὶς
Ἀνθρώπων, ὅ,τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

Ἀγορ'-] Δεῖ.

202.

Κριὸς μὲν ϗ ὄνος διζήμεθα, Κύρνε, ϗ ἵππος
Εὐγενέας, καί τις βάλε) ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι· γῆμαι) κακὴν κακὸς ὁ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἣν οἱ χρήματα ϖολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακὸς ἀνδρὸς ἀναίνε) εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίῳ, ἀλλ' ἀφνεὸν βάλε) ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι· ϗ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· ϖλοῦτ(ος) ἔμιξε γέν(ος).

Ἀφν] Nota primam corripi, nisi malis συνίζησιν in ultimâ Syllabâ.

203.

Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν ϗ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένη),
Καὶ καθαρῶς αἰεὶ ϗ μόνιμον τελέθει·
Εἰ δ' ἀδίκως ϖαρὰ καιρὸν ἀνὴρ Φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσε), εἴθ' ὅρκῳ, ϖαρ' τὸ δίκαιον ἐλών,

Αὐτίκα

Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς ὃ τελευτὴν
Αὖθις ἔγεντο κακόν· Θεῶν δ' ὑπέρεχε νόος.

Θεῶν.] Unius eſt ſyllabæ.

204.

Πλάτυς δ' ὠδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
Οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖσον ἔχουσι βίον,
Δ.πλάσιον πεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἄπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίνετ' ἀφροσύνη.

205.

Οἱ κακοὶ, ὐ πάντως κακοὶ, ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἀνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην·
Ἔργα τε δειλ' ἔμαθον, κ) ἔπη δύσφημα, κ) ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνης πάντα λέγειν ἔτυμα.

206.

Πολλοί τοι πλοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δ' πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις ὐ ζηλωτεύομεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί·
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος, ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ Θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον κ) πλοῦτον ὀπάσσει
Ἀφραίνων, κακίην ὐ δύναται καλέχειν.

207. Μηδεν

207.

Μηδὲν ἄγαν ἀσεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος· ὄλβια δαίμων
Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει.
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ἦ κακὰ ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι,
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ἦ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Σπεύδειν.] Subaud. δεῖ.

208.

Ὦ δειλὴ Πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
Ἄνδρ' ἰέναι; τί δὲ δή μ' οὐκ ἐθέλουσα φιλεῖς;
Ἀλλ' ἴθι, κἠμὸν ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυσήνιν τῶνδε βίου μέτεχε.

209.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
Πολλοὶ ἀπείρηλον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

210.

Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυπῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

211.

Δειλὸς δ' εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτὸς
Χηρώσει πολλῶν, κἠχάρις ὀδεμία.

212.

Μή ποτ' ἐπαινέσσῃς πρὶν ἂν ἴδῃς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν, καὶ ῥυθμὸν, καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχουσι
Κρύπτοντ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον·
Τῶν δ' ὀκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκλὸς ἔβην.
Ἔφθην δ' αἰνήσας, πρίν σε καλὰ πάντα δαῆναι
Ἤθεα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἄθ', ἑκὰς διέχω.

213.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
Γινώσκειν χαλεπὸν, καίπερ ἑόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα καλακρύπτουσιν ἔχουσι
Πλάτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν ἁλομένῃ πενίῃ.

214.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη Θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν·
Ἄλλοι δ' ἁλυμπόνδ', ἐκπρολιπόντες, ἔβαν.
Ὤχετο μὲν Πίστις μεγάλη Θεὸς, ὤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη. Χαρίτες τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον·
Ὅρκοι δ' οὐκ ἔτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ Θεοὺς ἅδεις ἄζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γινώσκουσ', οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
Ἀλλ' ὄφρά τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Εὐσεβέων περὶ Θεοὺς Ἐλπίδα προσμενέτω.

Θεύς.] Unius eſt ſyllabæ, ut & mox Θεῶν.

Εὐχέσθω

Εὐχέσθω δὲ Θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω·
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
Οἱ Θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοδίοις κλεάνοις ἐπέχουσι νοήμα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

215.

Οὔτις ἄποινα δίδως θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
Δυσυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·
Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βλώμενος προφύγοι.

216. Σόλωνός τινα.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι πρὸς Θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.
Εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν,
Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν· ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· πάντων ὕστερος ἦλθε Δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι Θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
Ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν.
Ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος, ἀκατὰ κόσμον,
Ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος,

Οὐκ ἐθέλων ἔπεσαι, ταχέως δ' ἀναμίσγεσαι ἄτῃ.
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίνεσαι, ὥστε πυρός.
Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ.
Οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβρις ἔργα τέλει.

217. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Μὴ τὴν Ἀθηνᾶν, μακάριον ἡ χρηστότης
Πρὸς πάντα, κ᾽ θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ.

218. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ τὰ δάκρυ᾽ ἡμῖν κακῶν ἦν φάρμακον,
Ἀεί θ᾽ ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
Ἠλλατόμεσθ᾽ ἂν δάκρυα, δύλες χρυσίον.
Νῦν δ᾽ ὑ προσέχει τὰ πράγματ᾽, ὐδ᾽ ἀποβλέπει
Εἰς ταῦτα, δέσποτ᾽, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
Ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ, πορεύσεται.
Τί ἂν πλέον ποιοῖμι; ὐθέν᾽ ἡ λύπη δ᾽
Ἔχει, ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, τὰ δάκρυα.

Τί ἄν.] Equidem hos Verſus ſic corrigendos credo:

Τί ἂν πλέον ἔχομεν; ὐδέν᾽ ἡ λύπη δ᾽ ἔχει,
Ὥσπερ τὰ δένδρα, καρπὸν οἵ᾽ τὰ δάκρυα.

ἔχομεν apud Plutarchum reponimus pro ποιοῦμεν: Græci enim πλέον ἔχειν *proficere* dicunt, non πλέον ποιεῖν. Cætera per ſe patent.

219. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ γὰρ ἐγένου σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
Ὅτ᾽ ἔτικεν ἡ μήτηρ σ᾽ ἐφ᾽ ᾧτε ἁλῶναι

Πράσσων

Πράσσων ἃ βάλει, καὶ διευτυχεῖν ἀεὶ,
Καὶ τοῦτο τῶν Θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
Ὀρθῶς ἀναγκλεῖς· ἔστι γάρ σ' ἐψευσμένος,
Ἀτοπόν τε ποιεῖ· εἰ δ', ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
Ἐφ' οἷπερ ἡμεῖς, ἔσπασας τὸν ἀέρα
Τὸν κοινὸν, ἵνα σοί τι τραγικώτερον λαλῶ,
Ὁσιέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιέον·
Τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων. Ἄνθρωπος εἶ,
Οὗ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
Ταπεινότητα ζῶον ὐδὲν λαμβάνει·
Καὶ μάλα δικαίως· ἀσθενέστερον γὰρ ὂν
Φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν·
Ὅταν πέσῃ δὲ, πλεῖστα συνλαμβάνει καλά.
Σὺ δ' ἔθ' ὑπερβάλλουσα, Τρύφιμ', ἀπώλεσας
Ἀγαθὰ, τὰ νῦν δ' ἔστι μέτρια καὶ τά σοι κακά.
Ὡς' ἀνὰ μέσον πως καὶ τὸ νῦν λυπῆν φέρε.

Διευτυχεῖν.] Ità rectè Grotius, non διευτυχῶν, ut apud Plutarchum. licet enim πεσάσσων pendeat ex ἀφελεῖν, non tamen ideo alterum dixeris. ipſum enim διευτυχεῖν idem eſt, ac ἀφελεῖν εὐτυχῶν. ea vis eſt τῆ Δια in compoſitis.

Ἔστι γάρ σ'.] Hoc σ' addidimus ob verſum. Grotius.

Ἀγαθὰ.] Hæc quoque interpolata ſunt à viro magno; tu lege,

Ἀγαθὰ, τὰ νυνὶ δ' ἔστι μέτρια σοι κακά.

Ὡς' ἀναμέσον πως, καὶ τὸ λοιπὸν εὖ φέρε.

Ut intermedium quondam *tuliſti*, etiam reliquum bene feras. Ut τὸ ἀναμέσον, ita & τὸ λοιπόν. ita prorſus editio Aldina: niſi quod pro νῦν verſus gratia νυνὶ, pro φέρε repoſuimus εὖ φέρε.

Bentleius.

Λυπῆν.] Sic Grotius. olim τὸ νῦν λοιπὸν, vel τὸ λοιπὸν δὴ φέρε.

220. Ἐν Δυσκόλῳ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβέβαίᾳ πράγματ᾽.
Εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
Εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
Ἄλλῳ μεταδιδάς. αὐτὸς ὢν δὲ κύριος.
Εἰ δ᾽ ἀδὲν αὐτῶν, τῆς τύχης δὲ πάντ᾽ ἔχεις,
Τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τάττων τινί;
Αὐτὴ γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
Παραλομένη σε πάντα προσθήσει πάλιν.
Διόπερ ἐγὼ σέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
Εἶ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ,
Αὐτὸν ἐπικρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν,
Ὡς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ τοῦτο γὰρ
Ἀθάνατόν ἐστι, κἂν ποτὲ πλαίσας τύχῃς,
Ἐκεῖθεν ἔσαι τ᾽ αὐτὸ τοῦτό σοι πάλιν.

Πάντα.] Apud Stobæum eſt πάντα τὸν χρόνον, quod verſus gratia ſic interpolavit Grotius, Εἰς πάντα τὸν χρόνον; atqui hoc neque elegans, neque ſatis Græcum eſt. Nos Ἅπαντα legimus: Sic enim caſu accuſativo abſolute ponunt, pro *omni tempore*, *perpetuo*. Verſus quartus in Stobæo ſic legitur,

Εἰ δ᾽ μηδ᾽ ἑαυτῷ, τῆς τύχης δ᾽ πάντ᾽ ἔχεις.

Unde Grotius, ut verſui conſuleret, ejecit illud δὲ: perperam omnino, cum in redditione ſententiæ poſt εἰ μή, neceſſarium ſit, εἰ δέ. Ita Clar. Bentleius optimè. loco autem μηδ᾽, ἀδὲν legit.

221. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δυ᾽ εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ᾽ εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ᾽ εἶναι μακρὸν,

Μηδ᾽

Μηδ' ἂν σφόδρ' ἔιπῃ πολλὰ, κ) πολὺν χρόνον,
Τεκμήριον δὲ τῶδε τὸν Ὅμηρον λάβε·
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Ἀλλ' ὧδε εἷς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

222. ΣΙΜΎΛΟΥ.

Οὔτε φύσις ἱκανὴ γίνεσθαι τέχνης ἄτερ,
Πρὸς ὧδὲν ἐπιτήδευμα παράπαν ὠδενί.
Οὔτ' αὖτε τέχνη μὴ φύσιν κεκλημένη.
Τούτων ὁμοίως τοῖν δυοῖν συνηγμένων
Εἰς ταὐτὸν, ἔτι δεῖ προσλαβεῖν χορηγίαν,
Ἔρωτα, μελέτην, καιρὸν εὐφυῆ, χρόνον,
Κρίσιν, τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἂν τούτων τις ἀπολειφθεὶς τύχῃ,
Οὐκ ἔρχετ' ἐπὶ τὸ τέρμα τῷ προκειμένῳ.
Φύσις, θέλησις, ἐπιμέλεια, εὐλαξία,
Σοφὸς τίθησι, κἀγαθὸς, ἑτῶν δέ τοι
Ἀριθμὸς ὧδεν ἄλλο πλὴν γῆρας ποιεῖ.

223. ΕΥΉΝΟΥ.

Πολλοῖς ἀνθιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως·
Ὀρθῶς δ' ἀνθιλέγειν, οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
Καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιὸς,
Σοὶ μὲ ταῦτα δοκοῦντ' ἐστιν, ἐμοὶ δ' τάδε·
Τοὺς ξυνετοὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ.
Οἵπερ κ) ῥᾴστης εἰσὶ διδασκαλίας.

224. Εἰς Δία.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἴσαλα τῷ πρώτῳ ὕμνῳ ἔπη.

Χαῖρε μέγα, Κρονίδη παναπέρταλε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδῃ;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πατερ, Χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

225. Εἰς Λύρα τῆς Παλλάδος.

Ἐξ Ὕμνου.

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρους
(Οὐ γὰρ Ἀθηναίᾳ χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε· μηδὲ κάτοπτρον. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδαν Φρυξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς Ὀρειχάλκου μεγάλα Θεὸς, ἁδὲ Σιμοῦντος
Ἔβλεψεν δίναν ἐς Διαφαινομύαν·
Οὐδ' Ἥρη Κύπρις δὲ Διαυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐλὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.

Ἴδαν.] Nullum occurrit exemplum, ubi proprium loci nomen, in quo fit actio, ponitur ſine præpoſ. in accuſ. adeoque Ἴδα, legendum cenſeo, litem in Idâ judicatam. Doctiſſimus Bentleius legit Ἴδα. Occurrit exemplum, Il. κ'. ver. 268. Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε, &c. ubi Schol. Σκάνδειαν, ἀντὶ τῆς ἐν Σκανδείᾳ, καὶ εἰς Σκάνδειαν.

226. Εἰς ἀγρόν.

ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Δικαιόταλον κλῆμ' ἐστιν ἀνθρώποις ἀγρός.
Ὧν ἡ φύσις δεῖται γὰρ, ἐπιμελῶς φέρει,
Πυρὸς, ἔλαιον, οἶνον, ἰσχάδας, μέλι.
Τάδ' ἀργυρώματ' ἐστὶν, ἤτε πορφύρα,
Εἰς τὰς τραγῴδας εὔθετ', ἢ ἐς τὸν βίον.

227. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Τ' ἀργύριον εἶναι, μειράκιόν, σοι φαίνεται
Οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν μόνον
Τιμὴν παρασχεῖν δυνατὸν, ἄρτων, ἀλφίτων,
Ὄξους, ἐλαίου, μείζον' δ' ἄλλου τινός·
Ἀθανασίας δ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἂν συναγάγῃς
Τὰ τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα,
Ἀλλ' ὅταν ἀποθάνῃς, ταῦτα καταλείψεις τισί.
Τί οὖν λέγω; μηδ' αὐτὸς, εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς,
Πίστευε τούτῳ, μήτε τῶν πλουσίων πάλιν
Ἐμῶν καταφρόνει, τοῦδ' δέ γ' εὐτυχεῖν ἀεὶ
Πάρεχε σεαυτὸν τοῖς ὁρῶσιν ἄξιον.

228. Εἰς Λύραν.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ Μίλη τινά.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·

Ἀ βάρ-

Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μῶνον ἠχεῖ.
Ἥμειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
Κἀγὼ μὲν ἦδον ἄθλως
Ἡρακλέως· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀνεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνως ἔρωτας ᾄδει.

229. Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὡραῖς
Στρέφεται ὁτ' Ἄρκτος ἤδη
Καλὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μεροπῶν δὲ φῦλα πάντα
Κέαται κόπῳ δαμέντα,
Τότ' Ἔρως ἐπισαθεὶς μεῦ
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας·
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Καλά μεῦ σχίσεις ὀνείρους.
Ὁ δ' Ἔρως, Ἄνοιγε, φησὶ,
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
Καλὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας.
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας,
Ἀνέῳξα, κ᾽ βρέφος μὲν

Ἔσορῶ

Ἐσορῶ φέρονλα τόξον,
Πτερυγάς τε, κ᾽ φαρέτρην.
Παρὰ δ᾽ ἐσίην καθίξας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτᾶ
Ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ᾽, ἐπεὶ κρύῳ μεθῆκε,
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
Τόδε τόξον, εἴτι μοι νῦν
Βλάβε῀ βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπλει
Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἶστρῳ.
Ἀνὰ δ᾽ ἄλλε῀ καχάζων,
Ξένε, δ᾽ εἶπε συγχάρηθι,
Κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι,
Σὺ δ᾽ καρδίην πονήσεις.

Φέρον-] Nota mutationem generis. βρέφος enim est neutrius; sed personæ habetur ratio, non generis.

230. Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ,
Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκέτ᾽ οὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ᾽ εἰσὶν, εἴτ᾽ ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα· τοῦτο δ᾽ οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον

Πρέπει

Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Ὅσῳ.] Subaudi μᾶλλον. ut nonnunquam *magis* apud Latinos.

231. Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.
Ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβυλον, οὐκ ἐπείσθην.
Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχη με παρεκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
Καὶ δῦρα, καὶ βοείην,
Ἐμαρναμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
Ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' ὅπως
Ἠσκαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσῃ δὲ καρδίης μευ
Ἐδυνε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

Βαλώμεθ.] Ἀντὶ τοῦ παρεβαλώμεθα, βοείην nempe. Ita locus dilucidus erit.

232. Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μῶσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῇ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νεῶ ἡ Κυθέρεια
Ζηλεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι; μενεῖ δέ.
Δουλεύειν δεδίδακται.

233. Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δηχθεὶς
Τῆς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ, καὶ πεπασθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν
Ὄλωλα, καὶ ἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἡ δ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον

Πονεῖ

Πόνει τὸ τῆς μελίτης,
Πόσον, δοκεῖς, πονεῖσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

234. Εἰς τὸ Ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρ φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἀπαλύνεται γαλήνῃ.
Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
Ἴδε πῶς γεραν ὁδεύει.
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται.
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γαῖα πρωκύπτει.
Καρπὸς ἐλαίας πρωκύπτει.

Ἔαρ.] Per συνίζησιν duarum eſt ſyllabarum, & Spondæum conficit, quem pedem hic locus admittit.

Χαρίτες] Χάριτας magis placeret, ultima in ῥόδα producitur ob duas ſequentes conſonantes.

Ἴδε πῶς κῦμα.] Lege, Ἴδε κῦμα πῶς. ita lex metri poſtulat. Sic paulo poſt, Ἴδε νῆσσα πῶς, reſtituendum.

Ἀπαλ-] Lege Ὁμολύνεται, *ſternitur, æquum redditur.*

Γέραν.] Vox γέρανος tanquam diſſyllaba profertur, ac ſi eſſet γρᾶνος. Baxter. ultima verò producitur ob ſequentem aſpiratam, ut fieri ſolet.

Καρποῖσι.] Lege γαῖα καρποῖσιν πρωκύπτει γαῖα καρ— anapæſtus: prior enim in γαῖα corripitur. ut prior in οἷος. Homer. τοῖος ἐὴν οἷος ἔπτις, &c. & ſexcenta hujuſmodi. Proximus verſus natus eſt ex priori, ideoque expungendus. ſonus utriſque par, at ſenſus præcedentis longe vividior.

Βρομίῳ

Βρομίᾳ στέφεται νᾶμα.
Καλὰ φύλλον, καλὰ κλῶνα
Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

Βρομίᾳ.] Lege Βρομίᾳ τ' ἔστεπλο νᾶμα. —
Καλὰ κλῶνα.] Lege Κάδδε | pro καλά σε.
Καθελών.] Deprimens ramos ſuo pondere.

235. Εἰς Τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Οτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐσι κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὁπόσα φέρουσιν Ὧραι.
Σὺ φίλια γεωργῶν·
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι.
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
Τὸ δὲ γῆρας ἄ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε,
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

φιλία] Faber legit φίλος εἶ.

236. Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀπολυχάνειν φιλοῦντα.
Γένοιτο δὲν εἰς Ἔρωτα.
Σοφίη, τρόπος πάλεται.
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς.
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας
Διὰ τοῦτον καὶ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον δ' τοκῆες.
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
Τὸ δὲ χεῖρον ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

237. Ἔρως Δραπέτης.

ΜΟΣΧΟΥ.

Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβόασεν·
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανύσας γέρας ἕξει.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος. ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν λευκός, πυρὶ δ' εἰκέλον· ὄμματα δ' αὐτοῦ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα.

Οὐ

Οὐ γὸ ἴσον νοέει ϰ᾽ φθέγξαι. ὡς μέλι, φωνά.
Ἦν δὲ χολᾷ, νόῳ ἐϛὶν ἀνάμερῳ, ἠπεροπευλὰς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφῳ, ἄγελα παίσδϝ.
Εὐπλόϰαμον τὸ ϰάρανον, ἔχει δ᾽ ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μιϰύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδελα, μαϰρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει ϰ᾽ εἰς Ἀχέρονλα, ϰ᾽ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόῳ δέ οἱ ἐμπεπύϰασαι·
Καὶ πλερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπλαι ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλᾳ
Ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖϰας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ ϰάθηαι·
Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον.
Τυτθὸν ἑοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ᾽ ἄχελ φορεῖται·
Καὶ χρύσεον πελὶ νῶτα φαρέτρεον· ἔνδοθι δ᾽ ἐνῖ
Τοὶ πικροὶ ϰάλαμοι, τοῖς πολλάϰι ϰαμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγελα, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἦν τύ γ᾽ ἕλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ᾽ ἐλεήσῃς·
Κἢν πότ᾽ ἴδῃς ϰλαίονλα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κἢν γελάᾳ, τό νιν ἕλϰε· ϰ᾽ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· ϰαϰὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμαϰον ἐντί.
Ἦν δὲ λέγῃ· Λάβε ταῦτα, χαρίζομαί ὅσσα μοι ὅπλα,
Μή τι θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπλαι·

238. Χρυσᾶ Ἔπη.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεούς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' Ἥρωας ἀγαυούς,
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας·
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς.
Ταῦτα μὲν ὕτως ἴσθι. κρατεῖν δὲ ἐθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, καὶ ταχυτῆτος,
Καὶ θυμοῦ· πρῆξις δ' αἰσχρὸν πέλε μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ. πάντων δὲ μάλιστ' αἰδοῦ σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε,
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσσά τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει·
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει. καθόσον δύνῃ. ὧδε δὲ φράζευ·
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τύτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ'· ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν· ψευδος δ' ἢν πέρ τι λέγηται,
Πράως ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ πάντ' ἐτελείσθω·
Μηδείς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτέ τι ἔργῳ,
Πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν ὅ,τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.

1. Διάκειται. Legitur διάκεινται.

Βουλεύ

Βελεύω δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μοιρὰ πέλῃαι·
Δειλῷ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόημα πρὸς ἀνδρός.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκλελέειν, ἅ σε μὴ μελέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ πίσασαι, ἀλλὰ διδάσκευ
Ὅσσα χρεών· ἢ τερπνόταλον βίον ὧδε διάξεις·
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρὴ,
Ἀλλὰ πολῷ τε μέτρον ἢ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι. μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.
Ἐθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον·
Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι.
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν.
Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· ἢ μελέπειλα
Δειλαὶ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο. χρησὰ δὲ, τέρπου
Ταῦτα ποιῶν, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐράσσαι σε·
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.

239. ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

Ἀνὴρ δικαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται.
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέχεται,
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,

Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὅστις ταῦτα πάντα διαπηρεῖ μόνον,
Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κ' οὐ δοκεῖν εἶναι, θέλει.

240. Βίωνος.

Α μεγάλα μοι Κύπρις ἐπ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγουσα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι, φίλε βᾶτα, λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, κ' ἀ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βουκολίασδον,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἀδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θναλῶν ἀθανάτων τε πόθος, καὶ μαλέρος ἔργα.
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

241. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Μείζω τὰ κακὰ ποιοῦσι πολλοὶ, Δεσπότα,
Αὐτοὶ δι' αὐτούς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει.

Οἷον, τέθνηκεν υἱὸς, ἢ μήτηρ τινὶ,
Ἢ νὴ Δι' ἄλλων τῶν ἀναγκαίων γέ τις.
Εἰ μὲν λαβῇ τᾶτ', ἀπέθαν', ἄνθρωπος γὰρ ἦν.
Τοσᾶτον γέγονε τὸ κακὸν, ἡλίκον περ ἦν.
Ἐὰν δ', ἀβίωτος ὁ βίος, ἂν ἔτ' ὄψομαι,
Ἀπόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ ἐὰν τᾶτο σκοπῇ,
Πρὸς τοῖς κακοῖσιν ἕτερα συλλέγει κακά.
Ὁ δὲ τῷ λογισμῷ πάντα παρ' ἑαυτῷ σκοπῶν,
Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

242. Εὐριπίδου.

ΚΡΕΣΦΟΝΤΗΣ.

Εἰρήνη βαθύπλουτε
Καὶ καλλίστα μακάρων Θεῶν,
Ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις.
Δέδοικα δὲ, μὴ πρὶν πόνοις
Ὑπερβάλῃ με γῆρας, πρὶν
Σὰν χαρίεσσαν προϊδεῖν ὥραν
Καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς,
Φιλοσεφάνους τε κώμους.
Ἴθι μοι, πότνια, πόλιν τάνδε,
Ἔχθρὰν στάσιν εἴργ' ἀπ' οἴκων.
Τὰν μαινομέναν τ' ἔριν
Θηκτῷ τερπομέναν σιδήρῳ.

Πόνοις.] Polybius omittit.

243

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

——τοῦτον εὐτυχέσταλον λέγω,
Ὅσις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
Τὰ σεμνὰ πάντ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ,
Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἀέρ', ὕδωρ, νέφη,
Πῦρ' τ' αὐτὰ, κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσεται,
Ὄψει πανόπλα, κἂν ἐνιαυτὸς σφόδρ' ὀλίγος,
Σεμνότερα τούτων ἄτερ' ἂν εἴπει πολέ.
Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
Ὃν φημὶ, τοῦτον, τὴν ἐπιδημίαν ἄνω,
Ὄχλον, ἀγοράς, κλέπτας, κυβείας, διαλοίδορας,
Ἂν πρῶτον ἐξέλθῃς, καταλύσεις βελτίον.
Ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς ἀδενὶ,
Ὁ προσδιαλοίδορον δὲ κοπιάσας ἀπέλασε.
Κακῶς τε γηρᾶν, ἐνδεὴς τοῦ γίνεσθαι,
Ῥεμβόμενον ἐχθροὺς εὗρ', ἐπεβουλεύθη πόθε.
Οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

Ἄσρ'.] Olim ἀστέρ' lectum, & ad Solem relatum. Malè.
Τ' αὐτὰ, κἂν.] Apud Stobæum sic extat: Ταῦτ' ἔτη κἂν ἑκατὸν βιώσεται. Unde Clar. Bentleius ταυτ', ἔτη σε κἂν ἑκατὸν βιῶν' ἔδει.
Ἄτερα.] Olim ἕτερα. Malè.
Τὴν ἐπιδὴ] Olim κἀπιδημίαν βροτῶν, & ἀνθρώπου.

244.

ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Ὦ Κλέων, παῦσαι φλυαρῶν, ἂν ὀκνῇς τὸ μανθάνειν,
Ἀνεπικέρηδον σαυτὸν τὸν βίον λήσῃ ποιῶν.

Οὔτε

Οὔτε γὰρ ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος,
Οὔποτ' ἂν σώσειεν αὐτὸν, ὅτ' ἀνὴρ πένης γεγὼς,
Μὴ ἀτέχνην μαθὼν, δύναιτ' ἂν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν βίον.
Ἀλλὰ χρήματ' ἔστιν ἡμῖν. ἄγε τάχις' ἀπόλλυται.
Κτήματ', Οἰκίαι. Τύχης δὲ μεταβολὰς ἂν ἀγνοεῖς,
Ὅτι τὸν εὔπορον τίθησι πλωχὸν εἰς τὴν αὔριον.
Κἂν μὲν ὁρμισθῇ τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης,
Ἐβάλετ' ἄγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκεν.
Ἂν δ' ἀπαίδευτος μεταστῇ πνεύματος φορέμενος,
Τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔχει σωτηρίαν.
Ἀλλ' ἑταῖροι, καὶ φίλοι σοι, καὶ συνήθεις, νὴ Δία,
Ἔργον εἰσοίσουσιν. εὖχε μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων.
Εἰ δὲ μὴ, γνώσεις ἂν αὐτὸς ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκίαν.

V. 9. Τέχνης.] Bentleii docta emendatio. Olim τύχας. Post ἀπαίδευτος loco ἀπαιδεύτῳ legit, & veterem lectionem in ultimo restituendam censet, quam tibi dabo: γνώσῃ σαυτὸν ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκίαν. Scies te meram umbram esse, & plane periisse.

245.

ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον, ὤμην, Σωσία,
Ἔγωγε πρότερον τοὺς πένητας ζῆν μόνον
Ὀδυνωμένους. τῶν πλουσίων δὲ τὸν βίον
Ἱλαρόν τιν' εἶναι, καὶ φέρειν εὐθυμίαν.
Νυνὶ δὲ διαφέροντα τοῖς καθ' ἡμέραν
Δαπανήμασιν δὴ τὸν βίον ὁράω μόνον,
Λύπας δ' ἔχοντας μείζονας τοὺς μείζονας.

ΤΕΛΟΣ.

Felix Jobson 1759.

Infelix B— 1848!

Cujus ossa 1958?

EPIGRAMMATA.

1. *In Certamina.*

ARCHIÆ.

QUatuor ſunt certamina per Græciam, quatuor ſacra,
Duo quidem mortalium, duo vero immortalium.
Jovis, Letoidæ, Palæmonis, Archemori:
Præmia vero illorum oleaſter, poma, apium, pinus.

Qui vincebant Jovis Olympia, tulerunt oleaſtrum,
Poma vero Pythicum Apollinis certamen reportavit,
Iſthmiacam autem pinum præbuit Inous Melicerta,
Tu vero apium propoſuiſti, Archemore, in Nemea.

2. SIMONIDIS.

Iſtmia & Pythia Diophon Philonis *filius* vicit:
Saltu, celeritate pedum, diſco, jaculo, lucta.

3. *In Vitem.*

Incerti.

Quis tandem immiſericorditer vini-nutricem immaturam uvam Bacchi
Vir viteo ramo excidit?
Conſtrictus vero labia humi abjecit, ut viatoribus
Eſſet euntibus ſemeſæ quiſquiliæ:

Sit

Sit illi Bacchus implacabilis, qualiter Lycurgo,
Quoniam ipsius crescentem extinxit lætitiam.
Hoc enim forte quispiam potu vel ad cantus
Evasisset, vel luctuosæ curæ invenisset solutionem.

4. *In Mutilos.*

PLATONIS *Junioris.*

Virum quidam mancum supra dorsum oculis-captus
Portavit, pedibus mutuo-datis, oculis mutuo-acceptis.

5. *In Fortitudinem & Fortes.*

PALLADÆ.

Fugiebat Lacon olim pugnam; obviam vero facta mater
Dixit, in pectus ense sublato,
Vivus quidem tuæ matri usque dedecus injungis,
Et strenuæ Spartæ patrias leges solvis;
Si vero occideris meis manibus, mater quidem audiam
Infelix, sed in mea patria conservata.

6. *Ex Præfectis Ægypti.*

JULIANI.

Mater filium desertorem pugnæ post mortem sociorum
Occidit, partus-dolorum recordationem aspernata:
Legitimum etenim sanguinem discernit Lacedæmon
Virtute præliantium, non genere infantum.

7. *In Romam.*

CRINAGORÆ.

Ne quidem si Oceanus omnes æstus concitaverit,
Neque si Germania Rhenum omnem ebiberit,

Romæ

Romæ vel tantillum lædet robur, quamdiu utique manſerit
Dextra ad imperandum Cæſari intrepida.
Sic & ſacræ Jovis quercus firmiter radicibus
Stant, folia vero arida diffundunt venti.

8. PARMENIONIS.

Illum, terræ pontique inverſis viis,
Navitam Continentis, peditem pelagi,
Tribus haſtarum centuriis ſuſtinuit Mars
Spartæ: erubeſcite, montes & pelagi.

9. ALPHEI *Mitylenæi.*

Claude, Deus, magni portas labare neſcias Olympi,
Præſidio firma, Jupiter, ſacroſanctam ætheris Acropolin,
Jam enim & pontus ſubjugata ſunt haſta Romæ
Et terra: cœleſtis autem via reſtat inacceſſa.

10. *In Retributionem.*

EVENI.

Licet me ederis ad radicem, uſque tamen porro fructum feram,
Quantum infundatur tibi, hirce, inter immolandum.

11. *In minas.*

MUSICII, *ſive* PLATONIS.

Venus Muſis, puellæ Venerem
Colite; ſin minus, Amorem in vos armabo.
Et Muſæ contra Veneri, Marti hæc procacia dicito.
In nos autem non ales eſt miſellus iſte puer.

12. *In Virtutem.*

PAULI *Silentiarii.*

Neque prædivitis fortunæ tollare impetu,
Neque tua deflexerit ſolicita cautio liberiorem *curſum.*
Tota enim ab incertis vita opgugnatur flatibus,
Hac & illac crebro dum in vices attrahitur.
Virtus vero ſtabile quiddam & immutatum, in qua ſola
Fluctus fidenter naviga vitæ.

13. *In Intemperantem.*

LUCIANI.

Paternas opes juvenis adhuc Theron, Menippi *filius,*
Turpiter in prodigos effuderat ſumptus.
At illum Euctemon, paternus amicus, ut advertit
Jam arida atteri paupertate,
Et illum lachrymas fundens ad ſe recepit, & maritum illum
Fecit ſuæ filiæ, multis inſuper *muneribus* dotalibus datis.
At poſtquam Theroni præter ſpes evenere divitiæ,
Continuo illos ipſos paſcebatur inter ſumptus,
Ita quidem Therona rurſus circumtexit
Pernicioſæ paupertatis unda reflua.
Euctemon vero deflevit rurſus non jam iſtum,
Sed ſuæ filiæ dotemque & thalamum.
Senſit vero non fas eſſe hominem, male uſum
Propriis *bonis,* eſſe fidum in alienis.

14. *In Citharœdum.*

PHILIPPI.

Amabile cum ceciniſſet multiforis lotis,
Dixit arguto Phœbus ſuper Glaphyra,
Marſya, ementitus es inventum tuum, Minervæ enim
Tibias e Phrygia hic nactus eſt,

At ſi tu tales illo tempore inflaſſes, non Hyagnis
Luiſſet infelix tibiarum certamen ad Mæandrum.

15. *In Sufficientiam.*

PARMENIONIS *Macedonis.*

Sufficit mihi lænæ tenue tegmen, neque menſis
Serviam, Muſarum flores depaſtus:
Odi divitias amentes, adulatorum nutrices, neque ſupercilium
Serviliter accommodabo; novi parvarum epularum libertatem.

16. PALLADÆ.

Spes nec Fortuna amplius mihi curæ ſunt, nec moror
Amplius fallaciam: penetravi in portum.
Sum pauper *ſane* vir, at libertati contubernalis ſum:
Inſolentes erga paupertatem opes averſor.

17. LUCILII.

Ne tu ad alienam, o homo, aſſideas menſam.
Fruſtrum probroſum alvo gratificans:
Modo quidem flenti, & mœſto lumen
Adfluens, & mox contra ridenti arridens,
Neque tu utique ploratu cum opus habeas, neque riſu.
Et fleo cum Milia, & rideo cum Milia.

18. LUCIANI.

Tanquam mox moriturus, tuis bonis fruere:
Tanquam autem victurus, parce tuis poſſeſſionibus.
Eſt autem vir ille ſapiens, qui, his utriſque animadverſis,
Parcimoniæ & ſumptui modum adaptavit.

19. CRATETIS *Philoſophi.*

Salve, Dea domina, virorum bonorum amor,
Frugalitas, inclytæ proles Temperantiæ:
Tuam virtutem colunt, quotquot juſta exercent.

20. THEOGNIDIS.

Non volo diteſcere, non precor: atqui ſit mihi
Vivere ex paucis, nihil ferenti mali.

21. *In Vitam Humanam.*

Incerti.

Vitam, Heraclite, multo magis, quam cum vivebas,
Deſle; nunc vita eſt miſerabilior.
Vitam jam ride, Democrite, plus quam antea:
Nunc vita omnino eſt riſu dignior.
Ad vos vero & ipſe aſpiciens, interim anxie cogito,
Qui tecum ſimul poſſim flere, qui tecum ridere.

22. POSIDIPPI, *alii* CRATETIS *Cynici.*

Qualem quis vitæ ſecuerit callem? in foro quidem
Jurgia, & moleſtæ lites: domi vero
Curæ: rure autem, laborum ſat: in mari autem
Terrores: in peregrina vero, ſiquid habeas, timor:
Si vero inops ſis, importunum eſt: habes matrimonium?
haud expers curarum
Futurus es; non uxorem ducis? vivis eo magis in ſolitudine:
Liberi, labores; mutilatio, vita ſine liberis: juventus
Imprudens: cani vero e contrario inefficaces.
Erat igitur ex duobus optabile unum, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel mortuum fuiſſe ſtatim a partu.

23. *Ex adverſo Probabilia.*

METRODORI.

Quemvis vitæ ſecueris callem; in foro quidem
Laudes, & prudentes actiones: domi vero
Quies: rure autem, naturæ gratia: in mari vero
Lucrum: in peregrina, ſiquid habeas, decus:
Sin inops fueris, ſolus noſti: habes matrimonium?
domus optima
Erit; non uxorem ducis? vivis eo liberius,
Liberi amabiles: ſecura ſine liberis vita: juventus
Robuſta: cani vero contra religioſi.
Non igitur e duobus his unius optio eſt, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel *protinus* mortuum fuiſſe: omnia
enim vitæ bona *ſunt*.

24. LUCIANI.

Mortalia quæ *ſunt* mortalium, & omnia prætereunt nos.
Sin minus, nos tamen illa præterimus.

25. PALLADÆ.

In terram veni nudus, nudus item ſub terram abeo:
Et quid fruſtra laboro, nudum videns finem?

26. Ejuſdem.

Scena omnis vita, & luſus; aut diſce ludere,
Studio ſepoſito, aut perfer dolores.

27. Incerti.

Multa ſunt inter calicem & labrum ſummum.

28. JULIANI.

Dulces omnes *ſuas* ſemitas ſortita eſt vita. Urbe media
Gloria, amicitiæ: arcanæ domi moleſtiæ.
Rus voluptatem affert, lucrum navigatio: aliena terra
Notitias, ex nuptiis autem domus eſt unanimis:
Innuptis vero ſecura uſque vita. munimentum paratum eſt
Patri, proles. evanidus ſterilibus metus.
Virtutem juventa, cani prudentiam noverunt præbere:
Quare, fiduciam ſumens, vive, procrea *tuum* genus.

29. Incerti.

Quo quis *pacto* abſque morte te fugiat, vita? innumera enim tui
Triſtia: & nec fugere in manu *eſt*, nec ferre.
Jucunda enim tui natura quidem pulchra, terra, mare,
Aſtra, Lunæ orbes & Solis:
Cætera autem omnia, formidineſque & dolores: & ſiquid nactus fuerit quis
Boni, alterna id excipitur Nemeſi.

30. MENANDRI.

Omnia animantia ſunt beatiora
Et mente prædita magis homine multo.
Aſinum ſpectes licet principio iſtum *mihi*.
Is infelix eſt extra controverſiam:
At ipſi malum ſua culpa nullum accidit;
Quæ vero natura tribuit ei, ea habet.
Nos autem, præter neceſſaria mala,
Ipſi noſtra ſponte alia ſuper accerſimus.
Dolemus ubi quis ſternuerit: ſi dixerit male,
Iraſcimur. Si viderit quis ſomnium, valde
Formidamus. Si noctua ululaverit, metuimus.
Affectuum æſtus, opiniones, ambitus, leges.
Omnia hæc adſcita naturæ *ſunt* mala.

31. In-

31. Incerti.

Omnia riſus, & omnia pulvis, & omnia nihil.
Omnia enim quæ ſunt, ex ratione carentibus facta ſunt.

32. LUCIANI.

Quibus feliciter agitur, omnis vita brevis eſt:
Quibus vero male, una nox immenſum eſt tempus.

33. *In Puerum.*
ARCHIÆ.

Lyſippes nuper-natus in præcipitio filius ſerpens
Aſtyanactei initium faciebat fati.
Illa vero ad ſe recta revocavit via, e ſinu proferens
Mammam, a fame redemptricem atque morte.

34. *In Senectutem.*
MENECRATIS.

Senectus dum quidem abſit, quiſque optat; ſi quando veniat vero,
Culpat: eſt autem ſemper potius quod debetur.

35. *In Calamum Scriptorium.*

Eram inutilis calamus ſtirps: ex me enim
Non ficus, non pomum provenit, non uva:
Sed me vir initiavit Heliconida, tenuia cum expoliiſſet
Labra, & auguſtum fluxum atramenti derivaſſet.
Abhinc vero, quoties bibero nigrum potum, tanquam Deo plena,
Omne verbum muto hocce loquor ore.

36. *In Arbores.*

ANTIPATRI, *alii* PLATONIS.

Juxta-viam nucem me prætereuntibus plantaverunt
Pueris in lapidibus deſtinandis ludicrum peritiæ:
Omnes vero ramoſque & florentes ſurculos
Fracta ſum, crebris ſaxis dum ferior.
Arboribus fructiferis *eſſe* nihil prodeſt: certe enim ego
Infelix mihi in contumeliam fructum tuli.

37. ANTIPHILI *Byzantii.*

Rami ſublime penſiles patulæ quercus, felix-umbræ altitudo
Viris merum æſtum defendentibus,
Frondoſi, tegulis opertiores, domus virorum,
Domus cicadarum, meridiani rami,
Et me veſtris reclinatum ſub comis
Tuemini, radiis ſolis profugum,

38. *In Infelicitatem.*

ANTIPATRI.

Opes Ariſtidæ juvenca una, & lanigera
Erat ovis: harum ope famem abigebat foras.
Excidit vero utriſque: ovem lupus occidit, partus dolor
Juvencam; paupertatis ita periit armentum.
Qua-pera-ſtringitur is a loro circa collum nodum cum nexuerat,
Miſerandus orbum-balatu mortuus eſt ad tugurium

39 *Laudes.*

Incerti.

Bona dicere ſemper de omnibus pulchrum, turpia vero grave:
Licet ſint illorum digni quæ loquimur.

40. *In Amorem.*

LUCIANI.

Non Amor injuria afficit humanum genus: ſed intemperantibus
Animis hominum eſt amor obtentui.

41. *In Ingratos.*

Ejuſdem.

Celeres gratiæ, ſuaviores: ſin moretur,
Omnis gratia vana, neque dicatur gratia.

42. Incerti.

Lupum propriis uberibus alo non ſponte,
Sed me cogit paſtoris amentia.
Grandis vero factus a me, in me contra ferus erit.
Gratia mutare naturam non valet.

43. LUCIANI.

Nequam vir dolium eſt perforatum: in quem omnes
Si exhauris gratias, in caſſum effuderis.

44. *In Preces.*

Incerti.

Jupiter rex, bona quidem & orantibus & non orantibus
Nobis da, noxia vero etiam a precantibus avertas.

45. *In Cicadam.*

Incerti.

Quare me ſolitudinis amantem improba, paſtores, captura
Cicadam roſcidis abducitis a ramis?
Nympharum juxta-viam luſciniam, medios per æſtus
Montibus & umbroſis celebriter canentem ſaltibus:
Ecce autem & turdum & merulam, en vero tot
Sturnos ruralis prædones copiæ.
Frugum vaſtatores capere fas: perdite illos.
Foliorum & herbidi quænam eſt invidia roris?

46. *In Mortem.*

AGATHIÆ.

Mortem quid formidatis, quietis genetricem?
Sedantem morbos, & paupertatis dolores?
Sola ſemel mortalibus adeſt, nec unquam illam
Vidit quiſpiam hominum ſecundo venientem.
Morbi vero multi & varii, modo in hunc, modo illuc
Venientes mortalium, & tranſeuntes.

47. Incerti.

Gaudet *neſcio* quis Theodorus, quia mortuus ſum; alius ſuper iſto
Gaudebit: morti omnes *nos* debemur.

48. Incerti.

Ad Orcum rectus deſcenſus, ſive ab Athenis
Procedis, ſive mortuus vadis ex Meroe,
Ne te doleat utique a patria procul occidiſſe.
Undecunque unus *eſt* ferens ad Orcum ventus.

49. Incerti.

Mortuus ſum, at maneo te; manebis autem & tu quèmpiam alium.
Omnes ſimiliter mortales unus Orcus hoſpitatur.

50. *In Deos.*
LUCIANI.

Homines quidem forte latebis, ſi improbum quid feceris;
Non latebis vero Deos, ne quidem meditans.

51. Incerti.

Jupiter, Cygnus, Taurus, Satyrus, Aurum, ob amorem Ledæ, Europæ, Antiopæ, Danaes.

52. *In ſemper Ægrotos.*
LUCILLII.

Qui reliquerunt dulce lumen non amplius ploro;
Qui vero in exſpectatione vivunt ſemper mortis.

53. *In Adulatores.*
LUCIANI.

Nihil inter homines natura nocentius invenit
Homine puram mentiente amicitiam.
Non amplius enim ut hoſtem cavemus, ſed amantes
Ut amicum, hinc magis lædimur.

54. Incerti.

Fictum habes amorem: metu vero amas & neceſſitate.
Hoc ipſo autem amore nihil infidelius.

55. *In Thucydidem.*

Incerti.

O amice, ſi ſapis, ſume me in manus; ſiquidem vero omnino
Imperitus a-natura-es Muſarum, abjice quæ non intelligis.
Sum vero ſane non omnibus adeundus, pauci autem ſuſpexerunt
Thucydidem Glori *filium*, Cecropidem genere.

56. *In Mediocritatem.*

Incerti.

Omne ſupervacuum *eſt* intempeſtivum: dictum nempe eſt vetus,
Quod & mellis nimium eſt fel.

57. JULIANI.

Domus & patria vitæ *ſunt* gratia; ulteriores vero
Curæ, hominibus non vita, ſed labor.

58. *In Templum Diæna.*

ANTIPATRI.

Et arduæ Babylonis quadrigis patentem murum,
Et illum ad Alpheum Jovem ſpectavi,
Hortoſque penſiles, & ſolis coloſſum,
Et ingentem celſarum Pyramidum laborem,
Et monumentum Mauſoli immane; ſed ubi inſpexi
Dianæ nubes ad uſque excurrentem Ædem,
Et illa ſane obſcurata ſunt, & ſi proſpiceret, excepto Olympo,
Sol, nihil ullibi tale radiis illuſtrarit.

59. ANTIPHILI *Byzantii.*

Audacia, navium princeps dux, tu enim curſum inveniſti ponti,
Et animas hominum lucro irritaſti,
Cum tale fabricata es doloſum lignum, cum talem injeciſti
Mortalibus lucri ſpem, morte quæ coarguitur.
Eſſet revera hominum aureum genus, ſi utique a terra
Procul, ut Orcus, pontus proſpiceretur.

60. *In Hirundinem.*

Incerti.

Attica puella, melle nutrita, loquax loquacem raptam
Cicadam implumibus eſcam fers pullis.
Vocalem vocalis, alatam alata,
Peregrinam peregrina, vernam verna.
Non protinus dimittes? non enim jus nec æquum
Perire ſacris-operato-cantibus ore ſacris operato cantibus.

Att.] Procne filia Pandionis, Athenienſis.

61. *In Divites.*

Incerti.

Eram juvenis, at pauper; nunc ſenex, dives ſum;
O ſolus ex omnibus miſerandus in utriſque.
Qui tunc quidem uti poteram, cum nihil habui,
Nunc autem, cum uti non poſſum, jam habeo.

62. LUCIANI.

Divitiæ animi, divitiæ ſolæ ſunt veræ;
Alia nempe habet ille potiora poſſeſſionibus.
Illum autem multa-poſſidentem & divitem æquum eſt
Vocare, qui uti bonis poteſt.

Siquis vero in calculis contabeſcit, alias ſuper alias
Acervare ſemper opes feſtinans;
Ille, qualis apes multiforis in alveis,
Laborabit, aliis percepturis mel.

63. *In Solatium.*

PALLADÆ.

Exſpectatio mortis luctuoſus eſt dolor,
Hoc vero lucratur mortalis fato functus.
Ne itaque defleveris diſcedentem vita;
Nihil enim poſt mortem eſt patiendum.

64. *Quæ dixerit verba* Ulyſſes *regreſſus in Ithacam.*

Salve Ithaca; poſt certamina, poſt moleſtias amaras maris,
Lubenter tuum ſolum accedo, ut aſpiciam
Laerten, uxoremque & inſignem filium unicum.
Tuus enim amor demulſit meum animum: novi & ipſe
Nil utique dulcius eſſe ſua cuique patria, & parentibus.

65. *In Homerum.*

ALPHEI *Mitylenæi.*

Andromaches adhuc luctum audimus, adhuc Trojam
Cernimus funditus totam everti,
Et laborem bellicum Ajacis ſub pinnis urbis,
Atque nexum ex equis Hectora raptari,
Mæonidæ per Muſam: quo non una patria vate
Ornatur, ſed terræ utriuſque climata.

66. *In Menandrum.*

Incerti.

Ipſæ tibi ad os *ſe* affixerunt apes,
Variis Muſarum floribus delibatis:
Ipſæ etiam Gratiæ tibi donavere, Menandre,
Felix dictorum acumen fabulis inſerere:
Vivis autem in æternum. Gloria vero, Athenis
Quæ ex te *oritur*, cœleſtes attigit fines.

67. *In Silentium.*

PALLADÆ.

Omnis fere indoctus ſapientiſſimus eſt, dum tacet.
Sermonem celans ut morbum turpiſſimum.

68. *De Providentia.*

THEODECTÆ.

Quicunque jam mortalium incuſat Deos, quod
Non protinus, ſed ex intervallo temporis, vindicant
Injuſtos, cauſam accipiat.
Si enim extemplo adærant bœnæ,
Plerique metu *ſolo*, non autem pio affectu
Deos orarent: nunc vero, pœna
Longe ſita, *ſuo* ingenio utuntur mortales.
Cum vero deprehenſi fuerint, comperti mali
Pendunt pœnas ſeris temporibus.

69. *In Sapientiam.*

PAULI *Silentiar.*

Vivre non habet vim a natura placendi, ſed abjeciſſe
Curas e pectoribus canas tempora.

Divitias

Divitias habere volo quæ ſufficiant, ſupervacuum autem
Animum ſemper exedit inſanum ſuper auro ſtudium.
Hinc apud homines potiorem plerumque invenies
Et paupertatem opibus, & mortem vita.
Hæc tu cognoſcens, cordis dirige vias,
Ad unicam ſpectans ſpem, ſapientiam.

70. *In Temperantiam.*

Incerti.

Caſtitas & amor, obvio ſibi invicem
Occurſu, animas perdiderunt uterque.
Phædram quidem occidit igneus ardor Hippolyti,
Hippolytum vero pudica interfecit caſtitas.

71. *In Fortunam.*

Incerti.

Spes & tu Fortuna, prorſus valete; portum inveni:
Nihil mihi vobiſcum; ludite poſt me venturos.

72. LUCIANI.

Ager Achæmenidis eram olim, nunc autem Menippi;
Et denuo ab alio tranſibo ad alium.
Nam & ille olim *ſe* tenere me credebat, & rurſus hic
Arbitratur; ſum autem omnino nullius, niſi Fortunæ.

73 Incerti.

Ampla dona Fortunæ habent metum:
Et eximius ſplendor non expers pericli eſt.
Nullaque ſecura labendi omnino ſublimitas apud humanum genus,
Quam evertere ſolet vel aliquod temporis ſpatium, velivor,

Simul

Simul ad ſummum quis felicis vitæ excucurrerit.
Mediocritas vero in omnibus tutior:
Quod, neque nimis in humili Fortunæ
Parte feratur, nec in excelſa *nimis* contra.
Si enim ceciderit quis de minore ſpatio,
Facile obtegendam ſortitus eſt calamitatem;
Molis autem magnæ lapſus ſit magnus.
Ad res enim ſplendidas invidia perrumpit,
Subvertit autem illos, quos evexerit Fortuna.

74. AGATHIÆ.

Piſcator quidam laborabat captandis piſcibus, illum autem intuita
Prædives virgo animum ægrotabat amore:
Et ipſum fecit tori conſortem: at ille ex vita pauperi
Accepit omnigenæ tumorem magnificentiæ,
Fortuna autem ridens aſtitit, & Veneri,
Non tuus hic ludus, at meus eſt, dixit.

Virtus firmiſſima Dos.

75. ANTIPATRI.

Antigenes Gelous verba olim hæc natæ
Dixit, cum jam eſſet iturus ad Orcum,
Virgo pulchra genas, filia autem mea, pertende
Colum ducere, ſupellectilem auxiliarem pauperi vitæ.
Si autem veneris ad Hymenæum, Achaidis mores matris
Propos ſerva, marito dotem firmiſſimam.

76. LUCIANI.

Multa Fortuna poteſt, ſint licet incredibilia;
Humiles tollit, potentes dejicit.
Et tuum tibi ſupercilium & faſtum compeſcet,
Licet fluvius auri latices tibi præbeat.
Non juncum, non malvam ventus unquam, maximas vero
Vel quercus vel platanos novit humi proſternere.

77. Ejuſ-

77. Ejuſdem.

Non *infeliciter* impingens charus es mortalibus, charus es Beatis,
Et tibi facile auſcultant precanti.
Sin impegeris, nemo amplius tibi amicus, at ſimul cuncta
Inimica, fortunæque cum momentis una mutantia.

78. *De Nobilitate.*
EPICHARMI.

Enecat me iſtud genus, ne commemora, ſi me amas,
Mater, identidem genus: *nam* quibus natura
Bonum contingit nullum proprium adeſſe,
Huc confugiunt, ad monumenta,
Et genus, numerantque avos, quot *ſint.*
Enim vero neminem videris, neque dixeris, cui
Non ſunt avi: qui enim extitiſſent unquam?
Qui vero non percenſere valent hoc *genus*, ob aliquam
Migrationem, vel ob amicorum penuriam,
Quid percenſentibus ſunt ignobiliores?
Quicunque bene comparatus erit a natura ad bona,
Quantumvis Æthiops ſit, mater, eſt nobilis.

79. *In Invidiam.*
PALLADÆ.

Invidia miſericordia, ſecundum Pindarum, eſt melior;
Illis, quibus invidetur, ſplendida eſt vita.
Admodum autem infelices miſeramur, at ille ſim
Neve nimis felix, nec miſerandus ego.
Mediocritas enim optimum eſt; quoniam ſumma quidem ſuapte-natura ſolent
Pericula importare, infima vero contemptum habent.

80. Incerti.

80. Incerti.

Invidia ipſa ipſam ſuis telis domat.

81. Incerti.

Invidia eſt peſſimum, habet tamen aliquid boni in ſe ;
Tabe facit enim invidorum oculos & cor.

82. *In Avaros.*

STATYLLII FLACCI.

Auro vir invento reliquit reſtim : at alter, aurum
Relictum cum non invenit, nexuit, quem invenit, reſtim

83. *In Amicitiam.*

Ejuſdem.

Theſaurus ingens eſt fidus amicus, Heliodore,
Illi *nempe*, qui & ſervare illum novit.

84. Incertum.

Si me amantem amas, duplex gratia : ſi vero me odiſti,
Non tantum *me* odiſti, quantum ego te amo.

85. LUCILLII.

Si me amas, re me ama, & ne me injuria afficias tu,
Fundamentum nocendi amicitiam ponendo.
Omnibus enim hominibus ego multo potiorem dico
Apertam inimicitiam doloſa amicitia.
Dicunt autem & navibus fluctivagis nocentiores
Sub mare latentes petras apertis ſcopulis.

86. *In*

86. *In Prudentiam.*

LUCIANI.

Tardipes conſilium longe præſtantius; pernix autem
Semper adhærentem pœnitentiam habet.

87. *In Curas.*

THEOGNIDIS.

Tuum ipſis animum oblecta; moleſtorum vero civium
Alius de te male, alius melius dicet.

88. *In Salutem.*

ARIPHRONIS *Sicyonii.*

Salus antiquiſſima beatorum,
Tecum habitem
Quod reſtat ævi:
Tu vero mihi lubens tori-conſors ſis,
Si qua enim vel opum gratia, vel liberorum;
Beatique *habiti* mortalibus
Regalis imperii, aut cupidinum,
Quas furtivis Veneris caſſibus captamus,
Vel ſiqua alia divinitus mortalibus oblectatio,
Vel laborum lenimen affulſit,
Tecum, beata Salus,
Floruere omnia, & nitet Gratiarum ver:
Te vero ſine, nemo felix exiſtit.

89. *In Tempus.*

PLATONIS.

Ævum omnia aufert: longum tempus novit mutare
Nomen, & formam, & naturam, atque fortunam.

90. Incerti

Roſa viget brevi tempore, ſi vero præterierit,
Quærens, invenies non roſam, ſed rubum.
Præteri . .] Nempe, *breve illud tempus.*

91. *In Aſtrologum.*
LUCILLII.

Patri meo fratrem aſtrologi vivacem *fore*
Omnes vaticinati ſunt, ut ab uno ore:
At Hermoclides ipſum ſolus dixit peæmature moriturum;
Dixit autem, cum illum intus mortuum plangeremus.

92. *In Anum.*
Ejuſdem.

Capillos, o Nicylla, quidam tingere, te dicunt,
Quos tu nigerrimos foro emiſti.

93. Ejuſdem.

Caput tingis, ſenectutem vero tuam nunquam tinges,
Neque genarum rugas explicabis,
Ne itaque faciem totam ceruſſa confinge,
Ita ut perſonam & non faciem habeas.
Nihilo enim plus valet: quid inſanis? nunquam facus
Et ceruſſa reddet Hecubam Helenam.

94. *In Deformes.*
Ejuſdem.

Roſtrum habens tale, Olympice, neque ad fontem
Venias, neque inſpicias in aliquam pellucidam aquam.
Nam & tum, ut Narciſſus, conſpicatus faciem manifeſtam,
Continuo morieris, odio habens teipſum ad mortem uſque.

95. Ejuſ-

95. Ejuſdem.

Fallax ſpeculum habet Demoſthenis; ſi enim verum
Videret, non omnino vellet ipſum inſpicere.

96. PALLADÆ.

Emiſti cincinnos, fucum, mel, ceram, dentes:
Eodem ſumptu perſonam emiſſes.

97. *In Furem.* LUCILLII.

Alatum illum Hermen, Deorum miniſtrum;
Arcadum regem, boum abactorem,
Stantem hujus gymnaſii præſidem,
Nocturnus fur Aulus dixit inter auferendum,
Multi diſcipuli præſtantiores magiſtris.

98. *In Domum incuſtoditam.* Ejuſdem.

Lucroſas quærite domos, prædones, alias,
Hiſce etenim eſt cuſtos firma paupertas.

99. Ejuſdem.

Bubulce, armentum procul paſce, ne te Pericles
Fur cum ipſis bobus ſimul abigat.

100. *In Rhetorem.* CEREALII.

Non dicere inſignia & Attica verba quinque,
Feliciter eſt & prudenter declamare.
Neque enim ſi κάρχαιρε, & ſi κοναβεῖ, & illud σίζε,
Et κελάρυζε, dicis, protinus Homerus eris.
Mentem ſubeſſe oportet ſcriptis, & dictionem eorum
Eſſe magis vulgarem, ut *quivis* intelligat quæ dicis.

101. MENANDRI.

Siquidem injuriæ-auctorem lubenter ultus eſſet
Quiſque noſtrum, & ſociaſſet ſtudia,
Ex æquo putans ſuam eſſe alteri factam
Injuriam, & operam præſtitiſſent *homines* mutuam acriter;
Non ulterius improbitas in nos creviſſet
Iſta malorum, ſed cum obſervarentur,
Et nanciſcerentur, quam par erat, pœnam,
Vel pauci certe admodum fuiſſent, vel aboliti.

102. *In Contumelioſos.*
PALLADÆ.

Multa loqueris, o homo, humi vero ponaris brevi:
Tace, & meditare vivus adhuc mortem.

103. Ejuſdem.

Sol mortalibus lucis Deus: ſin & ipſe
Inſoleſceret ſplendens, ne lucem quidem optarem.

104. Ejuſdem.

Laudare quidem optimum; vituperium v. odii principium.
At bene loqui, Atticum eſt mel.

105. *In Inſolentem.*
Ejuſdem.

Si pauper ſum; quid feci? quid me odiſti non injuſte agentem?
Clades hæc eſt fortunæ, non injuſtitia morum.

106. *In Parcos.*

Incerti.

Te divitem eſſe dicunt omnes, ego vero te dico in digum eſſe;
Uſus enim opum teſtis *eſt*, Apollophanes.
Si particeps ſis tuorum ipſe, tua ſunt; ſi vero cuſtodias
Hæredibus, ex hoc fiunt aliena.

107. ANTIPHANIS.

Quamnam quis aliam, per deos quæſo, ob *cauſam*
Optaret diteſcere, copiaque nummorum abundare,
Quam poſſe opitulari amicis,
Et ſerere ſemen gratiæ dulciſſimæ dearum?
Nam bibendi quidem & edendi voluptates
Habemus pares: non ſplendidis enim
Conviviis fames ſedatur *melius*.

108. PALLADÆ.

Opes quidem opulenti habes, animam vero pauperis,
O hæredibus opulente, tibi autem pauper.

109. LUCILLII.

Murem Aſclepiades argenti-amans vidit domi *ſuæ*,
Et, Quid vis, dicit, amiciſſime mus, apud me?
Dulce autem mus ridens, Ne omnino amice, inquit, verearis:
Non cibum apud te quæro, tantum manſionem.

Incerti.

Si quidem vivis cervi ſpatioſam vitam, vel cornicis,
Venia *tibi* plurimas opes congerenti *danda erit*:
Si vero unus es mortalium, quos continuo ſenectus lædit
Ne te utique immenſarum ceperit inſana ſitis opum.
Ne tu quidem intolerandas inter miſerias animam perdideris,
Fruiti fuerint autem alii tuis bonis largiter.

111. *In Menedemum Cynicum.*

Ejuſdem.

Eſſe quidem Cynicum te, Meneſtrate, & pedibus nudum,
Et algere, nemo contradicit prorſus:
Si vero præripias panes & fruſta impudenter,
Et ego fuſtem habeo, & te dicunt Canem.

112. *In Viros Bonos.*

CARPHYLIDÆ.

Ne queſtu proſequaris præteriens monumentum meum, viator;
Nihil habeo lamentis dignum, ne quidem mortuus:
Liberorum liberos reliqui; una fruitus ſum uxore
Conſeneſcente: tribus liberis dedi nuptias,
Ex quibus ſæpe natos meo ſopivi in ſinu,
Nullius lamentatus vel morbum, vel mortem.
Qui, mihi datis inferiis innocuo, dulcem ſomnum
Dormiturum miſerunt in regionem piorum.

113. Incerti.

Ne utique mortalis cum ſis, ut immortalis quicquam puta:
Nihil enim in vita fidum nobis in diem-viventibus.
Siquidem & huncce Caſandrum tenet hic loculus mortuum,
Virum natura dignum immortali.

114. CALLIMACHI.

Si quæras Timarchum in Plutonis *domo*, ut perconteris
Vel aliquid de anima, vel quomodo mox erit:
Quæras licet ex tribu Ptolemaide filium patris
Pauſaniæ: invenies vero illum in piorum *regione*.

115. Ejuſdem.

Hic Saon *filius* Diconis Acanthius ſacrum ſomnum
Dormit: mori ne dixeris bonos.

116. Ejuſdem.

Suos *amicos* quiſque fere morientes dolet,
Nicodicum vero amici & civitas hæcce *omnis* deflet.

117. *In Therin.*

Ejuſdem.

Curtus erat hoſpes, ut & tumulus: non longa dicam.
Theris, Ariſtæi *filius*, Cretenſis, ſub me in longum.

118. *In Fortes.*

ANACREONTIS.

Strenuus in prælio Timocritus, cujus hocce monumentum.
Mars quippe non fortibus parcit, ſed ignavis.

119. *In Themiſtoclem.*

GERMANICI.

Pro ſepulchro vili ſtatue Græciam, ſtatue vero ſuper hac
Ligna, Barbaricæ indicia cladis-navalis.
Et tumuli baſin circum inſcribe Perſicum Martem,
Et Xerxem. His ſepeli Themiſtoclem.
Columna vero ipſa Salamis ſuperſtet, geſta loquens
Mea; quid me parvis magnum inditis?

120. *In eos qui ad Thermopylas moriebantur.*

PHILIPPI.

O hoſpes, nuncia Lacedæmoniis, quod hic
Jacemus, illorum morigeri inſtitutis.

121. Incertum.

Nomen mihi; quid autem hoc? patria vero mihi; quapropter & hoc?
Clari vero ſum generis; quid ſi obſcuriſſimi?
Poſtquam vixeram glorioſe, reliqui vitam; quid ſi inglorie?
Jaceo autem hic jam, Quis, cui hæc dicis?

122. Incerti.

Vitam ubi ademiſti, donas ſepulchrum; atqui me abſcondis,
Non ſepelis: tali etiam ipſe fruaris, *precor*, tumulo.

123. Incerti.

Licet me occultes, quaſi nemo homo videat,
Oculus Juſtitiæ deſpicit omnia quæ fiunt.

124. CALLIMACHI.

Cyzicum ſi veneris, parvus *eſt* labor Hippacum invenire
Et Didymen: obſcurum nullo modo enim *eſt* genus.
Et ipſis luctuoſum ſane dices verbum, veruntamen dic
Hoc, me illorum filium habere Critiam:

125. *In Agathona.*

ANACREONTIS.

Pro Abderis mortuum infelicem robore Agathona
Univerſa ad rogum hæc inclamavit civitas:
Neminem enim talem juvenum ſanguine gaudens Mars
Occidit inviſæ in turbine pugnæ.

126. *In Themiſtoclem.*

GERMANICI.

Hunc Themiſtocli vilem tumulum poſuit Magnes
Populus, cum, patria a Medis liberata,
Alienam ſubiit terram & lapidem. Sic voluit
Invidia. Virtutes autem majorem habent mercedem.

127. Incerti, *hi vero* NERONIS.

Me mortuo, terra miſta ſit igni,
Nihil curo: mea enim bene ſe habent.

128. *In Viros haud Inſignes.*

Incerti.

Tellus alma, ſenem Amyntichum conde gremio,
Multorum recordata, ſuper te, laborum.
Etenim aſſidue tibi ſtirpem depegit olivæ,
Sæpe etiam Bromii palmitibus ornavit,
Et Cerere implevit, & aquæ ſulcos ducens
Reddidit quidem olerum feracem, reddidit & pomiferam.
Propter quæ tu propitia in tempora cana
Jace, & vernas floribus orna herbas.

129. SIMONIDIS.

Qui multa edi, & multa bibi, & multa mala dixi
Hominibus, jaceo Timocreon Rhodius.

130. CALLIMACHI.

Fatum vero quis bene novit craſtinum, quando & te,
Charmi, illum oculis heri in noſtris,
Proxima *die* deploratum ſepelivimus: nullam illa
Vidit pater Diophon rem luctuoſiorem.

131. *In Nioben.*

ANTIPATRI.

Solam cum liberis, mortuorum portitor, excipe me
Loquacem: ſufficit tibi onus Tantalidis.
Implebit unus uterus tuum navigium: intuere pueros
Et puellas, Phœbi ſpolia & Dianæ.

132. *In Timonem.*

CALLIMACHI.

Timon hominum-oſor hic incolo, quin præteri.
Plorare cum juſſeris multa, præteri modo.

133. *In eundem.*

Timon (non enim amplius es) numquid tibi lux, aut tenebræ inimicæ?
Tenebræ: veſtrum enim plures in Orco.

134. LUCIANI.

Puerum me quinquennem curarum expers pectus habentem.
Immitis Orcus rapuit Callimachum:
At ne me lugeas, etenim vitæ particeps fui
Modicæ, & paucorum vitæ malorum.

135. *In Uxorem.*

MELEAGRI.

Lachrymas tibi etiam infra ſub terra, Heliodora,
Dono pietatis reliquias ad Orcum,
Lachrymas infelices: multum deflendum autem in tumulum.
Libo monumentum deſiderii, monumentum charitatis.
Miſerabile enim, miſerabile meam te & inter mortuos Meleager
Lamentor, inanem Acheronti gratiam.

Heu, heu, ubi deſiderabile mihi germen? rapuit Orcus,
Rapuit: vigentem vero florem pulvis fœdavit.
At te ſupplex precor, Tellus alma, illam omnino lugendam
Leniter tuo ſinu, o mater, amplectere.

136. *In Senem.*

Incerti.

Sexagenarius Dionyſius hic jaceo
Tarſenſis, qui uxorem non duxi; utinam vero neque pater

137. JULIANI *Egyptii.*

Ipſam Thiodoten pictor, utinam autem ab arte
Aberraſſet, & oblivionem dediſſet flentibus.

138. SAPPHUS.

Timadis hic cinis, quam anti nuptias mortuam
Excepit Proſerpinæ niger thalamus;
Qua etiam defuncta, omnes recenter acuto ferro
Æquallam m abilem depoſuere comam.

139. Incerti.

Vides imaginem Caſſiæ illius prudentis,
Licet mortua ſit; virtutibus innoteſcit
Animæ forma potius, quam corporis.

140. CALLIMACHI.

Crethida fœcundo ore, doctam pulchre ludere,
Requirunt Samiorum ſæpe filiæ,
Dulciſſimam lanificii ſociam, ſemper loquacem: illa v. dormit
Hic omnibus ſomnum debitum.

Fœcundo.] Anna Tanaq. Fabri vertendum jubet πολύμυθον, claram, celebrem.

141. HERACLIDÆ.

Hoſpes, Aretemias ſum: patria Cnidus: Euphronis veni
In lectum, partus dolorum non expers fui.
Duos autem ſimul pariens, hunc quidem reliqui viro ducem
Senectutis; illum vero abduco, monimentum mariti.

Duos.] *Liberos* ſubaud.

142. *In Servum.*
DIOSCORIDIS.

Servus ego, ſane ſervus, liberali me in tumulo,
Here Timanthe, tuum poſuiſti nutritorem:
Felicem, innoxiam producas vitam: ſin præ ſenectute
Ad me veneris, tuus ego, here, & in Orco.

143. *In Hectorem & Ajacem.*
LEONTII.

Hector Ajaci enſem dedit, Hectori vero Ajax
Balteum: utriuſque gratia fatalis *fuit.*

144. *In Alexandrum Macedonem.*
ARCHIÆ.

Cum Hectore quidem Toja ſimul occidit, nec amplius manus
Sublatas oppoſuit Danais irruentibus.
Pella autem cum Alexandro ſimul periit: patriæ itaque
Viris, non patriis viri inſignimur.

145. *In Hippocratem.*
Incerti.

Theſſalus Hippocrates, Cous genere, hic jacet,
Phœbi a ſtirpe immortalis genitus.
Plurima tropæa morborum qui erexit armis Salutis,
Famam nactus magnam, non ſorte, ſed atte.

146. *In Aucupem.*

ISIDORI.

Viſco & calamis ab aëre ipſum *ſe* pavit
Eumelus, tenuiter, at cum libertate:
Nunquam vero alienam oſculatus eſt manum ventris gratia.
Hoc delicias illi, hoc attulit lætitiam.
Ter autem treceſimum cum vixiſſet *ad* annum, hic dormit,
Liberis poſtquam reliquiſſet viſcum, & pinnas, & calamos.

147. *In Naufragos.*

PLATONIS.

Naufragi ſepulchrum ſum, quod vero e regione, eſt ag
colæ:
Adeo mari & terræ communis ſubeſt Orcus.

148. CALLIMACHI.

Utinam ne extitiſſent quidem celeres naves: non enim nos
Filium Dioclidis Sopolin gemebundi ploraſſemus.
Nunc vero ille quidem in mari alicubi fertur mortuus, loco autem illius
Nomen & inane monumentum præterimus.

149. Ejuſdem.

Naxius non in terra occidit Lycus, at in ponto
Navem ſimul & animam vidit pereuntem
Mercator ab Ægina quando navigabat: & ille ſane in mari
Mortuus; ego vero fruſtra nomen tumulus habens
Pronuncio veriſſimum hocce verbum, Fuge cum mari
Rem habere Hœdis, navita, occidentibus.

150. ALCÆI.

Inviſa ſub Arcturo nautis navigatio: per gravem vero
Procellam Aſpaſio acerbam molita eſt mortem;
Cujus vadis præter tumulum, viator, corpus autem pontus
Cooperuit, Ægæo quod perfunditur mari,
Juvenum deflenda omnis mors; in mari vero
Plurimi lachrymoſæ luctus navigationis.

151. Incerti.

Navita, ne ſciſcitare cujus hic tumulus ſum,
At *tu* ipſe pontum ſortire benigniorem.

152. CALLIMACHI.

Duodecennem filium pater depoſuit Philippus
Hic, magnam ſpem, Nicotelem.

153. Ejuſdem.

Matutini Menalippum ſepeliebamus, ſole autem
Occidente Baſilo mortua eſt virgo
Sua manu; vivere enim, fratrem in ignem ubi poſuerat,
Non ſuſtinuit: duplex vero domus conſpexit malum
Patris Ariſtippi: mœſto vultu erat autem Cyrene
Tota, prole-felicium orbam conſpicata domum.

154. *In Orphea.* ANTIPATRI.

Non amplius delinitas, Orpheu, quercus, non amplius ſaxa.
Duces, non ferarum liberos greges.
Non amplius ſopies ventorum fremitum, non grandinem,
Non nivis tractus, non ſtrepens mare.
Periiſti enim: te autem multum defleverunt filiæ
Mnemoſynes, mater vero præ aliis Calliope.
Quid defunctis ingemimus atis, cum defendere
Liberis Orcum ne quidem diis poteſtas?

155. *In*

155. *In Archilochum.*

JULIANI.

Monumentum hoc Archilochi maritimum, qui olim amaram
Muſam viperino primus tinxit felle,
Sanguine fœdato Helicone illo miti: novit Lycambes,
Lugens trium nexos laqueos filiarum.
Tacite age præteri, viator, ne forte hujus
Commoris in tumulo crabrones nidulantes.

256. *In eundem.*

THEOCRITI.

Archilochum, & ſiſte, & intuere veterem poëtam
Illum Iambicum, cujus infinita gloria
Penetravit & ad heſperum, & ad auroram.
Certe quidem illum Muſæ & Delius amabant Apollo;
Adeo numeroſuſque erat, & dexter
Carminibuſque componendis, ad lyramque cantandis.

157. *In Euripidem.*

IONIS.

Non hoc tuum eſt monumentum, Euripide; at tu hujus;
Tua enim gloria monumentum hoc ornatur.

158. *In Sophoclem.*

SIMONIDIS.

Placine ſuper tumulum Sophoclis, placide hedera
Serpas, virides effundens comas;
Et folium undique floreat roſæ, atque amans acinorum
Vitis, teneros circum palmites fundens,
Ob doctrinam ſapientem; quam mellitus ille
Elaboravit Muſas inter & Gratias.

159. *In Anacreontem.*

ANTIPARTI. *Sidonii.*

Floreat quatuor corymbis ornata, Anacreon, circum te hedera.
Molliaque pratrorum purpureorum folia;
Fontes autem candidi ſurſum exprimantur lactis;
Suave-olenſque e terra dulce fundatur vinum.
Ut etiam tibi ciniſque & oſſa voluptatem percipiant;
Siquidem ulla ad mortuos accedit lætitia.

160. *In ſuum Patrem.*

CALLIMACHI.

Quicunque meum præter tumulum fers pedem, Callimachi me
Scito Cyrenæi filiumque, & genitorem.
Noris autem ambos utique hic quidem olim patriæ armorum
Dux fuit, ille vero cecinit majora invidia.
Nec invidia: Muſæ enim quoſcunque viderunt lumine pueros,
Uſque dum vita manet, canos non abjecerunt amicos.

161. *In Hermocrateam.*

ANTIPATRI.

Vigiti *ego* Hermocratea & novem liberos nixa
Nec unius *filii*, nec unius *filiæ* vidi mortem.
Non enim telis-percuſſit meos natos Apollo:
Non graviter deflendas Diana ſuſtulit virgines,
Contra autem illa quidem ſolvit mearum partus dolores præſens,
Phœbus vero ad juventutem mares perduxit
Illæſos morbis. Vide quam merito præſto
Liberiſque & lingua modeſta *Nioben* Tantali-filiam.

162. *In Imaginem Thyrſidos Paſtoris, cujus Oves dormientis ipſe Amor paſcebat.*

MYRINI.

Thyrſis paganus, qui Nympharum oves paſcit,
Thyrſis qui motulatur Panis par fiſtulæ,
Meridianus, vini-potor, umbroſa ſub hac pinu dormit
Servat autem ipſe ſumpto greges pedo Amor.
O Nymphæ, Nymphæ, excitate in-lupos-audacem
Paſtorem, ne ferarum præda fiat Amor.

163. *In Pauperem.*

CALLIMACHI.

Habui e tenui *re* modicum, victum, nec quicquam mali
Faciens, nec injuria-afficiens quenquam, Tellus alma,
Micylus: ſiquid pravum approbavi, neque tu levis
Sis, neque allii dii, qui me habetis.

In Egeſtatem.

Ad omnia timidus pauper eſt negotia.
Et omnes ſe contemnere putat.
Cui enim res tenuis eſt, aſperius
Fert omnia moleſta, O Lampria.

164. *In Thaletem.*

ANTIPATRI.

Certe quidem parvum monumentum, gloriam vero ad cœlum uſque extenſam
Studioſiſſimi hujus Thaletis vide.

165. *In Miltiadem.*

Incerti.

Omnes, o Miltiade, *tua* laborioſa facinora norunt,
Perſæ *præſertim* & Marathon, tuæ virtutis ſacrata regio.

166. In-

166. Incerti.

Fillio pater hoc ſepulchrum *erexit*, contra v. fuiſſet æquum:
Erat vero juſtitia invidia velocior.

167. *In Heraclitum.*

DIOGENIS *Laertii.*

Heraclitus ego *ſum*: quid me deorſum trahitis, o indocti?
Non vobis laboravi, at me intelligentibus.
Unus mihi vir, ſexcenti. Innumeri autem,
Nemo: hæc eloquor etiam apud Proſerpinam.

168. *In Diogenem.*

ANTIPATRI.

Baculus, & pera, & duplex pannus philoſophi
Diogenis, vitæ onus leviſſimum.

169. *In Heraclitum.*

CALLIMACHI.

Nunciavit quiſpiam, Heraclite, tuam mortem, & ad lachrymas me
Adegit: recordatus autem ſum quoties uterque
Solem in confabulatione condidimus: at tu quidem alicubi,
Hoſpes Halicarnaſſenſis, pridem cinis *es*:
Tuæ vero vivunt luſciniæ, quibus ille omnium
Raptor Pluto non manum injiciet.

170. *In Epictetum.*

LEONIDÆ.

Servus Epictetus fui, & corpore mancus;
Et paupertate Irus, & amicus immortalibus *diis*.

171. *In Cleombrotum.*

CALLIMACHI.

Effatus, Phœbe vale, Cleombrotus ille Ambraciota
Deſiluit ab alto muro in Orcum,

Nullum

Nullum morte dignum cum vidiſſet malum, ſed Platonis
Uno de Anima ſcripto perlecto.

172. *In Obtrectatores.*

Incerti.

Non inſcius ſcripſit Cimon hæc: omni imminet operi
Momus, quem ne quidem heros Dædalus effugit.

173. *In Myronis Bovem.*

JULIANI.

Bubulce, quo procurrere me cogis? deſine pungere;
Non enim mihi ars etiam hoc dedit habendum.

174. *In Poculum ſigillo Tantali ornatum.*

GALLI.

Hic priſtinus beatorum conviva, hic qui ventrem
Sæpe nectareo impleverat potu.
Jam guttam mortalem deſiderat: invidus vero
Humor ſemper labio eſt inferior.
Bibe, dicit ſigillum, & myſteria diſce ſilentii:
Nos lingua præcipites hæc luimus ſupplicia.

175. *In Echo.*

LUCIANI, *hi vero* ARCHIÆ.

Echo ſcopulos habitantem vides, amice, Panis comitem,
Repercuſſum ſonum recenturam,
Omnigeni oris loquacem imaginem, paſtoribus dulce
Ludicrum, Quæcunque dicis, totidem audiens abi.

175. *In Statuam Veneris Cnidiæ.*

Ejuſdem.

Tibi formæ ſuſpendi tuæ perpulchrem imaginem
Cypri, tua forma potius nihil habens.

177. *In Armatam Venerem Spartæ.*

JULIANI.

Pallas Cytheream armatam dixt conſpicata,
Cypri, vin' ita ad judicium eamus?
Illa vero, molle cum riſiſſet, quo mihi ſcutum adverſum tollere?
Si nuda vinco, quid cum arma ſumpſero?

178. *In Statuam Mercurii.*

XENOCRATIS.

Mercurio ligneo quidam ſupplicavit, & lignum erat.
Dein ipſum ſublatum humi jecit: ab hoc vero aurum
Effluxit fracto: contumelia præbuit ſæpe lucrum.

179. *In Statuam Junonis Herculi mammam admoventis.*

Ipſam novercam finxit: quapropter mammam
In nothum faber non addidit lac.

180. *In Statuam Nemeſis.*

Nemeſis prædicit cubito frænoque,
Neque immoderatum quid facere, neque effrænia loqui.

181. *In Templum Æſculapii.*

Caſtum opportet *illum*, qui templum thure redolens introit,
Apparere. Caſtimonia autem eſt caſto eſſe animo.

182. *In Statuam Temporis.*

POSEIDIPPI.

Quis, unde faber? Sicyonius: quodnam vero nomen?
Lyſippus. Tu autem, quis? Tempus omnia domans.
Quare vero ſummis *pedibus* incedis? ſemper rotor:
quid v. alas
Pedibus habes geminas? volo ventis ſublatum.
Manu vero dextra quid fers novaculam? viris documentum
Acie omni me acutius eſſe.
Coma vero, quid in fronte? Ut eam obvius prehendat.
Per Jovem partes *capitis* averſæ quapropter calvæ ſunt?
Semel enim alatis prætermiſſum me pedibus
Nemo jam *quantumvis* cupidus reprehendet.
Tale me artifex formavit veſtri gratia,
Hoſpes, & in veſtibulis poſuit documentum.

183. *In Lavacrum.*

PLATONIS.

Aut talis Cytheream peperit aqua, aut Cytherea
Talem reddidit aquam: ſuam cutem lavando.

184. *In alterum Balneum parvum.*

Ne faſtidis parva, Gratia ſequitur parva.
Pârvus & Veneris fuit puer Amor.

185. CYRI.

Cypris eum Gratiis & filio aureis-inſtructo jaculis
Cum hic laviſſet, mercedem dedit gratiam.

186. *A Naufragis.*

LUCIANI.

Glauco, & Nereo, & Ino, & Melicertæ,
Et profundo Saturni filio, & Samothracibus diis,
Servatus e pelago Lucillius hic tonſus ſum
Crines capitis; aliud enim nihil habeo.

187. *In Zenophilam.*

MELEAGRI.

Dulce melos, per Pana Arcadem, fiſtula canis,
Zenophila canora, dulce quiddam ſonas melos.
Quo te fugiam? undique me circumeunt Amores,
Et ne tantillum reſpirare quidem ſinunt tempus.
Aut enim mihi Forma incutit amorem, aut rurſus Muſa,
Aut Gratia, aut quid dicam? omnino igne uror.

188. LUCILLII.

Aut amare dele, Cupido, prorſus, aut amari
Adjunge: ut vel ſolvas amorem, vel miſceas.

189. RUFINI.

Nonne dixi, Prodice, Seneſcimus? non prædixi,
Aderunt cito diſſolutrices amoris?
Nunce rugæ, & capilli cani, & corpus lacerum,
Et os priores non amplius gerens gratias,
Numquis te, ſuperba, accedit, aut adulans
Supplicat? ut ſepulchrum, vero jam te præterimus.

190. PHILODEMI.

Ars fidium, & arguta loquacitas, & laſcivus oculus, & cantus
Xanthippes, & ignis jam incipiens,
O anime, incendent te; hoc vero, qua ex parte, aut quando, & qui,
Non novi: ſcies, infelix, inter ardendum.

191. Ejuſdem.

Amatus eras, dives cum eſſes, Soſicrates; ſed pauper factus
Non amplius amaris: fames remedium en quale habet!
Illa autem, quæ prius te vocabat unguentum & dulcem Adonin,
Menophila, nunc tibi nomen quærit.
Quis: unde es virorum? ubi tibi urbs? ægre ſane cognoſti
Iſtud verbum, Neminem nihil habenti *eſſe* amicum.

192. Ejuſdem.

Mitto tibi, Rhodoclea, hanc corollam, floribus plexam,
Meis ipſius decerptis manibus.
Eſt lilium, roſaque clauſa, roſcidaque anemone,
Et narciſſus mollis, & purpurea viola.
His redimita, deſine ſuperba eſſe:
Flores, & defloreſcis, & tu, & corolla.

193. CALLIMACHI.

Juravit Callignotus Ionidi nunquam illa
Se habiturum nec amicum potiorem, nec amicam.
Juravit; atqui vera dicunt, quæ in amore *fiunt*
Juramenta non penetrare aures ad immortalium:
Nunc vero ille quidem alius plane accenditur igne, miſeræ autem
Nymphæ, ut Megarenſium, nec ratio, nec numerus.

194. JULIANI *Egyptii.*

Coronam nectens aliquando inveni
Inter roſas Amorem;
Et alis prehenſum
Demerſi in vinum.
Sumptum autem ebibi illum
Et nunc intra meos artus
Alis titillat.

195. RUFI *Domeſtici.*

Omnia tui amo, ſolum vero tuum judicio caſſum oculum
Odi, odioſis hominibus ſe oblectantem.

196. *In Donarium Laidis.*

PLATONIS.

Quæ inſolenter riſi ſuper Græcia, quæ amantium
Examen ad fores Lais habui juvenum,
Paphiæ ſpeculum *ſuſpendo*: quoniam talis quidem ſpectari
Non volo, qualis vero eram olim, non poſſum.

197. HESIODI.

Ille quidem omnium optimus *eſt*, qui ipſe omnia viderit,
Sed & ille bonus eſt, qui bene monenti paruerit.
Qui vero nec ipſe videat, nec alii parere
In animum inducat, ille contra homo *eſt* inutilis.

198. *In Virtutem.*

Quæ dixerit verba Juno, Hercule inter Divos relato.

Tuæ virtutis ſudori pulchram retulit remunerationem
Tuus pater, Hercules: ſcilicet labor immenſam gloriam
Viris novis afferre, poſt infinitum circulum certaminum.

199. *Ad Hermiam.*

Virtus laborioſa,
Humano generi
Pulcherrimum aucupium vitæ;
Tuam propter, o virgo, formam
Et mori æmulatione dignum Græciæ fatum,
Et labores ferre tabificos & indefeſſos:
Tale menti injicis
Semenque immortale,
Auroque potius, & parentibus,

Somnoque dolores ſedante.
Te autem propter Jove *natus* Hercules
Ledæque filii
Multa ſuſtinuere,
Factis prædicantes tuam potentiam.
Tuo vero præ amore Achilles
Ajaxque Orci domos adiere.
Tuamque propter amabilem formam
Atarnei alumnus
Solis viduavit lumina.
Quapropter decantatus geſtis *eſt:*
Immortaleſque ipſum ornabunt Muſæ
Mnemoſynes filiæ,
Jovis hoſpitalis reverentiam celebrantes,
Amicitiæque honorem fidæ.

146. *Decerpta ex Theognide.*

Nemo hominum perſuaſerit *te* malum virum amicum habere,
Cyrne, quid proſit iſte vir amicus factus?
Neque te e moleſto labore eripuerit, & damno,
Neque ſane boni *quicquam* habens, hujus te participem vult.
Improbis vero benefacienti vaniſſima gratia eſt:
Idem ac ſerere pontum maris cani.
Neque enim pontum ſerens denſam ſegetem metas licet,
Nec malis benefaciens, beneficium viciſſim receperis.
Inexpletam enim habent improbi mentem: ſi vero unum deliqueris,
Superiorum omnium effuſa eſt gratia.
At probi plurimum fruuntur *beneficio* accepto,
Memoriamque habent bonorum, & gratiam poſtea.
Nunquam malum virum amicum fac ſodalem,
Sed ſemper fuge tanquam malum portum.
Multi ſane potus & cibi ſunt amici;
In ſeria autem re pauciores,

201.

Malis autem pie paucis cum facultatibus vivere,
Quam dives esse, injuste opes adeptus.
In justitia autem comprehensim omnis virtus inest:
Omnisque vir bonus *est*, Cyrne, justus qui est.
Divitias quidem Numen etiam improbissimo viro dat;
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Parit sane satietas insolentiam, cum improbum opes comitentur
Hominem, & cui non mens integra sit.
Numquam utique paupertatem animo pestiferam viro iratus,
Neque egestatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim sane libram inclinat alias alii;
Alias quidem ditescere, alias vero nihil habere.
Nunquam, Cyrne, eloquere verbum magnum: novit enim nemo
Hominum, quid nox & dies viro perficiat.

202.

Arietes quidem & asinos quærimus, Cyrne, & equos
Generosos, & quivis vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non gravatur
Generosus vir, si ei pecunias multas det.
Nulla *fœmina* mali viri recusat esse uxor
Divitis: sed divitem vult pro bono.
Opes quidem æstimant; & ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: divitiæ miscuerunt genus.

203.

Opes vero cui a Jove & cum justitia viro fuerint,
Et pure semper ac stabiliter permanent:
Si vero injuste præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, sive jurejurando, præter justum captas,

Statim quidem ferre lucrum videtur, in fine vero
Rurſum eſt damnum. Deorum enim ſuperior eſt mens.

204.

Divitiarum autem nullus *eſt* certus finis hominibus:
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quiſnam ſaturaverit omnes?
Opes quidem mortalibus ſunt amentia.

205.

Mali, non prorſus mali ex utero nati ſunt;
Sed cum viris malis juncta amiticia,
Factaque improba didicerunt, & verba maledica, & contumeliam,
Sperantes illos omnia dicere vera.

206.

Multa quidem mali ſunt divites, boni autem ſunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem divitiis: quoniam illud quidem ſtabile *eſt* ſemper;
Opes vero hominum nunc hic nunc ille habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum ſemper,
Bonoque eſt animo inque bonis poſitus, inque malis.
Si vero Deus malo viro facultates & divitias dabit,
Inſipiens malitiam non poteſt continere.

207.

Nil nimis feſtina: tempus enim in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe vero ad virtutem
Feſtinat vir lucrum quærens; quem fortuna
Propenſa in magnum delictum tranſverſum agit:
Et eum fecit putare, quæ quidem ſint mala, ea bona eſſe,
Facile; quæ vero ſint utilia, ea mala *eſſe*.

208.

O improba paupertas! cur ceſſas *me* derelicto ad alium
Virum ire? curque me non volentem amas?
Quin abi, & domum aliam obito, neque nobiſcum Sem-

Semper miſeræ hujuſce vitæ ſis particeps.

209.

Opinio quidem hominibus malum magnum *eſt*, experientia autem optimum:
Multi inexpertam opinionem habent bonorum.

210.

Neque malis laborans triſtare mentem, neque bonis
Oblectatus ſis repente, antequam finem extremum videris:
Multos ſane ſatietas viros perdidit demente;
Noſſe enim arduum *eſt* modum, cum bona adſint.

211.

Ignavis vero benefacienti duo *ſunt* mala: nam & *ſe* ſuis
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*.

212.

Ne unquam laudaveris, priuſquam noveris virum clare,
Ingenium, & modum, & mores qualis ſit.
Multiſane fucatos ſucdolos mores habentes,
Occultant, induti animum diurnum:
Horum vero indicat omnium tempus mores cujuſque.
Nam & ego rectam animi ſententiam longe jam extra perrexi;
Prævenique laudans, priuſquam tuos per omnia didiciſſem
Mores: nunc autem jam, navis velut, longe diſcedo.

213.

Timagora, multorum ingenium a longe inſpicienti
Cognoſcere difficile, etiamſi ſis ſapiens:
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii vero virtutem pernicioſa paupertate.

214

Spes inter homines ſola dea bona eſt:
Alii vero *dii* ad Olympum, *nobis* derelictis, abierunt.
Abiit quidem Fides magna dea, abiitque virorum
Temperantia; Chariteſque, o amice, terram reliquerunt.

Juramentaque

Juramentaque non amplius fida inter homines *ſunt* juſta,
Neque deos ullus veneratur immortales.
Piorum vero virorum genus periit, neque jura
Amplius cognoſcunt, neque ſane pietatem:
Sed donec quis vivat, & videat lumen ſolis,
Pie ſe gerens erga deos, ſpem expectet:
Precetur vero deos, & ſplendidas coxas adolens,
Speique primæ & ultimæ ſacrificet:
Conſideretque injuſtorum virorum obliquam rationem ſemper,
Qui, deos immortales nihil reverentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpibus ad mala facinora pactis initis.

215.

Nullus pretium redemptionis dans mortem fugerit, neque grave
Infortunium, niſi fatum finem impoſuerit:
Neque triſtitiam, quando nempe Deus mœrores mittit,
Mortalis vir donis, ſi velit, effugerit.

216. *Solonis quædam.*

Mnemoſynes & Jovis Olympii inclytæ filliæ,
Muſæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem mihi a diis beatis date, & ab omnibus
Hominibus ſemper exiſtimationem habere bonam:
Eſſe vero jucundum hic amicis, inimicis autem aſperum;
Illis quidem venerandum, his vero formidabilem aſpectu.
Pecunias autem cupio quidem habere; at injuſte poſſidere
Nolo: poſt omnia conſequitur Pœna.
Opes vero, quas quidem dii dederint, adſunt homini
Stabiles ex imo fundo ad verticem *uſque*.
Quas vero homines colunt, ab injuria non rite
Proveniunt, ſed injuſtis operibus inductæ,
Invitæ ſequuntur, ſtatimque immiſcentur calamitati:
Principium a parvo incipit, velut ignis, Leve

Leve quidem imprimis, ſed luctuoſum deſinit.
Non enim diu mortalibus injuriæ opera durant.

217. MENANDRI.

Per Minervam, eximium probitas *eſt bonum*
Ad omnia, & mirificum viaticum vitæ.

218. MENANDRI.

Si lachrymæ nobis malorum erant medicina,
Semperque qui flevit ab ægritudine ceſſabat,
Mutaremus lachrymas, dato auro:
Nunc autem non advertunt res, neque reſpiciunt
Ad has, domine, ſed eadem via,
Sive plores, ſive non, ibunt.
Quid igitur proficimus? nihil: dolor tamen
Habet, ut arbores fructum, lachrymas.

219. Ejuſdem.

Siquidem natus eras tu, Trophime, omnium *mortalium* ſolus,
Cum peperit mater te, ea lege ut perſtes
Facere quæ lubet, & fortuna perfrui bona ſemper,
Idque deorum aliquis recepit tibi,
Merito indignaris: nam fefellit te,
Improbumque fecit. Sin iiſdem legibus,
Quibus nos, hauſiſti auram *hanc*
Communem (ut tecum magnificentius quid loquar)
Ferenda melius hæc, & reputanda ſunt;
Summa vero rationum *huc redit:* Homo es,
Quo mutationem citius in ſublime, & denuo
Humilitatem nullum animal ſuſtinet:
Et valde merito: infirmius enim cum ſit
Natura, maximis verſatur in adminiſtrandis rebus;
Cum vero deciderit, multa tonterit egregia.
Tu vero neque eximia, Trophime, amiſiſti
Bona, nunc autem ſunt modica etiam, quæ tibi *contigerunt*
mala. Quare

Quare moderatione quadam, &, quod nunc te dolet, fer.

220. *In Moroſo.*

MENANDRI.

De divitiis crepas, re inſtabili:
Siquidem enim noſti has manſuras tecum
In omne tempus, cuſtodias *velim*, nemini
Alii impertiens, ſed ipſe ſolus poſſeſſor.
Si autem nihil a te, ſed a Fortuna omnia habes,
Quid invideas, o pater, horum cuiquam!
Ipſa enim alii forſan indigno cuidam
Adempta tibi omnia ſuperaddet rurſus.
Quapropter ego te dico oportere, quamdiu
Sis dominus, uti liberaliter, pater,
Ipſum ſuccurrere omnibus, opulentos reddere,
Quam plurimos potes per te; hoc enim
Immortale eſt; &, ſi unquam impegeris,
Inde erit idem ipſum tibi *denuo*.

221. PHILEMONIS.

Quicunque dicit eorum prorſus, quæ ad rem pertinent nihil,
Prolixum judica, licet duas *tantum* dixerit ſyllabas;
At bene dicentem ne judices eſſe prolixum,
Ne quidem quantumvis dixerit multa, & multo tempore.
Argumentum vero hujus rei Homerum ſume;
Is enim nobis myriadas verſuum ſcribit,
Tamen ne unus quidem Homerum dixit prolixum.

222. SIMYLI.

Nec natura ſufficit ſine arte
Ad quodvis ſtudium omnino cuiquam;
Nec rurſus ars natura deſtituta.
Sed & his pariter duobus conſociatis
In unum, inſuper oportet adſciſcas ſumptum,
Amorem, uſum, tempus opportunum, diem-longum,
Judicem, dicta qui valet comprehendere.
In quocunque enim horum quis defecerit, Non

Non attingit ſinem propoſiti.
Natura, voluntas, induſtria, diſciplina,
Sapientes reddunt bonoſque: annorum autem ſane
Numerus nihil aliud præter ſenectutem fert.

223. EVENI.

Multis contradicere quidem mos *eſt* de omni pariter *re*,
Recte autem contradicere, non jam hoc in uſu *eſt*.
Et ad hos ſane ſatis eſt verbum illud unum vetus;
Tibi quidem hæc videntur, mihi vero illa.
Prudentes vero quis perſuaſerit celerrime dicendo bene:
Qui quidem & facillime docilis ſunt ingenii.

224. *In Jovem.*

CALLIMACHI.

Ultimi verſus primi Hymni.

Salve plurimum, Saturnie omnium-ſupreme, dator bonorum,
Dator incolumitatis: tua vero opera quis canat!
Non fuit, non erit. Quis utique Jovis opera canet?
Salve, pater, ſalve iterum, da vero virtutemque opeſque.
Neque *enim* ſine virtute opulentia novit homines amplos facere,
Nec virtus *ſine* opibus. *Tu* vero da virtutemque & opulentiam.

225. *In Lavacrum Palladis.*

Ex Hymno.

Ne unguenta, lotrices, Palladi, neve alabaſtros
(Neque enim Minerva unguenta mixta amat)
Attuleritis: nec ſpeculum; ſemper venuſtus eſt oculus illius.
Ne quidem, cum Idæ Phryx *Paris* dijudicabat litem,
Vel in Orichalcum magna dea, vel Simoentis
Inſpexit vorticem in perlucentem:
Nec Juno: Cypris vero, pellucido ære ſumpto,
Sæpe eadem bis tranſpoſuit comam.

226. *De Agro.*

PHILEMONIS.

Jure optimo tenenda poſſeſſio eſt mortalibus ager,
Quorum natura eget enim, diligenter fert,
Frumenta, oleum, vinum, caricas, mel.
Vaſa autem argentea ſunt, & purpura
Tragœdis *quidem* accommoda, non *autem* vitæ.

227. *De Superbia.*

MENANDRI.

Argentum, juvenis, tibi videtur
Non neceſſariorum indies modo
Æſtimationem præſtare poſſe, panium, opſoniorum,
Aceti, olei, ſed & majoris alius cujuſpiam.
Immortalitatis vero non poteſt, ne quidem ſi congeſſeriis
Tantali talenta illa celebrata.
Verum, ubi morieris, hæc relinques aliis.
Quorſum igitur *hæc* dico? neque ipſe, ſi abunde opum tibi ſit,
Confidas iſti, neque pauperes contra
Nos deſpicios; verum felicitatis perpetuo tenore
Præbeas teipſum aſpectantibus dignum.

228 *In Lyram.*

ANACREONTIS TEII Odæ quædam.

Volo dicere Atridas
Volo etiam Cadmum canere:
Barbitus vero chordis
Amorem ſolum ſonat.
Mutavi nervos nuper,
Et lyram univerſam.
Et ego quidem canebam labores
Herculis: lyra vero
Amores reſonabat.
Valeatis deinceps nobis Heroes:

Heroes: lyra enim noſtra
Solos amores canit.

229. *In Amorem.*

Medio noctis olim tempore,
Vetitur ubi Urſa jam
Ad manum Bootæ,
Hominumque genus omne
Jacet labore domitum,
Tunc Amor ſuperveniens mihi
Forium pulſabat repagula.
Quis, dixi, fores frangit?
Mea interturbabis ſomnia.
Amor vero, Aperi, inquit.
Infans ſum, ne formida.
Madeo autem *pluvia*, & illunem
Per noctem deerravi.
Miſertus ſum, his auditis;
Statimque, accenſa lucerna,
Aperui & puerum quidem
Conſpicio, geſtantem arcum,
Alaſque, & pharetram.
Ad focum vero cum collocaſſem,
Palmis manus illius
Refovebam, e capillis autem
Exprimebam manantem aquam.
Ille vero, ſimul frigus *ſe* remiſit,
Age, inquit, experiamur
Huncce arcum, ſiquid mihi jam
Læditur madefactus nervus.
Tendit vero, & me ferit
Medium jecur, ut œſtrum
Subſilit autem cachinnans,
Hoſpes, vero, dixit, una gratulare,
Cornu illæſum quidem eſt,

Tu vero cor dolebis.

230. *Ad Se.*

Dicunt mihi fæminæ,
Anacreon, ſenex es.
Sumpto ſpeculo, cerne
Comas quidem non ſupereſſe,
Nudam vero tibi frontem.
Ego autem comas quidem,
Sive ſuperſunt, ſeu abierunt,
Non novi: hoc vero novi,
Senem *eo* magis
Decere jocoſe ludere,
Quo propius fatalia.

231. *In Amorem.*

Lubet, lubet amare,
Suadebat Amor me amare;
At ego, habens animum
Inconſultum, non parui.
Ille autem protinus, arcu ſublato,
Et aurea pharetra,
Ad pugnam me provocabat,
At ego, ſumpto in humeris
Thorace, ut Achilles,
Et haſtilibus & ſcuto,
Pugnabam cum Amore.
Mittebat, ego vero fugiebam.
Ut autem non amplius habuit ſagittas,
Indignabatur, dein ipſum ſe
Emiſit pro ſagitta.
Medius autem cordis mihi
Subiit, & me ſolvit.
Fruſta vero teneo ſcutum;
Quid enim objicerem extra,
Pugna intus me occupante?

232. *In Amorem.*

Muſæ Amorem
Vinctum corollis
Pulchritudini tradiderunt.
Et nunc Cytherea
Quærit, redemptionis pretium ferens,
Quo liberet Amorem.
Si vero liberavit quis illum,
Non exit: manebit vero:
Servire edoctus eſt.

233. *In Amorem.*

Amor olim inter roſas
Cubantem apem
Non advertit, ſed vulneratus eſt.
Digitum vero morſus
Manus, ululavit.
Curſu autem & pennis allatus
Ad formoſam Cytheream,
Perii, mater, dixit,
Perii, & emorior.
Serpens me percuſſit parvus
Alatus, quem vocant
Apem agricolæ.
Illa vero dixit, Si aculeus
Dolet ille apis,
Quantum, videtur tibi, dolent illi,
Amor, quotquot tu feris?

234. *In Ver.*

En ut veris adventu
Gratiæ roſis abundant!
En ut fluctus maris
Mollitur ſerenitate!

En ut anas urinatur!
En ut grus remeat!
Pure autem enituit Titan.
Nubium umbræ agitantur.
Mortalium vero nituerunt labores *ruſtici*,
Frugibus terra proſpectat,
Fructus olivæ exſerit ſe.
Bromii coronatur latex.
Perque folia ſingula, perque ramos
Depreſſos floruit fructus.

235. *In Cicadam.*

Beatam prædicamus te, Cicada,
Quod ſummis in arboribus,
Exiguum rorem potus,
Rex tanquam, canis.
Tua enim ſunt illa omnia,
Quotcunque ſpectas in agris,
Et quotcunque afferunt Horæ.
Tu vero cum agricolis pacem colens;
Nulla ex re quicquam lædens:
Tu vero honorata mortalibus,
Æſtatis dulcis propheta.
Amant quidem te Muſæ,
Amat quoque Phœbus ipſe,
Canoramque dedit cantilenam.
Senectus autem non te terit,
Prudens, terrigena, cantus amans,
Doloris expers, ſanguinis & carnis expers.
Prope es Diis ſimilis,

236. *In Amorem.*

Moleſtum non amare,
Moleſtius vero & amare:
Moleſtius vero omnium
Fruſtra eſſe amantem.

Genus

Genus nihil ad amorem :
Sapientia, mores calcantur.
Solum argentum ſpectant.
Pereat primus ille,
Qui argentum adamavit.
Ob hoc non frater,
Ob hoc non parentes.
Bella, cædes ob iſtud.
Quodque pejus, perimus
Ob hoc nos amatores.

237. *Amor Fugitivus.*

MOSCHI.

Venus Amorem filium altum inclamabat, i. *alta clamans, dicebat,*
Si quis in triviis vagantem vidit Amorem,
Fugitivus meus eſt: Index munus habebit.
Eſt autem Puer ille inſignis: inter viginti alios cognoveris ipſum.
Corpore non albus, verum igni ſimilis: oculi ipſius
Acres & flammei, mala mens, dulcia verba;
Non enim idem ſentit & loquitur; ut mel, vox eſt,
Sed, cum iraſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: doloſus Puer, crudelia ludit.
Pulchre capillatum *eſt illi* caput, habet autem protervam faciem.
Exiguæ quidem illius ſunt manus, ſed procul jaculatur;
Jaculatur uſque ad Acherontem, & Inferni regem.
Corpore quidem nudus, at mens illi tecta eſt:
Et volucris ſicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad illos,
Viros & mulieres, viſceribus autem inſidet.
Arcum habet valde exiguum, ſuper arcu vero ſagittam:
Exigua illi ſagitta, at in cœlum uſque fertur.
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem ſunt

Amarulentæ Arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia; multo vero magis quæ ipſi eſt
Parva fax, Solem ipſum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miſerearis.
Et, ſi quando flentem videris, cave ne te fallat:
Etiam ſi riſerit, tu attrahe ipſum: atque, ſi voluerit te oſculari,
Fuge: malum eſt oſculum, ipſa labra ſunt venenum.
Si vero dixerit, Cape hæc, dono tibi quæcunque mihi ſunt arma,
Ne quicquam attigeris: fallacia dona *ſunt*; igne enim omnia tincta ſunt.

238. *Aurea Carmina.*

PYTHAGORÆ.

Primum Deos immortales, ut lege ordinatum eſt,
Cole, & jusjurandum obſerva, deinde Heroas præclaros:
Et inferos Dæmonas venerare, legitima *eis ſacra* faciens:
Parenteſque honora, & qui genere tibi proximi ſunt.
Cæterorum vero tibi amicum virtute fac quiſquis *eſt* optimus.
Lenibus autem cede verbis, factiſque utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati cauſa.
Hæc quidem ſic teneas. Cæterum his ſuperior eſſe aſſueſce,
Ventre quidem primum, & ſomno, & libidine,
Et iracundia. Turpe vero quippiam nunquam feceris, nec cum alio,
Nec tecum: ſed omnium maxime teipſum reverere;
Deinde juſtitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconſiderate te in ulla re gerere aſſueſce;
Sed noris quod omnibus fato deſtinatum ſit mori:
Pecuniæ vero alias acquiri volunt, alias perdi.
Quaſque divina ſorte homines calamitates habent,
Earum quamcunque portionem habeas, leniter fer, nec indignare:

Mederi

Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic vero cogita;
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi vero ad homines tam mali quam boni ſermones
Accidunt; quibus neque exterrearis, neque ſinas
Te dimoveri *ab inſtituto*. Mendacii vero ſi quid dicatur,
Leniter ſuſtine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perficiatur:
Nemo nec verbis te deceptum adegerit, neque omnino factis.
Ut facias dicaſve quod tuo animo non melius eſt.
Conſulta ante opus, ut ne ſtulta *inde* exiſtant.
Stolidi utique eſt & facere & dicere inconſiderata viri.
Verum ea perage, quæ te poſtea non moleſtent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras; ſed diſce
Quæcunque opus eſt: atque ita jucundiſſimam vitam tranſiges.
Neque ſanitatem corpoream neglectui habere oportet,
Sed modum in potu, cibo & exercitiis
Adhibere; modum autem voco id, quod tibi dolorem non creaverit.
Sed aſſueſce victum habere purum, non delicatum.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Ne ſumptus importune facias, velut honeſti ignarus;
Nec illiberalis ſis, modus quippe in omnibus optimus.
Fac autem ea quæ tibi non nocuerint: & rationes ſubduxeris ante opus.
Neque ſomnum languentibus oculis admiſeris,
Priuſquam diurnorum operum ſingula ter *animo* obieris:
Quo tranſilii? quid autem feci? quid mihi, cum oportuit, non peractum eſt?
Exorſus autem a primo percenſe: &, deinde
Turpibus quidem perpetratis, increpa *te*; bonis vero, delectare.
Hæc elabora, hæc meditare; hæc opus eſt te adamare:
Hæc te in divinæ virtutis veſtigia conſtituent.

239. PHILISCI.

Vir juſtus eſt, non quivis injuriam non inferens,
Sed qui, inferre injuriam cum valet, non vult:
Neque, qui parva accipere abſtinuit,
Sed qui magna perdurat non accipere,
Cum habere poſſit & poſſidere impune.
Nec quiſquis hæc omnia præſtat quovis modo,
Sed qui, doli-neſciam ſinceramque habens naturam,
Eſſe juſtus, & non videri eſſe ſtudet.

240. *Bionis.*

IDYLLIUM 3.

Auguſta mihi Venus adhuc dormienti aſtabat,
Infantulum Amorem pulchra manu ducens,
Ad terram nutantem; talique me affata eſt modo:
Canere mihi, chare paſtor, acceptum Cupidinem doce.
Sic dixit, illa quidem abiit; ego vero, quæ paſtoritia carmina modulatus eram,
Stultus, utpote volentem diſcere Amorem docebam,
Ut invenit obliquam tibiam Pan, ut tibiam Minerva,
Ut teſtudinem Mercurius, citharamque ut dulcis Apollo.
Hæc ipſum edocebam: Ille vero non curavit *meas* fabulas,
Sed mihi ipſe canebat amatoria, & me docebat
Mortalium Immortaliumque amores, & Matris opera.
Et ego oblitus ſum quidem eorum, quæ Amorem docebant;
Quæ vero me Amor docuit amatoria, omnia didici.

241. PHILEMONIS.

Graviora mala reddunt plerique, here,
Ipſi ſua culpa, quam ſunt ea ſuapte natura.
Nempe, mortuus eſt filius, vel mater cuipiam,
Vel per Jovem aliorum neceſſitudine conjunctorum quis,
Siquidem *ſic* dicat; Mortuus eſt, mortalis enim erat.
Tantundem ſit malum, quantum revera fuit.
Si vero; Vita non vitalis, non amplius tuebor,

Diſperiit,

Diſperiit, ſi *inquam* ſecum iſta conſideret,
Ad mala is alia conſarcinat mala.
At qui ratione recte ſubducta omnia ſecum conſiderat,
Quod dolet deducit, quod juvat vero aſſumit.

242. *Euripides.*

CRESPHONTES.

Pax profundis *florens* opibus,
Et pulcherrima beatarum Dearum,
Deſiderium mihi tui *creſcit*, quum adeo moraris.
Veritus ſum vero, ne prius laboribus
Superaverit me ſenectus, quam
Tuum venuſtum *detur* tueri florem,
Et decentibus-junctos-choreis cantus,
Corolliſque gaudentes comeſſationes.
Adventa mihi, venerabilis, hanc urbem,
Inviſam ſeditionem arce ab ædibus.
Inſanientemque diſcordiam.
Acuto gaudentem ferro.

243. MENANDRI.

——— Illum beatiſſimum prædico,
Quicunque luctus expers, Parmenio, contemplatus
Pulchra hæc, quam primum abiit, unde venit,
Solem illum communem, ſidera, aquam, nubes,
Ignem. Eadem, centum licet annos vivendum ſit,
Videbis præſentia, annos licet paucos admodum,
Pulchriora his alia nunquam videbis.
Panegyrin crede quandam eſſe tempus
Hoc quod dico, peregrinationem hanc ſupra;
Turbam, forum, fures, aleæ luſus, occupationes.
Si primus exieris, divertes melius,
Abiiſti enim viatico inſtructus, inviſus nemini,
Qui diutius moratur, delaſſatus deceſſit.

Et

Et male ſeneſcens, alicujus rei indigus ſit,
Jactatus hoſtes invenit, inſidias aliunde ſenſit.
Non felici morte decessit, qui ad ſenium pervenit.

244. PHILEMONIS.

O Cleon, deſiſte nugari, ſiquidem pigreris diſcere,
Orbam auxilio tibi vitam imprudens reddes:
Neque enim Naufragus, niſi terram prehenderit allatus,
Unquam ſe ſervare valuerit; neque vir egenus cum ſit,
Artem nullam edoctus valeat tuto vitam agere.
Sed, *inquies*, opes ſuppetunt nobis. Quæ quidem celerrime pereunt.
Sunt poſſeſſiones, domus. Fortunæ autem viciſſitudines non ignoras,
Quod opulentum reddit mendicum crastino die.
Si quis vero ex nobis in Artis portum penetraverit,
Anchoram ibi jacit alligatum ſecuritatis cauſa.
Si vero indoctus tempeſtate fors jactatus fuerit,
Contra egeſtatem in ſenectute nihil habet perfugii.
At ſodales, & familiares tui, per Jovem,
Symbolam conferent. Ne optes amicorum periculum facere,
Sin minus, ſcies illos nihil aliud eſſe, præter meram umbram.

245. PHILEMONIS.

Per Jovem Maximum, putabam, Sofia,
Ego quidem olim pauperes vivere ſolos
Doloribus affectos. Divitum vero vitam
Hilare quiddam eſſe, & lætitiam parere.
Nunc vero differre quotidianis
Impenſis ſolummodo vitam cerno:
Miſerias vero habere majores, *quotquot* Fortunis majores ſunt.

FINIS.

BIBLIOTECA 27 AGO 94